

Σελίδες 800. Μέγεθος σελίδας, Α4.

(η βίβλος έχει λιγότερες και είναι σε μικρότερο μέγεθος, κοστίζει δε τα πενταπλά ή τα οκταπλά χρήματα.)

Το ογκώδες αυτό βιβλίο επί οκταετία μπλοκαριζόταν από διάφορους εκδότες οι οποίοι εύρισκαν σαν δικαιολογία τον μεγάλο του όγκο και το υψηλό κόστος εκτύπωσης. Ε, λοιπόν, το εκτυπώσαμε ΜΟΝΟΙ ΜΑΣ !!!!

Για την εκτύπωση του βιβλίου αυτού, ο επί εξαετία χορηγός των ιστοσελίδων του Ιωάννη Ρούσσου ξόδεψε πάρα πολλά χρήματα τα οποία και **δεν του περίσσευαν**.

Αν το διανέμαμε στα βιβλιοπωλεία, θα το βρίσκατε στα 90 με 100 ευρώ λόγω «ατελειώτης» ύλης, μεγάλου όγκου και μεγέθους. (σελίδας Α4) Αυτή είναι η τιμή λιανικής πώλησης που μας έδωσαν, άσε δε που ήθελαν να τους δώσουμε και το βιβλίο σε χαμηλότερη τιμή από αυτήν που πληρώσαμε για τα τυπογραφικά έξοδα. Γι' αυτό, για να είναι προσιτό προτιμήσαμε να το διανέμουμε απευθείας σε εσάς δίχως μεσάζοντες, στην τιμή των 55 ευρώ. (τιμή για Ελλάδα μαζί με τα ταχυδρομικά έξοδα)

Για παραγγελίες του βιβλίου, γράψτε στο:

roussosbook@hellasforever.gr

Παρακαλούμε το μήνυμα να περιέχει πλήρη στοιχεία σας και τηλέφωνο. Η πληρωμή γίνεται μέσω Αγροτικής τραπέζης (ΑΤΕbank) σε λογαριασμό που θα σας δώσουμε στο απαντητικό μέηλ της παραγγελίας σας.

Για παραγγελίες εξωτερικού, η τιμή μαζί με όλα τα έξοδα είναι 85 ευρώ. Δεν είναι σφάλμα δικό μας, αλλά των ΕΛΤΑ που ζητούν υπέρογκα ποσά για δέματα εξωτερικού.

Για την αγορά 2 βιβλίων, 10 ευρώ έκπτωση στο σύνολο της τιμής, δηλαδή αντί 105 πληρώνετε 95. Για 3 βιβλία 15 ευρώ έκπτωση και για την αγορά 5 βιβλίων, έκπτωση 20 ευρώ.

Το βιβλίο θα είναι διαθέσιμο από τις 10 Οκτωβρίου 2011 που θα έχω επιστρέψει για λίγο στην Ελλάδα για να κανονίσω με τον Χορηγό για την διανομή του. Ωστόσο, μπορείτε να το παραγγείλετε για να γνωρίζουμε εκ των προτέρων αν θα χρειαστούν έξτρα αντίτυπα προς εκτύπωση.

Μετά από τα περιεχόμενα, σας παραθέτω μόνο ένα μικρό μέρος του βιβλίου. Και μόνο όμως από την ανάγνωση των περιεχομένων, μπορείτε να καταλάβετε για τί μνημειώδες βιβλίο «Κολοσσό» μιλάμε.

Για να γραφτεί αυτό το βιβλίο χρειάστηκαν πάρα πολλά χρόνια ερευνών και μελετών. Θα το έχουν τα παιδιά σας και τα παιδιά των παιδιών σας.

Έτσι, ώστε ΠΟΤΕ πια να μην πέσουν στην παγίδα της οποιασδήποτε θρησκείας και να καταφέρουν να ζήσουν σαν ελεύθεροι άνθρωποι.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ:

Κυκλοφορεί και το βιβλίο 373 σελίδων του χορηγού

Γιάννη Φραγκούλη,

«Ο ιός του θεού». Γραμμένο με μπόλικο καυστικό και Αριστοφανικό χιούμορ στο καθαρά προσωπικό στυλ του Γιάννη Φραγκούλη.

Τιμή μόνο 30 ευρώ.

<http://www.hellasforever.gr/pdf&wordfiles/fragoulis3.pdf>

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΙΤΛΟΣ: — ¶ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ ή ΜΕΡΟΥΣ	ΣΕΛΙΔΑ
---------------------------------------	---------------

Σύντομο Βιογραφικό	1
Αφιέρωση	2
Ευχαριστίες	3
— ¶ Πρόλογος	4
Μήνυμα φλου ανθρωπιστή	9
Σύντομη σκιαγραφία του Μουσουλμανισμού	10
— ¶ Διατί απορρίπτομε τον Χριστιανισμό [εν συντομία]	15
Φιλοσοφικές αντιρρήσεις	15
Η άλλη όψη του ζητήματος	18
Τα ειδικά σημεία κατά του Χριστιανισμού	19
α) Θεολογία	19
β) Γραμματεία	21
γ) Ιστορία	21
δ) Κοινωνικότητα και Ψυχολογία	22
Εν κατακλείδι περιληπτικώς	24
Σημείωση: Εννέα εγκλήματα τού Μεγάλου Αγίου Ισαποστόλου Κωνσταντίνου	35
— ¶ Βιβλιογραφία	38
Κλασσικοί τόμοι	38
Ξενόγλωσσα βιβλία:	39
Μεταφράσεις στα Ελληνικά:	52
Ελληνική βιβλιογραφία:	55
Εκπαιδευτικές βιντεοταινίες και DVD's	61

— ① Περί της ιστορικότητας του Ιησού Χριστού, έκθεση τού ζητήματος και τι μπορούμε να πούμε μετά βεβαιότητας	62
Παρεμβολή: Ολίγα απλά παραδείγματα τρομακτικών αντιφάσεων και λαθών μέσα στις δύο γενεαλογίες του Ιησού Χριστού στην <i>Καινή Διαθήκη</i>	64
Παρεμβολή: Ολίγα περί των Τεσσάρων Κανονικών <i>Ευαγγελίων</i>	77
Σχόλιον, τό <i>Testimoniūm Flavianum</i> , υπό Παν. Μαρίνη	91
Συμπλήρωμα με περισσότερα στοιχεία, υπό τού συγγραφέως	96
Παράρτημα: Refuting Missionaries, υπό Hayyim ben Yehoshua (μετάφραση) Απορρίπτοντας Ιεραποστόλους	113
Πρόλογος του μεταφραστή	113
Μέρος 1 ^ο : Ο μύθος του ιστορικού Ιησού	117
Μέρος 2 ^ο : Η έλλειψη ιστορικών ενδείξεων για τον Ιησού	142
Διά περαιτέρω μελέτη	164
— ① Debunking the Laws of Moses, Joseph Wheelless (μετάφραση)	165
Προειδοποίηση και εισαγωγή (του μεταφραστή)	166
Η απογύμνωση των νόμων του Μωυσέως. «Οι νόμοι του Κυρίου διά της χειρός του Μωυσέως»	176
Οι κυρώσεις για τις παραβάσεις του νόμου	180
Νόμος της ενοχής του Αθώου	184
Νόμος της δουλείας	187
Νόμος των ανθρωποθυσιών	188
Νόμος περί θυσιών κατόπιν τάματος	190
Ο Νόμος της ανθρωποφαγίας	192
Ο Νόμος του πολέμου	192
Νόμος μοιχείας	195
Νόμος διαζυγίου	197
Νόμος της ζηλοτυπίας	198
Νόμος διά εξέταση παρθενίας	199
Νόμος της μαγικής μεταβιβάσεως	200
Ο Νόμος της διαβολολατρίας	201
Ο Νόμος των μαγισσών	202
Ex post facto (κατόπιν τουπραχθέντος, εκ των υστέρων, αναδρομικής ισχύος) νόμοι θανάτου	203
Ignorantia juris non excusat - Άγνοια του νόμου δεν συγχωρείται	204
Lex Talionis - Νόμος ανταποδόσεως	204
Διάφοροι ελάσσονες θείοι νόμοι	205
L' ennoi (Το ρεφρέν, εν κατακλείδι)	208
Επίλογος του μεταφραστή	210
Τρεις ενημερωτικές σημειώσεις	216
— ① Γιατί ο Θεός ήταν τόσο σκληρός στις γυναίκες και στα φίδια (μετάφραση άρθρου του Clarence Darrow, του έτους 1929)	217
Υποσημειώσεις του συγγραφέα-μεταφραστή	219
— ① Αγαπάτε Αλλήλους	221

Εισαγωγή	221
Αιρέσεις και έλλειψη «αγάπης» στις πρωτοχριστιανικές κοινότητες	222
«Ιωάννεις» ιδέα η αγάπη	228
Ουδείς νεωτερισμός έναντι της Παλαιάς Διαθήκης στα λοιπά Ευαγγέλια	232
Αντιφάσεις της Καινής Διαθήκης σχετικά με την αγάπη	235
Ο «Ύμνος της Αγάπης» και οι αντιφάσεις του Παύλου	239
Κριτική του Sigmund Freud	242
Η συγχώρεση στον Χριστιανισμό	242
Εξιλασμός στον Εβραϊσμό – Γιαχβισμό	250
Η αγάπη και η συγχώρεση στη ιστορία του Χριστιανισμού	254
Συμπέρασμα: το πραγματικό, ουσιαστικό και θεμελιώδες θεολογικό μήνυμα του Χριστιανισμού	259
— ① «Όστις θέλει οπίσω μου ελθείν...»	267
— ① Η θεολογική θεμελίωση της ιεράς εξετάσεως (μετάφραση)	280
Πέτρος και Παύλος	281
Δόγματα του Παύλου	282
Προέλευση των δογμάτων αυτών	286
Δόγματα ιεράς εξετάσεως	288
Περισσότερες θεμελιώσεις της ιεράς εξετάσεως	294
Ιερώνυμος και Αυγουστίνος	298
Ιερώνυμος	298
Αυγουστίνος	299
Ιησούς και Παύλος	301
Υπό τον Κωνσταντίνον	304
Πέμπτος αιώνας	304
Έκτος αιώνας	305
Από τον έκτο μέχρι τον δωδέκατο αιώνα	305
Από τον δωδέκατο μέχρι τον δέκατο ένατο αιώνα	306
Ισπανική ιερά εξέταση	307
[Σύντομος επίλογος του συγγραφέα]	309
[Σύντομος επίλογος του μεταφραστή]	309
— ① Περί Ορθοδόξου και Βυζαντινής ιεράς εξετάσεως περιληπτικώς	311
Εισαγωγή	311
Σύντομο ιστορικό περίγραμμα	311
Κωνσταντίνος – Θεοδόσιος	313
Ο αιώνας των Ιερωνύμου και Αυγουστίνου	313
Ο Αιώνας του Ιουστινιανού και εντεύθεν	318
Το αξίωμα του Quaesitor = ανακριτή, Βυζαντινού Ιεροεξεταστή	322
Βασανιστήρια διά μεταλλικών οργάνων	323
Άλλα βασανιστήρια και η σιδηρά προσωπίς	324
Σύγκριση με την Δύση	324

Περί Αγίου Όρους, Σαμοθράκης και καταστροφών	325
Περί Σκυθοπόλεως	326
Παντός είδους καύσεις, διωγμοί και καταστροφές	326
Ιεροί πόλεμοι, μοναχοί, εικονομαχία, αιρετικοί, απώλεια περιοχών	328
Τουρκοκρατία και εκκλησία	330
Επίλογος	331
— ① Δύο επώνυμα χριστιανικά επιχειρήματα, 1 ^ο Pascal – 2 ^ο Chesterton	332
Επιχείρημα πρώτο	332
Επιχείρημα δεύτερο	340
Σημείωση	365
— ① Ερωτήσεις για τις οποίες ζητάμε σαφείς απαντήσεις	365
— ① Ο Παύλος μέσα από τις Πράξεις και τις Επιστολές (και όχι μόνον)	371
Σύντομη εισαγωγή	371
Περί θεωριών	371
Περί περιοδειών του Παύλου	373
Ερώτημα: Είναι ο Παύλος ιστορικό πρόσωπο;	375
Κύριοι σκοποί αυτής της εργασίας	377
Ποιος ήταν Παύλος σύμφωνα με τις ελάχιστες εσωτερικές πηγές που τον αναφέρουν	379
Περί Επιστολών του Παύλου	384
Προκαταρκτική γνωριμία με την θεολογία του Παύλου και οι αντιφάσεις του με τον εαυτόν του και όλη την Βίβλο	386
Νεοπλατωνικά και Γνωστικιστικά στοιχεία στον Παύλο	392
Αιρέσεις ως συνέπειες της διδασκαλίας του Παύλου	394
Ερώτημα: Οφείλεται στον Παύλο η επιβίωση του Χριστιανισμού;	396
Παύλος, καθεστηκυία τάξη και Νέρων	400
Προκαταρκτική γνωριμία με την ισότητα που διακηρύττει ο Παύλος	405
Η έννοια της πίστεως στον Παύλο και μερικά δόγματά του	405
Ο Χριστός του Παύλου	409
Περιτομή και ακροβυστία	437
Αποκαλύψεις και εσχατολογία στην θεολογία του Παύλου	438
Παρέκβαση: Μικρή ιστορική αναδρομή περί Ιουδαϊκών εσχατολογιών	442
Η πλήρης απαξία του φυσικού κόσμου στην θεολογία του Παύλου	445
Η ασθένεια του Παύλου	445
Η αγάπη προς τον θάνατον	447
Οι μόνοι απόλυτοι εθνισμοί στον Παύλο: Πιστός – άπιστος	448
Παύλος και σοφία, φιλοσοφία, μισαλλοδοξία, βία	450
Οι απανταχού συνδρομές που ζητούσε ο Παύλος	451
Παύλος και γυναίκες	453
Παύλος, γυναίκες και Μωσαϊκός Νόμος	456
Δουλεία και Παύλος	462
Ψεύδη, δολιότητες και αοριστολογίες του Παύλου	464
Η φοβέρα ως μέσο του Παύλο	465
Δαιμονολογία – Διαβολολογία στον Παύλο	466
Παύλος, ομοφυλοφιλία και ευνουχισμός	467

Η ουσία της ισότητας του Παύλου	467
Η θεοπνευστία και τα παράλογα του Παύλου	470
Ερώτημα: Πώς ο Παύλος υπερεσκέλισε τον Πέτρο;	473
Η εκτός <i>Πράξεων</i> και <i>Επιστολών</i> σιγή περί Παύλου και η σημασία της	475
Περί «ύμνου της αγάπης»	480
Επίλογος	482
Σημαντικό παράρτημα	483
Δόγματα του Παύλου	483
Προέλευση των δογμάτων αυτών	488
Δόγματα ιεράς εξετάσεως	490
Περισσότερες θεμελιώσεις της ιεράς εξετάσεως	495
— ① Κατά της χριστιανικής απολογητικής	500
Εισαγωγή	501
Μέθοδοι και τακτικές	501
Η επιλεκτική χρήση των γραφών, με παράδειγμα: Ο χρόνος ελεύσεως της «βασιλείας των ουρανών»	511
Ανεξέταστη πίστη αντί λογικής συζητήσεως	515
Επίκληση μαρτυριών και ασκητισμού	520
Θαύματα	522
Ιδιορρυθμίες πρωτοχριστιανών	523
Αρχαίοι μύθοι και χριστιανικά μυθολογήματα	524
Εξαφάνιση τεκμηρίων	528
Θρύμματα παπύρων και <i>Ευαγγέλια</i>	530
Ψευδεπίγραφα	537
Οι απολογητές και η χρήση του Ευσεβίου, με παράδειγμα: Η υποτιθεμένη έκλειψη ηλίου κατά την σταύρωση του Ιησού	538
Καταγωγή του Χριστιανισμού και παραχάραξη της Ιουδαϊκής παραδόσεως	545
Ερμηνείες, παρερμηνείες, ψευδοδικαιολογίες...	572
Υποτιθέμενα κοινωνικά επιτεύγματα και ηθική διδασκαλία	580
Μερικά συμπεράσματα	585
Παραινέσεις	587
— ① Επί της πολυσυζητημένης μαρτυρίας του Τατιανού επί των τεσσάρων κανονικών Ευαγγελίων	588
Πρόλογος	588
Τατιανός (π. 120 – π. 175 Κ. Ε.)	591
Το <i>Ευαγγέλιον</i> ή η <i>Αρμονία</i> του Τατιανού	591
Δύο από τα Αιρετικά Στοιχεία του Τατιανού	594
Περί Αθανασίας της Ψυχής	594
Γνωστικιστικές Απόψεις περί χριστιανικού Θεού και το <i>Ευαγγέλιο των Εβραίων</i>	595
Επίλογος	596

— ① Ιατρική και Χριστιανισμός	597
Επισκόπηση του θέματος	597
Ενδιαφέροντα ιστορικά σημεία για μελέτη και έρευνα	600
Δείγματα ιατρικής και ιατροδικαστικής της Βίβλου	602
Θεολογικές θέσεις για γυναίκα και έρωτα	608
Άλλα θέματα	611
— ① Ερωτισμός– Γυναίκες– Γάμος– Διαζύγιο – Ομοφυλοφιλία στον Χριστιανισμό	615
Εισαγωγή	615
Μωσαϊκός θεϊκός νόμος περί μοιχείας	619
Μωσαϊκός θεϊκός νόμος περί παρθενίας γυναικός	619
Περί ομοφυλοφιλίας στο νόμο και στα λόγια του Εβραιοχριστιανικού Θεού Πατρός	620
(α) Νόμος κατά της ομοφυλοφιλίας	620
(β) Νόμος κατά της ετεροφυλενδεσίας ή παρενδεσίας	620
(γ) Άλλες απαγορευτικές διατάξεις	620
(δ) Η ομοφυλοφιλία στην <i>Καινή Διαθήκη</i>	621
Γάμος και διαζύγιο	623
Μωσαϊκός νόμος περί διαζυγίου	624
Διαζύγιο στην <i>Καινή Διαθήκη</i>	624
Μερικά συμπεράσματα	628
Αδελφοποίηση κληρικών	630
Παιδεραστία	632
Οι Καρποκρατικοί	634
Βία και σεξ στην <i>Καινή Διαθήκη</i>	636
Η Αίρεση των Νικολαϊτών	649
Μερικές επιπλέον χριστιανικές θεολογικές θέσεις για γυναίκα, έρωτα και ομοφυλοφιλία	651
Εν κατακλείδι	661
— ① Παλλαδάς ο Αλεξανδρεύς και μερικά από τα ψεύδη των νεοχριστιανών απολογητών	662
Παλλαδάς ο Αλεξανδρεύς	666
Ολίγα ακόμα ψεύδη των νεοελλήνων νεοχριστιανών απολογητών	669
— ① Ένα ελάχιστο βιβλικό δείγμα	677
Ποιους να σκοτώνεις	677
Ποιους να μισείς	677
Οφείλομε να πράττομε αυτά;	678
Εσχατολογική λατρεία και εμμονή	678
Οικογενειακές και πολιτικές αξίες	678
Μυθικά Τέρατα	678
Υπερφυσικές Δυνάμεις και Μαγεία	679
Επιστήμες	679
Η Γέννηση του Ιησού	680
Ο Ιησούς όταν είχε καλή μέρα	680

Ο Ιησούς όταν είχε κακή μέρα	680
Ποιος είδε τον Θεό (και τον Ιησού)	680
Πιθανές υποκλοπές	681
Διάφορες αντιφάσεις	681
Ο Θεός και το Κακό	682
Μερικές εκ του προχείρου Ερωτήσεις	682
— ① Ολίγα απλά παραδείγματα τρομακτικών αντιφάσεων και λαθών μέσα στις δύο γενεαλογίες του Ιησού Χριστού στην <i>Καινή Διαθήκη</i>	683
Επεισόδιο	685
Επίλογος, διδακτική βιβλική παροιμία	692
— ① Μερικά κορυφαία σημεία που αποδεικνύουν ότι είσαι: «Τυφλά Φανατικός Χριστιανός.»	693
— ① Περί νόμων του «Ελληνοχριστιανισμού», ανοιχτή επιστολή προς κάθε ενδιαφερόμενο	696
— ① Ελάχιστο δείγμα μισαλλοδοξίας, ανθελληνισμού και βλακειάς μερικών εκ των πατέρων της εκκλησίας	698
— ① Περί τη μη ελληνικότητας των τριών Ιεραρχών	703
— ① Το «Άγιο Πνεύμα» δυσκολεύεται να εκλέξει αρχιεπίσκοπο	709
— ① Περί σκεπτικισμού	711
— ① Συμπέρασμα τελικών	721
— ① Αντί epilόγου, Θρησκευτική Πίστη (ποίημα)	722
— ① Παράρτημα 1 ^ο , Για να μην αποκαλυφθεί η ιστορική αλήθεια για τον Ιησού η εκκλησία απαγόρευε ακόμη και το διάβασμα της <i>Βίβλου</i> , με την ευγενική άδεια του συγγραφέα καθηγητή, Οδυσσέα Επικουρίδη	723
Όμως τι λένε οι Θεολόγοι για τα ίδια ζητήματα;	748
Ο Ιησούς Χριστός ως διδάσκαλος.	748
Οι παραβολές στη διδασκαλία του Ιησού	748
Λίγα λόγια για την ιστορία των μεταφράσεων από το βιβλίο: «Εισαγωγή στην <i>Καινή Διαθήκη</i> » του Ιωάννου Καραβιδοπούλου καθηγητή στην Θεολογική σχολή του Α.Π.Θ., σελ 44. Παράρτημα	775
Σημείωση Δ ^ρ ς Ιωάννου, Νεοκλέους Φιλαδέλφου, Μάρκου Ρούσσου	777
— ① Παράρτημα 2 ^ο , Έρευνες του Δ ^ρ ς Νικία Σταυρουλάκη στη σχετικότητα και συνέπειες αυτών, προεισαγωγική εργασία τού Δ ^ρ ς Ιωάννου, Νεοκλέους Φιλαδέλφου, Μάρκου Ρούσσου, καθηγητού μαθηματικών,	779
Μερικές φυσικές και φιλοσοφικές συνέπειες	785
Βασική Βιβλιογραφία επί του Πεδίου του Κενού και των δυνάμεων Casimir	789

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Εκτός απ' αυτούς που επιμελήθηκαν την έκδοση του βιβλίου αυτού, έχω καθήκον και υποχρέωση να ευχαριστήσω τους φίλους και συνεργάτες που με βοήθησαν τα μέγιστα όλα αυτά τα χρόνια που εργαζόμουν επάνω σ' αυτά τα θέματα. Χωρίς την πολύπλευρη βοήθειά των, η οποία συνίστατο σε παροχή γνώσεων, συγγραφική και ηθική υποστήριξη και γενική ενθάρρυνση σ' αυτή την προσπάθεια, το έργο αυτό θα είχε παραμείνει ατελές και χωρισμένο σε διάφορα ξεχωριστά άρθρα μερικά των οποίων εκυκλοφόρησαν είτε σε περιοδικά (όπως: Ελληνικόν Πάνθεον, Ιχώρ, κ. ά.) είτε στο διαδίκτυο. Τους ευχαριστώ εκ βάθους καρδιάς.

Αυτοί είναι οι κάτωθι:

Κωνσταντίνος Αγγελίδης, Δ^{ωρ}
Ιωάννης Φραγκούλης
Μιχαήλ Μεντρινός
Μαρία Αποστολοπούλου
Σωτήριος Παράσχος, Δ^{ωρ}
Οδυσσέας Επικουρίδης
Μιχάλης Καλόπουλος
Αθανάσιος Σαμπάνης, Δ^{ωρ}
Μανόλης Κορρές, Δ^{ωρ}
Νικίας Σταυρουλάκης, Δ^{ωρ}
Κωστής Κωβαίος, Δ^{ωρ}
Ιωάννης Μασμανίδης

Βασίλειος Τίσης
Παν. Μαρίνης
Βασίλειος Κούβαρος
Διονύσιος Λάμπας, Δ^{ωρ}
Μιχαήλ Μαγουλάς
Ελευθερία Ψυχογιού
Γεώργιος Μαύρος
Ronald Ezuck
Άγις Μαρίνης, Δ^{ωρ}
Christopher, Ching Wai Ho
Γεώργιος Δένδιας
Joyce, Siu Ping Ho
Larry Leininger

Ιδιαίτερα υποχρέωση φέρω προς τον **Παν. Μαρίνη**, οι έρευνες και τα γραπτά του οποίου έπαιξαν σημαντικό ρόλο στη συγγραφή πολλών κειμένων. Σε μερικά σημεία έχω χρησιμοποιήσει μερικά από τα στοιχεία που αυτός έχει ήδη δημοσιεύσει, κατόπιν χορηγήσεως τής ευγενούς αδειάς του.

Οφείλω θερμές ευχαριστίες στον κ. **Ιωάννη Φραγκούλη**, (www.hellasforever.gr) ο οποίος μέσα στο 2006 είδε και ανεγνώρισε την αξία της παρούσας ύλης και εντελώς ανιδιοτελώς προθυμοποιήθηκε να φτιάξει την ειδική ελληνική ιστοσελίδα:

<http://roussos.hellasforever.gr>

στην οποία αναρτούσε ανελλιπώς και αγωγγύστως τις επανεκδόσεις των άρθρων και του βιβλίου με αποτέλεσμα όλη αυτή η ύλη να καταστεί προσιτή και γνωστή στο ευρύ ελληνικό κοινό. Το βιβλίο αυτό έχει εμφανιστεί εν μέρει ή εν όλω κατά περιόδους, αλλά σε μορφή προηγούμενων εκδόσεών του, και σε άλλες ιστοσελίδες τις οποίες ευχαριστώ. Όμως αγοράζοντας το βιβλίο αυτό, του δίνετε οντότητα και συνδράμετε στην ύπαρξή του εάν κάποτε καταργηθεί το διαδίκτυο για τους λόγους που δεν γνωρίζουμε αλλά μπορούμε να... υποπτευόμαστε.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ο άνθρωπος από τότε που απέκτησε την δύναμη τής συνειδήσεως και ακόμα περισσότερο την συνείδηση τού ότι έχει συνείδηση και ικανότητα δημιουργίας και αναπτύξεως πολιτισμού, απέκτησε ορισμένες «ατελεύτητες;» εμμονές και συνειδητοποίησε την φθαρτότητα και θνησιμότητά του. Δεν είναι μόνο η εξασφάλιση των πρώτων αναγκών τροφής, στέγης, ρουχισμού, διατηρήσεως της υγείας και της διαιωνίσεως του είδους, αλλά και:

- (1) Η αγωνία, η εξιχνίαση και η γνώση του αγνώστου και ειδικά του μέλλοντος· τί κρύβει το άγνωστο και τί του επιφυλάσσει το μέλλον μαζί με την ανικανότητά του να γνωρίσει και να καταλάβει, εντός του συντόμου χρονικού διαστήματος της ενεργής ζωής του, τι ακριβώς συμβαίνει με όσα πράγματα από τον περίγυρό του τού κινούν το ενδιαφέρον, προτού απέλθει ανικανοποίητος από την σύντομη ζωή του.
- (2) Τί είναι ο θάνατος· είναι άραγε το τέρμα της υπάρξεώς του ή υπάρχει κάποια συνέχεια· αφού δεν μπορεί να έχει αθάνατη ζωή εδώ στη γη τότε μήπως μπορεί να αποκτήσει την πολυπόθητη αθανασία μετά τον θάνατο.
- (3) Η αναζήτηση των απαντήσεων στις μεταφυσικές ερωτήσεις τύπου: ποιός είναι, τί σκοπό έχει, από πού ήλθε και πού πάει, κλπ.

Όλα αυτά τα ερωτήματα και στοιχεία μαζί με τις διάφορες απαντήσεις που τους εδόθησαν κατά τόπους και εποχές έπαιξαν και παίζουν έναν τεράστιο ρόλο στην ψυχολογία και στην κουλτούρα όλων των ανθρώπων. Π. χ., ένας σκεπτικιστής στο ερώτημα τί σκοπό έχει η ζωή του ανθρώπου απάντησε ως εξής: Δεν ξέρω αν και τι σκοπό έχει η ζωή του ανθρώπου, αλλά αφού υπάρχομε καλό είναι να ζήσομε αυτή την ζωή κατά τον καλλίτερο δυνατό τρόπο!

Οι θρησκείες λοιπόν έρχονται να μας πούνε ότι έχουν απαντήσεις σε όλα αυτά τα μεταφυσικά ερωτήματα. Πολλές ακόμα λένε ότι έχουν απαντήσεις όχι μόνο στα μεταφυσικά, αλλά και στα φυσικά ερωτήματα και στο πως μπορούμε να καλύψομε τις φυσικές ανάγκες μας. Ακόμα ισχυρίζονται ότι «δίνουν» πλήρεις λύσεις όχι μόνο σε όλα τα προβλήματα υγείας της φυσικής ζωής του ανθρώπου αλλά και στην εμμονή του για να αποκτήσει την αθανασία. Η κάθε θρησκεία δίνει τις απαντήσεις της και τις επιβάλλει με τον δικό της τρόπο. Εκτός από τις απαντήσεις, αυτός ο τρόπος, στις πιο πολλές περιπτώσεις, είναι τόσο καθοριστικός για την εξέλιξη και τον τρόπο ζωής της κοινωνίας στην οποία απευθύνεται, ώστε να μην ημπορεί να αγνοηθεί.

Έτσι μεταξύ των θρησκειών εμφανίστηκαν και οι καταστροφικές θρησκείες. Αυτές είναι οι θρησκείες εκείνες οι οποίες εκμεταλλευόμενες την επιθυμία και την αναζήτηση του ανθρώπου για απαντήσεις προς τα ανωτέρω ερωτήματα και την τεράστια προσπάθειά του προς επίλυση των αναγκών του μαζί με την παρεπόμενη ψυχολογία που όλα αυτά δημιουργούν, επιβάλλουν με κάθε θεμιτό και αθέμιτο μέσο τις δογματικές απαντήσεις τους, καπελώνουν τον άνθρωπο και τον εξαθλιώνουν παντοιοτρόπως. Το μόνο που τις ενδιαφέρει είναι το ίδιο συμφέρον, ό,τι κι' αν είναι αυτό όσο διεστραμμένο και παράλογο. Διά τούτο θέτουν ως δόγμα τους ότι: «όποιος δεν είναι μαζί τους τότε αυτομάτως είναι εναντίον τους». Αυτές οι

θρησκείες είναι κυρίως οι κοσμοπολιτικές θρησκείες, εν αντιθέσει προς τις παραδοσιακές, με κύρια παραδείγματα τον Χριστιανισμό και τον Μουσουλμανισμό, χωρίς βεβαίως να λησμονούμε τα Γιαχβιστικά μορφώματα του Εβραϊο-Ιουδαϊσμού από: τους Ησαΐες (τέσσερις), τον Ιερεμία, τον νεαρό βασιλέα Ιωσία με το λειτογιαχβικό ιερατείο του, τον Ωσηέ, τον ιερέα Έσδρα με τον γραμματέα Νεεμία, εν τινι μέτρω τον Ζωροαστρικό δυϊσμό, κ. ά.

Δεν θα καταπιαστούμε εδώ με το να παρουσιάσουμε μια πλήρη σύγκριση μεταξύ κοσμοπολιτικών και παραδοσιακών θρησκειών. Αυτό αποτελεί ένα πολύ μεγάλο και επίπονο έργο. Θα αρκεστούμε μόνο στο να πούμε τα εξής: Κοσμοπολιτική είναι η θρησκεία η οποία συνελήφθη και φτιάχτηκε ως νέα ιδέα ή αίρεση άλλης θρησκείας από ολίγα άτομα τα οποία έπαιξαν συγκεκριμένο ρόλο στην τεχνητή δημιουργία της και η οποία ξεκινώντας από ολίγα καθορισμένα γεωγραφικά σημεία τελικά επανδρώθηκε, αναπτύχθηκε και ουσιαστικά έλαβε την τελική μορφή της σε γκέτος μεγαλουπόλεων, εν μέσω αντιφατικών και νοσηρών καταστάσεων. Μια τέτοια θρησκεία θέτει ως σκοπό της την απανταχού εξάπλωσή της, την υποδούλωση ολοκλήρου τους κράτους εντός του οποίου ευρίσκεται υπό την κυριαρχία της και την διά παντός μέσου επιβολή της δικής της άκαμπτης, ανεξέλικτης και καταστροφικής κουλτούρας. Διά τούτο δεν διστάζει να καταστρέψει τον ήδη υπάρχοντα πολιτισμό μαζί με όλα τα καλά και χρήσιμα επιτεύγματά του. Αλλιώς, ως στατική και απόλυτα δογματική θρησκεία δεν έχει καμιά προοπτική για αναδημιουργία και διαιώνιση. Την ενδιαφέρει το ανεπιβεβαίωτο μέλλον αναλώνεται με αυτό και διά τούτο συνεχώς προφητεύει. Μεταξύ των μέσων που χρησιμοποιεί προς επίτευξη των σκοπών της είναι ο φόβος, το ψεύδος, ο παραλογισμός και η βία.

Εν αντιθέσει, η παραδοσιακή θρησκεία δημιουργήθηκε και αναπτύχθηκε στην ελεύθερη ύπαιθρο κατ' ευθείαν και αυθόρμητα από τον ψυχισμό, την αντίληψη ηθικής και αισθητικής των ατόμων μιας ομάδας υπό την επίδραση της γενικής φυσικής νομοτέλειας, του εκεί περιβάλλοντος, της εκεί υπάρχουσας ιδιαίτερης φυσικής καταστάσεως, των εκεί αναγκών και των συνθηκών εργασίας. Αυτή πέραν του ορατού και του απωτέρου μέλλοντος αντιμετωπίζει άμεσα το παρόν, όπισθεν του οποίου υπάρχει ο άχρονος μύθος ο οποίος στα αρχικά στάδια μεταφέρει την συσσωρευόμενη γνώση και αντίληψη με διάφορες εικόνες, παρομοιώσεις, μεταφορές, και διδακτικές αφηγήσεις, χωρίς να αποκλείει τις συν τω χρόνω επιστημονικές ανακαλύψεις και διατυπώσεις τις οποίες μάλιστα και καλωσορίζει. Πρόκειται για φυσική θρησκεία ή καλλίτερα κοσμοθέαση και όχι για ξαφνική δημιουργία επειδή έτσι το θέλησε ξαφνικά κάποιος εξωσυμπαντικός και αποκαλυπτικός θεός. Οι θεοί της είναι ενδοσυμπαντικοί, δημιουργήματα του σύμπαντος, και εκπροσωπούν ή προσωποποιούν τις φυσικές οντότητες, ιδιότητες και δυνάμεις οι οποίες τελούν κάτω από τον φυσικό νόμο της συνεχούς εξελικτικής βελτιώσεως. Ως δυναμική θρησκεία εκτός του ότι δημιουργεί πολυποίκιλες μορφές και προωθεί την ανάπτυξη πολιτισμού, έχει την ιδιότητα να αναπλάσεται και να εξελίσσεται κάτω από τις συνεχείς προόδους της συνειδήσεως, της γνώσεως και του πολιτισμού. Δεν θέτει ως σκοπό της την μοναδική επικράτησή της και την απόλυτη δογματικότητά της, πράγματα που ουδέποτε την απασχολούν.

Μετά ταύτα, τα φαινόμενα δεικνύουν ότι, από τότε που ο άνθρωπος απέκτησε συνείδηση η Ιστορία κινείται όπως ένα φύλλο χαρτιού που πέφτει εντός του αέρος υπό την επίδραση της βαρύτητας. Πάει δεξιά, αριστερά, πάνω, κάτω,

κάνει κύκλους, ανακυκλώσεις, ευθείες πτώσεις, κ. ο. κ. Έτσι λοιπόν η ιστορία του ανθρώπου είναι γεμάτη με διάφορα διαδοχικά διαστήματα, ακμής και προόδου, παρακμής και δυστυχημάτων, κλπ.

Κατά την εκτίμηση πολλών μεγάλων ερευνητών όπως και τη δική μας, το μεγαλύτερο δυστύχημα που έγινε ποτέ στην ιστορία ήταν η επικράτηση του Χριστιανισμού, επειδή έτσι το θέλησε ο διεφθαρμένος και εγκληματικός Ρωμαίος αυτοκράτωρ Κωνσταντίνος στις αρχές του τετάρτου αιώνα Κοινής Εποχής (Κ. Ε.). Οι συνέπειες αυτού του δυστυχήματος ήταν τρομακτικά καταστροφικές για κάθε έκφανση και δραστηριότητα βίου και πολιτισμού από τότε μέχρι σήμερα και όπως φαίνεται θα συνεχίσουν ούτως ακόμη επί μακρόν. Η οπισθοδρόμηση που επήλθε σε κάθε εκδήλωση ζωής και τομέα πολιτισμού ήταν πέραν πάσης προβλέψεως. Η δυστυχία που προέκυψε ήταν τρομακτική. Η λέξη «μεσαίων», «μεσαιώνας» για την επακολουθήσασα υπερχιλιετή εποχή παρακμής, αγραμματοσύνης, δεισιδαιμονίας και σκοταδισμού έχει μείνει ήδη από πολύ καιρό παροιμιώδης. Δεύτερο μεγάλο δυστύχημα ήταν η δημιουργία και εξάπλωση τού Μουσουλμανισμού, ο οποίος και πάλι παρήχθη ως νέα Εβραιοχριστιανική αίρεση με νέο πρόγραμμα. Η ανθρωπότητα ύστερα από πολλούς αιώνες αγώνων και αίματος φαίνεται να προσπαθεί να εξέλθει απ' αυτή την κατάσταση. Αλλά ακόμα φαίνεται να προσπαθεί, όχι όμως και ότι εξήλθε!

Η αναπηρία της ανθρωπότητας ήταν τόσο παραλυτική ώστε ακόμα και σήμερα παρά τις προόδους της φιλοσοφίας, της επιστήμης και της τεχνολογίας, και παρά τις τόσες διδαχές του παρελθόντος και της ιστορίας, και παρά τις τόσες μεγάλες προσπάθειες μεγάλων διαφωτιστών, ανθρωπιστών και ευεργετών, ακόμα δεν είναι σε θέση να θέσει ένα θετικό τέρμα σ' αυτή την ιστορική ατυχία. Σ' αυτό το πρόβλημα καθοριστικό ρόλο παίζουν και τα υπάρχοντα κοινωνικά, πολιτικά και οικονομικά συστήματα τα οποία δεν επιθυμούν ανθρώπους μορφωμένους με γνώση, σκέψη, κρίση, κλπ, αλλά υποτελείς υπηκόους ή καλλίτερα εν τοις πράγμασι δούλους και ρομπότς. Στα υπάρχοντα συστήματα συμφέρει να έχουν και να διατηρούν άτομα τα οποία κατά συντριπτική πλειοψηφία είναι αφιλοσόφητα και προβατοποιημένα και τα οποία αιωρούνται μέσα σε μια συνεχή ανασφάλεια μεταξύ πάτου και κορυφής, αναλώνονται σε ένα συνεχές κυνήγι των προς το ζην, έχουν στόχους διάφορες απατηλές, ή ανόητες ή καταστροφικές επιδιώξεις και οι ελπίδες των παραμένουν συνεχώς φρούδες.

**** *

Στα κείμενα που έπονται ο συγγραφέας ερευνητής, Δ^{ωπ} Ιωάννης, Νεοκλής Φιλάδελφος, Μάρκου Ρούσσο, αναπτύσσει πολλά απ' αυτά τα θέματα θέλοντας να καταδείξει αυτές ακριβώς τις θέσεις με όσο πιο πολλά θεολογικά, ιστορικά, βιβλικά, επιστημονικά, κλπ, στοιχεία που μπορεί να συλλέξει και να παρουσιάσει. Όλα τα στοιχεία που παρουσιάζει εδώ πόρρω απέχουν από όλα όσα υπάρχουν στην παγκόσμια βιβλιογραφία. Επίσης προβάλλει όσο πιο πολλά λογικά και φιλοσοφικά επιχειρήματα μπορεί. Παρακαλεί τους αναγνώστες όχι μόνο να μελετήσουν με ελεύθερη σκέψη και κρίση αλλά και να ελέγξουν μόνοι τους την αλήθεια όλων όσων γράφει, αν τους ενδιαφέρουν αυτά τα ζητήματα. Καλόν είναι τα κείμενα να διαβαστούν με την σειρά που παρατίθενται. Επειδή όμως είναι αυτοτελή μπορούν

να διαβαστούν με όποια σειρά επιθυμεί ο αναγνώστης και ανεξαρτήτως του ενός από το άλλο. Αν απ' αυτά μάθουν κάτι που δεν το ήξεραν ή δεν το είχαν υποψιαστεί, τότε ως υπεύθυνα άτομα που έχουν σεβασμό προς την αλήθεια και την αξιοπρέπεια ας λάβουν και την αρμόζουσα στάση.

Ένα πλήρες έργο το οποίο απογυμνώνει τον Χριστιανισμό σε κάθε σημαντική λεπτομέρεια απαιτεί χωρίς υπερβολή πολλές δεκάδες ή και εκατοντάδες μεγάλων τόμων. Εξαρτάται από το πόσο θέλει να επεκταθεί κανείς. Πλην όμως για μια καλή απομυθοποίηση και απόρριψη αυτής της λαίλαπας αρκεί η μελέτη της *Βίβλου*, μερικών Πατέρων, της αμερόληπτης Ιστορίας και μερικών καλών συγγραμμάτων από την βιβλιογραφία που παραθέτομε.

Δυστυχώς, ακόμα και σήμερα, η παιδεία που παρέχεται στο δημοτικό, γυμνάσιο, λύκειο, σε πολλές περιπτώσεις και στο πανεπιστήμιο είναι κατάλληλα μεθοδευμένη, μεροληπτική, διαστρεβλωμένη, ειδικά επιλεγμένη και πολλακίς ψευδής που τελικό στόχο έχει να καταντά τα νέα παιδιά θρησκόληπτους Χριστιανούς με ελλιπέστατη γνώση γι' αυτή τη θρησκεία και την ιστορία της και μέσα σε μια πλήρως αντιφατική ζωή. Η εγκεφαλική ακύλωση που προκαλεί στα νέα, ανώριμα και αμαθή παιδιά είναι τόσο ισχυρή ώστε, τις πιο πολλές φορές, δεν είναι πλέον σε θέση να δεχτούν ή να καταλάβουν τίποτα πέραν της χριστιανικής μυθολογίας και προπαγάνδας. Ακόμα και τις πιο εμφανείς παραβιάσεις της απλής λογικής και του κοινού νου ή τις πιο καταστροφικές για τη ζωή επιταγές δεν είναι σε θέση ούτε να ιδούν ούτε να διορθώσουν! Ακόμα και αν ποτέ ιδούν κάτι δεν θέλουν να το παραδεχθούν και αλλάζουν την κουβέντα! Στο τέλος-τέλος λένε: εμείς τα πιστεύουμε αυτά επειδή έτσι μας αρέσει. Μα τους λες: καταργείτε την λογική, την επιστήμη, τα γεγονότα; Και σου απαντούν: δεν θέλομε να συζητάμε μαζί σου! Κύριε τάδε: αφού φωνασκείς ότι αυτά σου αρέσουν και τα πιστεύεις, τότε γιατί δεν κάνεις και την ζωή σου σύμφωνη με αυτά; Γιατί άλλα λες και άλλα πράττεις και δεν θέλεις να 'δείς αυτή την ηχηρή αντίφαση; Γιατί δεν εξετάζεις τί τρέχει;

Η χριστιανική εκκλησία ήταν πάντοτε παρασιτική, παράλογη, υπερβολική και αντιδραστική. Μυθώδη πλούτη στα χέρια της, αρχής γενομένης από τον ίδιο τον φαύλο Κωνσταντίνο που της έδωσε τα πάντα, ήταν αδρανής ή εχρησιμοποιούντο αντιπαραγωγικά, εκτός πολύ ολίγων εξαιρέσεων. Η θρησκεία που διεκήρυττε, αν την δούμε ολικά απ' όλες τις πλευρές της, ήταν καταστροφική. Πολλές επιταγές και εντολές που έδινε και επέβαλε ήταν καταστροφικές τόσο για το άτομο ως μονάδα όσο και για την κοινωνία ως σύνολο. Η παιδεία και η μόρφωση που προέκυψαν από τότε μέχρι σήμερα είναι τόσο αντιφατικές που καταντούν πρόξενοι σχιζοφρενείας και πολλών νευρωσιακών και άλλων παθήσεων σε πολλά άτομα.

Ακόμα και σήμερα, οι εκκλησιαστικές και παραεκκλησιαστικές οργανώσεις, τα κατηχητικά σχολεία καθώς και τα μοναστήρια οργιάζουν ασταμάτητα καταβροχθίζοντας και αποβλακώνοντας πολλούς νέους και νέες, στερώντας έτσι τον δημόσιο βίο από τις ανεκτίμητες υπηρεσίες τους. Οι νέοι και οι νέες στα δίχτυα αυτών των οργανώσεων καθίστανται ουσιαστικά ζωντανοί νεκροί που έχουν ταχθεί στο να περιμένουν την ώρα που θα αποδημήσουν εις Κύριον και να κερδίσουν «την αιώνιον ζωήν». Μέχρι τότε ασχολούνται κυρίως με προσευχές, νηστείες και χριστιανικά κηρύγματα, πέραν ορισμένων υποτυπωδών ασχολιών για τα προς το ζην και ολίγες αγαθοεργίες οι οποίες δεν λύουν κανένα κοινωνικό πρόβλημα.!

Ενώ μέσα στους καθοδηγητές, κληρικούς, προπαγανδιστές, κλπ., των διαφόρων οργανωμένων θρησκειών υπάρχουν πολλοί σκόπιμοι απατεώνες,

υστερόβουλοι, συμφεροντολόγοι, κακόβουλοι, κλπ., πρέπει να πούμε ότι κατά μέγα μέρος το χριστιανικό, μουσουλμανικό, κλπ., λαϊκό πλήθος, «ποίμνιον προβάτων», δεν αποτελείται από απατεώνες και κακεντρεχείς ανθρώπους. Οι άνθρωποι αυτοί απλώς συνεχίζουν να πιστεύουν ανεξέταστα αυτά που έχουν διδαχθεί, τους έχουν πει ή τους έχουν επιβάλλει ως αλήθεια από την βρεφική μέχρι την ώριμη ηλικία. Είναι και αυτοί θύματα απάτης, πλύσεως εγκεφάλου, ψυχολογικού ενίοτε και φυσικού πειθαναγκασμού, αγνοίας, ψυχολογίας της μάζας, αθλιότητας, υπερβολικού μόχθου, κλπ. που δεν έχουν την θέληση, την προθυμία, την μόρφωση, την ενέργεια, τον χρόνο, κλπ., για να μελετήσουν εις μήκος και πλάτος και να ελέγξουν τα βιβλία και την ιστορία της πίστεώς τους. Καταντούν τόσο απλοϊκοί που το σύνηθες επιχείρημά τους είναι ότι, αφού έτσι πιστεύουν οι πιο πολλοί έτσι πρέπει να είναι και η αλήθεια! Επίσης είναι τόσο αδαείς που κάνουν το λάθος να ταυτίζουν την πίστη σε θεό με την πίστη στον δικό τους θεό. Ο Θεϊσμός δεν είναι ούτε Χριστιανισμός, ούτε Μουσουλμανισμός, ούτε Ιουδαϊσμός, κλπ. Για τους περισσότερους, μια ολοκληρωμένη μετεκπαίδευση αρκεί για να ιδούν πως όντως έχουν πράγματα.

Κάτω από την πίεση της βαριάς κοινωνικής ευθύνης της γνώσεως, της αλήθειας, της λογικής και της αξιοπρέπειας αποφάσισα να μιλήσω ευθαρσώς προς την κοινωνία με την ελπίδα να βάλω και εγώ μια μικρή πέτρα στο σταμάτημα αυτού του ξέφρενου παραλογισμού, ο οποίος όχι μόνο συνεχίζεται μέχρι και σήμερα αλλά και έχει λάβει ανησυχητική άνοδο παγκοσμίως. Εις δε την Ελλάδα τα πράγματα πήραν πολύ άσχημη τροπή και πρέπει όλοι να αντιδράσουν σ' αυτό το αυτοκαταστροφικό ξεχαρβάλωμα. Ο Ελληνισμός κινδυνεύει από άμεση εξάλειψη.

* * *

Τα παρακάτω κείμενά μου εκκυκλοφόρησαν ως άρθρα είτε σε διάφορα περιοδικά είτε στο διαδίκτυο. Εγράφησαν κατόπιν ενδελεχούς μελέτης και σκληρής έρευνας κατά την περίοδο των τελευταίων 10 ετών ανάλογα με τις απαιτήσεις διαφόρων περιστάσεων. Αυτές ήταν είτε να δοθούν κατάλληλες απαντήσεις σε ορισμένους επωνύμους ή ανωνύμους προπαγανδιστικούς κύκλους, είτε για να γίνει διαφώτιση επί ορισμένων θεμάτων που δεν ήταν καλώς γνωστά στο ευρύ κοινό. Ήταν επόμενο να υπάρχουν ολίγες επαναλήψεις, ειδικά στα σημεία όπου δύο ή περισσότερα θέματα άπτονται ιδίων ζητημάτων. Ελπίζομε ότι οι επαναλήψεις αυτές θα συνεισφέρουν στην καλλίτερη εκμάθηση και εμπέδωση διαφόρων αληθειών, στοιχείων, επιχειρημάτων και γεγονότων που αφορούν αυτά τα σοβαρά ζητήματα, από τους αναγνώστες, αντί να θεωρηθούν πλατιασμοί κουραστικοί ή παραπανίσιοι.

Ακόμα πρέπει να πούμε ότι τα θέματα αυτά είναι αχανή και πολυάριθμα ώστε όσο και να γράψει κανείς, κάποιο θέμα και κάποιες λεπτομέρειες θα του ξεφύγουν. Μιλάμε για μια ιστορία 4000 ετών (περιλαμβανομένης και αυτής των Εβραίων) και μια αχανή και αλληλοσυγκρουόμενη βιβλιογραφία επί θεολογίας και δόγματος. Πολλά δε μέρη είναι θολά και δαιδαλώδη λόγω ασαφειών, αποκρυφισμού, δεισιδαιμονίας, ψευδεπιγραφίας, ανοησίας, βλακείας, καταστροφικότητας και ελλείψεως επαρκών στοιχείων. Επ' αυτών αναδύονται προσωπικές εκτιμήσεις, ερμηνείες και επιστημονικές θεωρίες επί τη βάσει των ήδη υπάρχοντων στοιχείων και των νέων στοιχείων που συνεχώς ευρίσκει η Ιστορία και η Αρχαιολογία. Διά ταύτα αγαπητοί αναγνώστες έχετε κατά νουν ότι καθώς

μελετάτε και ερευνάτε αυτά τα ζητήματα από την απέραντη βιβλιογραφία που υπάρχει και 'σεις οι ίδιοι μπορείτε να βρείτε, να παρατηρήσετε και να προσθέσετε πολλά και διάφορα στοιχεία, πράγματα και εκτιμήσεις.

Εμείς δεν φιλοδοξήσαμε στον παρόντα τόμο να εξαντλήσουμε όλα τα σημαντικά θέματα και ζητήματα του χριστιανικού φαινομένου, μόνο ορισμένα ολίγα. Ελπίζουμε, αν ο χρόνος και οι συνθήκες στο μέλλον μας επιτρέψουν, να μπορέσουμε να εκθέσουμε και μερικά άλλα πολύ σημαντικά. Ελπίζουμε ακόμα ότι τα παρόντα θέματα θα δώσουν το έναυσμα στους αναγνώστες να συνεχίσουν μια περαιτέρω δική τους αμερόληπτη έρευνα και να συνάγουν δικά τους συμπεράσματα όσο πιο αντικειμενικά δύνανται. Μετά ταύτα, ας αποφασίσουν μόνοι τους για την στάση που εφεξής οφείλουν να διατηρήσουν έναντι αυτών των σοβαρών ζητημάτων.

Σας ευχόμαστε λοιπόν και εμείς καλή μελέτη και σωστή έρευνα, με ορθή κρίση, λογική συνέπεια και με απόφαση, θάρρος και αμεροληψία..

Δ^{ωρ} Ιωάννης, Νεοκλής Φιλάδελφος, Μάρκου Ρούσσο, 2011.

*«Ανέγγων, Έγγων, Κατέγγων»,
«Εμελέτησα, Εγνώρισα, Απέρριψα».*

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:

Διά την ενημέρωση του αναγνώστη παραθέτομε **εννέα ειδική εγκλήματα τού Μεγάλου Αγίου Ισαποστόλου Κωνσταντίνου που αφορούν τον άμεσο πολιτικό και συγγενικό περίγυρό του**. Όλα τα εγκλήματά του είναι πάρα πολλά για να τεθούν σε καταλόγους. Η βαρβαρότητά των ήταν μάλλον πρωτοφανής και άκρως ανατριχιαστική. Για ατιμίες, πολέμους, φόνους, δολοφονίες, φρικαλεότητες, αυθαιρεσίες, απάτες, κλπ., του ιδίου και της μάνας του Ελένης αναφερθείτε τουλάχιστον στα σχετικά κεφάλαια των εξής πέντε βιβλίων:

1. **Σιμόπουλος** Κυριάκος, Ο Μύθος των «Μεγάλων» της Ιστορίας, Τρίτη Έκδοση, Εκδόσεις Στάχυ, 2000.
2. Joseph Wheless, *Forgery in Christianity*, Kessinger Publishing.
3. Robert Taylor, Rev., *The Diegesis*, Kessinger Publishing, or Health Research.
4. Christopher Bush Coleman, Ph. D., *Constantine the Great and Christianity*, Columbia University Press 1914.
5. Karlheinz Deschner, *Η Εγκληματική Ιστορία του Χριστιανισμού*, Μετάφραση Ρουμπίνη Ζαρκάδη, Δέσποινας Βλασσοπούλου, Μ. Αργυροηλιοπούλου, Τ. Φατσέα, Ξ. Αλμυρού από τα Γερμανικά, με τίτλο πρωτοτύπου: *Kriminalgeschichte des Christentums*. 10 Τόμοι, Εκδόσεις Κάκτος, 2004-2006.

Στην βιβλιογραφία που έπεται έχομε συμπεριλάβει περισσότερα βιβλία τα οποία μπορείτε να εξετάσετε.

Έχομε και λέμε περιληπτικώς:

1. **Μαξιμιανός.** Πενθερός του και Πενθερός του Πατέρα του. Πατέρας της δεύτερης γυναίκας του, Φαύστας. Αυτοκράτωρ. Τον συνέλαβε στην Μασσαλία διά δόλου και τον εκρέμασε. +309-310.
2. **Μαξέντιος.** Κουνιάδος του. Γιος του προηγούμενου. Αυτοκράτωρ. Τον εσκότωσε διά πολέμου που εκήρυξε ο ίδιος χωρίς λόγο, στην Μιλβία Γέφυρα του ποταμού Τίβερη. +312.
3. **Ρέμος.** Γιος του Μαξεντίου και της Γαλερίας. Βρέφος στην κούνια. Έβαλε δικούς του ανθρώπους να το στραγγαλίσουν με κορδόνια την ώρα που κοιμόταν δίπλα στη μάνα του. +312.
4. **Βασιανός.** Γαμπρός του. Άνδρας της αδελφής του Αναστασίας. Καίσαρ. Τον δολοφόνησε. +314-315.
5. **Φαύστα.** Δεύτερη γυναίκα του. Κόρη του Μαξιμιανού. Την εξεμάτιξε μέσα σε καζάνι με καυτό νερό. +320. (Για τον θάνατο της ενέχεται και η μάνα του, Αγία Ελένη!).
6. **Σώπατρος.** Διδάσκαλος, σύμβουλος και στενός φίλος του. Φιλόσοφος. Τον εφόνευσε αφού επενόησε και προφασίστηκε ψευδείς κατηγορίες. +321.
7. **Λικίνιος.** Γαμπρός του. Άνδρας της αδελφής του Κωνσταντίνου. Συναυτοκράτωρ. Κατόπι πολέμου τον εκρέμασε, +325-326.
8. **Λικινιανός.** Ανιψιός του. Γιος της αδελφής του Κωνσταντίνου. Δεκατετράχρονο αγόρι που δεν έφταιξε σε τίποτα. Το σκότωσε μπροστά στα μάτια, τα παρακάλια και τους απαρηγόρητους σπαραγμούς της μάνας του, και αδελφής του απτοήτου «Μεγάλου». +326.
9. **Κρίσπος.** Πρώτος του γιος από την πρώτη του γυναίκα, Μινερβίνα. Ναύαρχος και Καίσαρ. Τον αποκεφάλισε ή τον δηλητηρίασε. +326.

Για λεπτομέρειες, αίτια, αφορμές, τοποθεσίες, τρόπους εκτελέσεων, κλπ., εκτός της δικής μας βιβλιογραφίας, μπορείτε να αναφερθείτε και σε μεγάλες έγκυρες διεθνείς εγκυκλοπαίδειες.

Πρέπει να πούμε ότι οι διάδοχοί αυτοκράτορες και πολιτικοί του Μεγάλου Αγίου Ισαποστόλου Κωνσταντίνου αρχίζοντας από τους γιους και ανιψιούς του, με μόνη εξαίρεση τον Μεγάλο Ιουλιανόν που ήταν αυτοκράτωρ μόνο 20 μήνες, +362-363, τον μιμήθηκαν και τον συναγωνίστηκαν πολύ κοντά στο έγκλημα, την δολοφονία, την μηχανορραφία και την καταστροφή.

Μπορεί να λένε ότι οι ιδρυτές του Χριστιανισμού ήταν ο μυθικός Ιησούς, οι μυθικοί απόστολοι και ο ημιμυθικός Παύλος, αλλά οι δημιουργοί του επισήμου, καθολικού και ορθοδόξου Χριστιανισμού ως έχει από τον τέταρτο αιώνα μέχρι σήμερα, ήταν: ο Μέγας Άγιος Ισαπόστολος Κωνσταντίνος, η μάνα του Αγία Ελένη (για τους οποίους αναφέραμε ήδη και θα αναφέρομε και άλλα στοιχεία), οι απατεώνες και γλοιώδεις αυλοκόλακες που τους περιστοίχιζαν, τύπου: Ευσεβίου Καισαρείας, Λακταντίου, Ευσεβίου Νικομηδείας, και αγριανθρώπων τύπου Αθανασίου Αλεξανδρείας, κλπ. Λόγω αυτών υπάρχει ως έχει και επιβιώνει! Ο Παύλος έπεισε ελαχίστους! Το πυρ και ο σίδηρος από τον Κωνσταντίνο και εφεξής έπεισε όσους έπεισε και τους υπολοίπους τους εθανάτωσε! Έτσι φτάσαμε μέχρι και σήμερα!

Το μόνο ζεύγος «ανδρός – γυναικός» Αγίων που έχει να παρουσιάσει ο Χριστιανισμός είναι: «υιός και μήτηρ», Κωνσταντίνος και Ελένη. Τους συνορτάζει την 21^η Μαΐου κάθε έτους. Εκτός από κάτι απόκρυφα ονόματα τύπου «Ζηνοβίου και Ζη-

νοβίας», κλπ., που κανείς δεν ξέρει τίποτα έξω από τις απόκρυφες χριστιανικές μικροαφηγήσεις και συναξαριστές, δεν έχει να παρουσιάζει κανένα γνωστό και διάσημο κανονικό ζεύγος «ανδρός – γυναικός» συζύγων.

Χριστιανοί, σκεφτείτε και αποφασίστετε ειλικρινά!

Δ^ρ Ιωάννης, Νεοκλής Φιλάδελφος, Μ. Ρούσσοσ
Πανεπιστημιακός Καθηγητής Μαθηματικών
Ερευνητής Χριστιανικών και Βιβλικών Ζητημάτων
Twin Cities, Minnesota, USA,
2011

Ερώτημα: Είναι ο Παύλος Ιστορικό Πρόσωπο;

Μη εκπλήττεσθε με την ερώτηση αυτή. Αν εσείς, όποιοι και αν είστε, γνωρίζετε έστω και μία ανεξάρτητη, αμερόληπτη, βάσιμη, θεμιτή και σύγχρονη ή σχετικώς σύγχρονη με τον Παύλο ιστορική αναφορά ή ένδειξη περί Παύλου να την δημοσιεύσετε να την μάθομε και 'μεις οι υπόλοιποι οι ανά την υδρόγειον ερευνητές. Πέραν των εσωτερικών χριστιανικών αφηγηματικών αναφορών τέτοια αναφορά ή ένδειξη δεν υπάρχει πουθενά αλλού. Αναφέρουμε λοιπόν εδώ ολίγα μόνο στοιχεία επ' αυτού του ζητήματος προς ενημέρωση του αναγνώστη, τα οποία αφήνομε στην κρίση του και στο ερευνητικό του ενδιαφέρον.

Οι Χριστιανοί όμως διατείνονται ότι ο Παύλος όργωνε τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία μέσα στα 30 χρόνια δράσεώς του (από τον λιθοβολισμό του Στεφάνου περί το +35-36 μέχρι τον θάνατό του +65-66). Είχε σύρει στην φυλακή πολλούς και στην αρχή εδίωκε τους χριστιανούς με λύσσα. Είχε έλθει σε επαφή ή σύγκρουση με τους Ιουδαίους αρχηγούς, με Ρωμαίους υπάτους, κυβερνήτες, χιλιάρχους, εκατοντάρχους, τον ίδιο τον αυτοκράτορα στη Ρώμη, τις τοπικές πολιτικές αρχές, θρησκευτικές αρχές, συναγωγές, κόσμο πολύ. Εδιώχθη, εδάρη, λιθοβολήθηκε, «θηριομάχησε». Ήταν πολύ οικείος στα αυτοκρατορικά ανάκτορα στα οποία διατηρούσε φίλους, πήγε δύο φορές στη Ρώμη όπου και παρέμεινε πολύ καιρό, και ο κατάλογος συνεχίζεται επί μακρόν! Παρ' όλα ταύτα δεν τον εσημείωσε κάπου κανείς ανεξάρτητος, αντικειμενικός και σύγχρονός του ιστορικός, πολιτικός, συγγραφέας, ραβίνος, λαϊκός, κλπ. Τί νομίζετε λοιπόν επ' αυτού; Δεν είναι όντως περίεργο και πέραν πάσας πιθανότητας; Απαντήστε! Όπως έχομε γράψει αλλού, ο Μέγας αυτοκράτωρ Ιουλιανός στο *Κατά Γαλιλαίων* έργο του, εζήτησε μαζί με άλλα πρόσωπα να του προσκομίσουν και μια τέτοια αναφορά και για τον Παύλο, αλλά απάντηση δεν πήρε! Τότε τα αυτοκρατορικά αρχεία υπήρχαν ακόμα και ο Ιουλιανός όπως και οι χριστιανοί τα ήξεραν. Αλλά εκεί μέσα δεν υπήρχε τίποτα. Ούτε μια εφημερίδα ή περιοδικό του καιρού εκείνου έγραψε κάτι για τον Παύλο και τους άλλους. Άρα ...;

Βεβαίως έχει καθιερωθεί μεταξύ των χριστιανών η ιστορικότητα του Παύλου να θεωρείται δεδομένη και πέραν πάσης αμφισβητήσεως. Πολλοί όμως

αμερόληπτοι επιστήμονες, ειδικοί επί των θεμάτων αυτών, την αμφισβητούν και μερικοί φτάνουν στο συμπέρασμα ότι το πρόσωπο αυτό είναι μυθικό. Άλλοι πάλι δεν την αμφισβητούν και άλλοι απλώς την θεωρούν εύλογη αναγνωρίζοντας όμως ότι δεν υπάρχουν αρκετά πειστικές αποδείξεις περί αυτής. Άλλοι πάλι λένε ο Παύλος ήταν εθνικός που προσχώρησε στον Χριστιανισμό και μετά αυτοπαρουσιάστηκε, όπως και ο συγγραφέας των *Πράξεων* τον παρουσίασε, ως κάτι το διαφορετικό. Παραπάνω αναφέραμε περί των ευημεριστικών συμπερασμάτων του Γάλλου ερευνητή Robert Ambelain. Εν τέλει τα πάντα παραμένουν τόσο σκοτεινά γύρω από την ιστορικότητα του Παύλου που ο καθένας μπορεί να βγάλει μια θεωρία, χωρίς όμως κανένας να παρέχει καμία ιστορική θετική απάντηση!

Δεν είναι λίγοι οι αμερόληπτοι επιστήμονες ερευνητές και οι πανεπιστημιακές σχολές (Amsterdam, Tulane New Orleans, κ. ά.) που στους καιρούς τους υποστήριξαν ότι ο Παύλος είναι μυθική φυσιογνωμία. Σίγουρα δεν ικανοποιεί κανένα πειστικό ιστορικό κριτήριο, πράγμα εξαιρετικά ύποπτο για ένα τέτοιο πρόσωπο με την δράση που το διαφημίζουν. Αλλά υπάρχουν περισσότεροι οι οποίοι υποστηρίζουν ότι ο Παύλος πράγματι υπήρχε ή πρέπει να υπήρχε. Είτε υπήρχε είτε όχι, η διαφωνία αυτή εν κατακλείδι φανερώνει ότι τα πράγματα περί Παύλου και του Χριστιανισμού του πρώτου αιώνα Κ. Ε. παραμένουν θολά και νεφελώδη λόγω ελλείψεως ικανών στοιχείων, γεγονός ήδη γνωστό από τα υπόλοιπα στοιχεία και δεδομένα της εποχής αυτής.

Εδώ και είκοσι χρόνια περίπου εκυκλοφόρησε μέσω του διαδικτύου η εξαιρετική πραγματεία του Ιουδαίου ραβίνου Hayyim ben Yehoshua *The Myth of the Historical Jesus, Refuting Missionaries* (Ο Μύθος του Ιστορικού Ιησού, Απορρίπτοντας Ιεραποστόλους), την οποία παραθέσαμε μεταφρασμένη παραπάνω. Κατ'αυτήν όπως ο Χριστός έτσι και ο Παύλος και άλλοι είναι ημιμυθικά πρόσωπα. Τι θα πει αυτό; Αυτό σημαίνει ότι η Ιστορική Επιστήμη δεν έχει κανένα στοιχείο που να ικανοποιεί τις συνθήκες της για να ισχυριστεί ότι τα πρόσωπα αυτά υπήρξαν ποτέ από ιστορικής απόψεως. Ότι αναφορές έχουμε, προέρχονται από την οργάνωσή τους και τους οπαδούς της κατά εσωτερικό τρόπο που κανείς δεν διαπίστωσε με αντικειμενικά κριτήρια. Καμία ανεξάρτητη πηγή δεν επιβεβαιώνει αυτά που εκ των έδων έχουν διαδοθεί. Η πραγματεία του Yehoshua είναι πολύ τεκμηριωμένη ώστε πραγματικά να δημιουργεί τρομερές αμφιβολίες και σοβαρά ρήγματα στο οικοδόμημα που ονομάζεται Χριστιανισμός και στην ιστορία του.

Ακόμα και οι επιστολές του Παύλου αμφισβητούνται ότι είναι δικές του για πολλούς και διαφόρους ενδιαφέροντες λόγους. Άλλοι αμφισβητούν μία, άλλοι τέσσερις, άλλοι επτά, άλλοι όλες, κ.ο.κ. Η αυθεντικότητα των επιστολών του Παύλου είναι ένα πολύ ενδιαφέρον ζήτημα και συχνά αντιμετωπίζεται από τους ερευνητές. Δύο απαραίτητα και έξοχα βιβλία πάνω σ' αυτά και σ' άλλα θέματα είναι τα *Forgery in Christianity* (Πλαστογραφία στον Χριστιανισμό) και *Is it God's Word?* (Είναι αυτό Λόγος Θεού;) του Αμερικανού δικηγόρου και δικαστικού Joseph Wheless, ο οποίος έκανε καταπληκτικές έρευνες πάνω στον Χριστιανισμό και την ιστορία του.

Άλλο ένα στοιχείο κατά της ιστορικότητας του Παύλου είναι και το εξής. Από τα υποτιθέμενα γραπτά του είναι προφανές ότι, ο Παύλος αγνοούσε και τις φοβερές διαμάχες και συμπλοκές του Εβραϊκού λαού με τη Ρωμαϊκή εξουσία και ιδιαιτέρως με τον Πιλάτο, παρ' όλων ότι ομολογεί ότι είναι ζηλωτής Φαρισαίος! Ο Ιώσηπος Φλάβιος καταγράφει τις περισσότερες και κυριότερες απ' αυτές τις

ταραχές. Αλλά και στα *Ευαγγέλια* σώζονται μερικές νύξεις και μικρές περιγραφές τέτοιων διαμαχών. Ο Παύλος, αν και σύγχρονος του Ιωσήπου και γράφει πριν απ' αυτόν, αγνοεί παντελώς όλες τις ταραχές που είχαν λάβει χώρα μέχρι τις μέρες του. Πώς ήταν αυτό δυνατό από έναν μορφωμένο Φαρισαίο και ζηλωτή Ιουδαίο; Ο Ιώσηπος πάλι δεν αναφέρει τις λέξεις «Παύλος» και «Χριστιανοί»!

Αν εξαιρέσουμε τις *Πράξεις* και τις *Επιστολές* η υπόλοιπη *Καινή* δεν αναφέρει τον Παύλο. Η *Αποκάλυψις του Ιωάννου* που γράφτηκε μερικές δεκαετίες μετά τον Παύλο δεν αναφέρει ούτε αυτόν ούτε καν μία από τις εκκλησίες τις οποίες ίδρυσε!

Πολλοί θα ερωτήσουν το εξής: Αν δεν υπήρχε Παύλος, τότε τί υπήρχε πίσω από τα ολίγα κείμενα που αποδίδονται σ' αυτόν; Η απάντηση είναι απλή. Μεταξύ των πολλών ειδών εξαιρετικά ολιγομελών και περιθωριακών χριστιανικών κοινοτήτων ένα είδος ήταν και οι Παυλικές. Μόνο αυτό γνωρίζουμε. Ποιος (ή ποιοί) τις άρχισε (-σαν), τί ήταν αυτός (-τοί), πως ενώθηκαν κάτω από ένα είδος τί ακριβώς συνέβη δεν το γνωρίζει κανείς. Αυτά τα ερωτήματα παραμένουν σκοτεινά και αναπάντητα καθότι εξακριβωμένες αντικειμενικές μαρτυρίες δεν υπάρχουν οι δε εσωτερικές χριστιανικές πηγές είναι φύρδην μείγδην, αντιφατικές και είναι αυτές οι σκόπιμες που μας παρέδωσε ο αμόρφωτος Κωνσταντίνος με τον απατεώνα Ευσέβιο από τον τέταρτο αιώνα και μετά. Έτσι οι χριστιανοί εδώ και μερικούς αιώνες προσπαθούν να μας πείσουν για το τί έγινε βασιζόμενοι μόνο στις δικές τους εσωτερικές απόκρυφα και ψευδεπίγραφες πηγές όπως τους τις παράδωσαν ο Κωνσταντίνος με τον Ευσέβιο. Αν είναι δυνατόν αυτό να καλείται επιστήμη ή αντικειμενικότητα την στιγμή κατά την οποία και αυτές είναι τόσο αλαλούμ και ανακόλουθες που παρά τις πολλαπλές προσπάθειες δεν μπόρεσε κανείς να τις βάλει σε καμιά λογική σειρά!

Ο αρχέγονος Χριστιανισμός που είχε πάψει να είναι ή απλώς και μόνον Ιουδαϊκή υπόθεση των Νοτζρίμ, Εβιωνιτών, Αμ-χαάρτες, κυρίως από τον δεύτερο αιώνα και μετά, αποτελείτο από διάσπαρτες και ασύνδετες κοινότητες, ολιγομελείς, περιθωριακές, μυστικές, κακών και ανοήτων στοιχείων που κανείς Έλληνα, Ρωμαίο, Ιουδαίο ή άλλης εθνικότητας δεν των έδινε καμία σημασία παρά μόνον χλεύη και περιφρόνηση. Ήταν αμελητέα και ανόητη ποσότης. Εκτός της εξαφανίσεως ό,τι τυχόν στοιχείων υπήρχαν από τον Ευσέβιο και την παρέα του, ένας από τους λόγους που δεν έχουμε αντικειμενικές μαρτυρίες, η αρχαιολογία έχει διαπιστώσει τόσο ελάχιστα πράγματα ώστε να αδυνατεί να δώσει μια κάποια εικόνα του αρχέγονου μη Ιουδαϊκού Χριστιανισμού πριν από τον Κωνσταντίνο. (Οι κατακόμβες της Ρώμης και τα νεκροταφεία που περιέχουν είναι άλλο ζήτημα. Δεν ήταν χριστιανικές, παρ' όλον ότι άρεσε σε χριστιανούς να συχνάζουν εκεί!).

Κύριοι Σκοποί αυτής της Εργασίας

Εις την ανά χείρας εργασία δεν θα ασχοληθούμε με τα ανωτέρω θέματα, σοβαρά ζητήματα και σκανδαλώδει ερωτηματικά. Θα ασχοληθούμε μόνο με αυτά τα οποία αντιπροσωπεύει το όνομα Παύλος, έτσι όπως τα έχει καθορίσει και ταξινομήσει η Θεόπνευστη *Αγία Γραφή*, η *Ιερά Παράδοση* και οι Χριστιανικές Εκκλησίες και Σύνοδοι, πάντα με την καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος. Δεν θα μας απασχολήσει το αν ο Παύλος ήταν ή όχι ιστορικό πρόσωπο. Θα τον δεχθούμε έτσι όπως τον βρίσκουμε μέσα στις *Πράξεις των Αποστόλων* και στις *Επιστολές* του χωρίς να αναπτύξουμε καμιά ουσιαστική αντίρρηση. Μόνο λίγες παρατηρήσεις θα υποδείξουμε όπου

μας επιτρέπει ο χώρος και ο χρόνος. Υπάρχει ακόμα μια αναφορά στην επιστολή Β' Πέτρου γ': 15 που μας διαβεβαιώνει για τη σοφία που δόθηκε στον Παύλο από τον ίδιο τον Θεό. Όμως παρά τη φώτισή του από το Άγιο Πνεύμα κατά την ημέρα της Πεντηκοστής (Πράξεις κεφάλαιο β'), ο ίδιος ο Πέτρος στον επόμενο στίχο, γ': 16, μας ομολογεί ότι μερικά από αυτά που γράφει ο Παύλος είναι «δυσνόητα». Τότε για μας τους αφώτιστους θα είναι τρέχα γύρευε!... Η Εκκλησία λοιπόν και οι κήρυκές της με μεγάλο ζήλο προπαγανδίζουν επιλεκτικά μόνον όλα εκείνα τα στοιχεία τα οποία θεωρούν ότι είναι υπέρ του Παύλου, αποσιωπώντας τα υπόλοιπα. **Επειδή όμως τα περισσότερα στοιχεία που υπάρχουν είναι κατά της πολιτείας, θεολογίας και της εν γένει σκοτεινής μορφής του Παύλου, σκοπός αυτής εδώ της εργασίας είναι το να ξεμπροστιάσει όσα πιο πολλά απ' αυτά τα στοιχεία μπορεί, τα οποία αφορούν την άλλη πλευρά του θέματος, και να διαφωτίσει το κοινό περί αυτών και της αντίθετης άποψης. Επ' ευκαιρία και οσάκις το θέμα επιτρέπει κάνουμε και διάφορες παρεκβάσεις εφ' όλης της ύλης του Χριστιανισμού και της Βίβλου. Μετά απ' αυτή τη μελέτη ο καθένας ας σκεφθεί ελεύθερα και ας συμπεριφερθεί ανάλογα.** (Μόνοι σας μπορείτε να βρείτε πολλά άλλα στοιχεία για να τα εκθέσετε επί τάπητος.).

Είναι καιρός οι **ευημεριστές** και οι **μυθικιστές** ερευνητές επιστήμονες να σταματήσουν να τσακώνονται με το τίνοσ η θεωρία είναι η σωστή και τίνοσ είναι λάθος, ποιος έχει δίκιο και ποιος άδικο. Δεν υπάρχουν ακράδαντα στοιχεία για τίποτα. Γνωρίζουμε καλώς ότι όλα σχεδόν τα στοιχεία καταστράφηκαν από τους χριστιανούς περισσότερο και σε λιγότερο βαθμό από τους μουσουλμάνους. Αφού και οι δύο ομάδες παραδέχονται τη μη θεϊκή πλευρά του ζητήματος, τότε είναι αποδοτικότερον το να συγκεντρωθούν στα γραπτά της *Αγίας Γραφής* και σ' αυτά που αιτείται η *Ιερά Παράδοσις*, να τα καταγγείλουν και κτυπήσουν ως αντιφατικά και ανήθικα (με τη φιλοσοφική έννοια του όρου) κλπ. Μετά η ιστορία του ό,τι επακολούθησε αρκεί για να διαψεύσει και να κατακεραυνώσει τα πάντα. Μακάρι να υπήρχαν αδιάσειστα ιστορικά στοιχεία και εύχομαι να βρεθούν αν κάπου πιθανώς είναι ακόμα καταχωνιασμένα ή χωμένα στη γη και τότε να δούμε με σιγουριά τι ακριβώς συνέβη. Αλλά εφόσον δεν υπάρχουν τέτοια στοιχεία η διαμάχη των δύο ομάδων καθίσταται ανώφελη. Αυτά που γράφουν οι ίδιες οι γραφές και ό,τι έχει ήδη διασώσει η ιστορία είναι αρκετά για να διαψεύσουμε περίτρανα και να κατατροπώσουμε τους «ορθόδοξα» θεολογούντες.

Καταγγέλλουμε την ιστορία του φόνου, της φρίκης, της σφαγής, της πυρομαχίας, των σωματικών και ψυχολογικών βασανιστηρίων, της ισοπέδωσης και της καταστροφής. Ένα καταπληκτικό, ομορφογραμμένο, συνοπτικό, βιβλίο για την ιστορία είναι το *The Dark Side of Christian History* (Η Σκοτεινή Πλευρά της Χριστιανικής Ιστορίας) της Helen Ellebre, καθώς και το Ελληνικό βιβλίο του Βλάση Γ. Ρασσιά *Μια.. Ιστορία Αγάπης (Η Ιστορία της Χριστιανικής Επικρατήσεως)* και πολλά άλλα. Δεν έχουμε ανάγκη να καταφεύγουμε σε θεωρίες και εικασίες. Ας δούμε λοιπόν τι λένε οι ίδιες οι γραφές και οι παραδόσεις κάτω από το πρίσμα της απλής κοινής λογικής (1+1=2 και όχι 3.5). Αυτή την προσέγγιση, εκτός από τον Joseph Wheless, υιοθετεί και ο μέγας Άγγλος διανοητής Bertrand Russell στις πραγματείες του περί θρησκείας στη συλλογή *What I Believe* (Τί Πιστεύω) που έχει μεταφραστεί και στα Ελληνικά. Η σπουδαιότερη πραγματεία του σ' αυτό το θέμα έχει τίτλο *Why I am not a Christian* (Γιατί δεν είμαι Χριστιανός). Δυστυχώς υπάρχουν πολλοί που προκειμένου να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα καταργούν τη λογική. Σε άλλες όμως πε-

ριστάσεις της ζωής τους την επικαλούνται. Όπως μια φορά ένας φανατικός θρησκόληπτος μου είπε ότι η λογική είναι εργαλείο να το χρησιμοποιούμε στη ζωή μας, αλλά όχι να το εφαρμόζουμε στον Θεό. Ο Θεός, συνέχισε, δεν είναι κάτι που το εξετάζουμε στο εργαστήριο και που το βάζουμε στο μικροσκόπιο. Τότε λοιπόν, του λέω και 'γω, να τον βάζουμε στο ραδιοτηλεσκόπιο για να τον απομακρύνουμε όσο πιο μακριά μπορούμε. Αυτή βέβαια η στάση είναι σχιζοειδής.

Η απόρριψη της λογικής καταργεί κάθε συζήτηση, κάθε επιχείρημα, κάθε συμπέρασμα. Δεν υπάρχει πολιτισμένη ζωή χωρίς λογική, όσο πρωτόγονη και αν είναι. Μία λοιπόν ατράνταχτη απόδειξη του ότι δεν υπήρχε ο Παύλος ή ο Ιησούς των *Ευαγγελίων* θα ήταν ένα τελεσίδικο λογικό χτύπημα εναντίον όλων των δεισδαιμονιών που έχουν δημιουργηθεί και βασίζονται επάνω σ' αυτούς. Αλλά δυστυχώς, επαναλαμβάνω, με τα ολίγα στοιχεία που διαθέτομε δεν μπορούμε να αποδείξουμε ασφαλώς και πλήρως ούτε ότι υπήρξαν, ούτε ότι δεν υπήρξαν και αν υπήρξαν, πόσα από όσα λέγονται γι' αυτούς είναι μύθοι και πόσα γεγονότα. Βεβαίως υπάρχουν πάρα πολλές αμφιβολίες και επιχειρήματα για να υποθέσουμε ότι αυτοί οι άνθρωποι δεν υπήρξαν ποτέ. Μπορούμε όμως πιο σίγουρα (1) να εξετάσουμε, (2) να αναλύσουμε και (3) να ασκήσουμε κριτική πάνω σε όλα όσα καταλογίζονται σ' αυτούς. Αυτό λοιπόν θα κάνομε και εμείς εδώ για τον υποτιθέμενο Παύλο. Οι διαφορές θεωρίες που γράφονται βοηθούν πολύ σ' αυτά τα τρία σημεία και από αυτήν την άποψη καλώς γράφονται και καλώς συγκρίνονται. Δεν χρειάζονται όμως οι τσακωμοί και οι αλληλοεπιθέσεις. Αν η αντίθετη άποψη που παρουσιάζομε εδώ μας καλύπτει ηθικά, κοινωνικά, πολιτιστικά, κλπ., τότε το αν υπήρχε ή δεν υπήρχε Παύλος ή Χριστός δεν έχει πλέον σπουδαία σημασία. Απλώς απορρίπτομε και ελευθερωνόμαστε από τις θρησκείες, αιρέσεις, δεισδαιμονίες και προκαταλήψεις που στηρίζονται πάνω σ' αυτούς και έτσι τελειώνει αυτή η ιστορία.

Ποιος ήταν Παύλος Σύμφωνα με τις Ελάχιστες Εσωτερικές Πηγές που τον Αναφέρουν

Ό,τι γνωρίζομε για τον Παύλο αναφέρεται στις *Πράξεις των Αποστόλων* στις 14 *Επιστολές* του και σε απόκρυφες παραδόσεις των Χριστιανών και της *Παράδοσής* τους. Αυτά δεν είναι επιστημονικές ιστορικές πηγές και περιέχουν πάμπολλα αντιφατικά στοιχεία και λάθη. Εξάλλου, είναι γνωστόν ότι οι χριστιανοί ήταν οι μεγαλύτεροι καταστροφείς αντικειμενικών στοιχείων και βιβλίων καθώς και ιστορικοί παραχαράκτες. Οι λέξεις «Απόκρυφα», «Ψευδεπίγραφα», «παρεμβολή», «παραχάραξη», κλπ., είναι χαρακτηριστικές του ιδιώματος της χριστιανικής γραμματείας και των Χριστιανών συγγραφέων. Καθόλου παράξενο και αυτό φανερώνει πόσο ελικρινείς ήταν!

Όπως προαναφέραμε από πολλούς επιστήμονες αμφισβητείται αν ποτέ υπήρξε Παύλος, για πολλούς λόγους τους οποίους θα παρακάμψομε εδώ. **Αν όμως κανείς γνωρίζει καμιά άμεση, αντικειμενική ιστορική μη χριστιανική αναφορά για τον Παύλο, να μας την πει να τη μάθομε και εμείς.**

Μάλιστα, η μυθολογία των Χριστιανών αφηγητών για τον Παύλο έφτασε στο απόγειό της με τον Άγιο γραμματισμένο φωστήρα της Εκκλησίας Ιερώνυμο (μεταφραστή της Βίβλου στη λατινική Βουλγάτα) περί το τέλος του 4^{ου} αιώνα, που μας μεταφέρει: Όταν οι Ρωμαίοι αποκεφάλισαν τον Παύλο, έξω από τη Ρώμη, έτρεξε από την τομή γάλα αντί αίμα. Επίσης πέφτοντας το κεφάλι του κάτω έκανε δύο πηδήμα-

τα στο έδαφος και από κάθε ένα από τα τρία σημεία που χτύπησε έτρεξε μια πηγή νερού. Δηλαδή σε απόσταση μισού μέτρου έτρεξαν τρεις διαφορετικές πηγές νερού (γιατί πόσο να αναπηδήσει ένα άρτι αποκομμένο κεφάλι στο χώμα). Έτσι ο «φωστήρας» της Εκκλησίας Ιερώνυμος απέδειξε άλλη μία φορά τη βλακεία του και την αμορφωσιά του! Ενώ λοιπόν ο Ιερώνυμος μας λέει αυτές τις βλακειές, δεν γνωρίζουμε το έτος θανάτου του Παύλου με ακρίβεια, αλλά οι διάφοροι εμπνευσμένοι το τοποθετούν μεταξύ του έτους 64 Κ.Ε. (κοινής εποχής) και 68 Κ.Ε. Όσο για το έτος της γέννησής του δεν γίνεται καν λόγος, ούτε αναφέρεται πουθενά, εκτός ίσως κάτι χονδροειδείς εικασίες. Οπότε ακόμα και σ' αυτά τα σημεία έχομε έλλειψη ιστορικών πληροφοριών.

Η *Επιστολή Α' Κλήμεντος* Ρώμης, του τέλους του 1^{ου} αιώνας, ασχολείται θολά με την ζωή και τον θάνατο προς χάρη της πίστεως του Πέτρου και Παύλου, αλλά δεν τους μεταφέρει στη Ρώμη και δεν αναφέρει ότι εκτελέστηκαν σ' αυτήν!

Εδώ, όπως προαναφέραμε, αντιμετωπίζομε τον Παύλο έτσι όπως μας τον παρουσιάζει η μισή *Καινή Διαθήκη*, χωρίς να αναπτύξομε τη μυθολογική εκδοχή. Για τα διαφορα θέματα θα δώσομε αναφορές τις οποίες παρακαλούμε τον αναγνώστη να ελέγξει προσεκτικώς. Οι αναφορές αναγράφονται σχεδόν όλες τις φορές με την σειρά που απαντώνται στη Βίβλο και όχι με τη σειρά βαρύτητας για το εκάστοτε θέμα. Γι' αυτό πρέπει να μελετηθούν όλες. Αν τυχόν μέσα σ' αυτόν τον λαβυρινθώδη κυκεώνα αναφορών και ανάκατων θεμάτων κάποια αναφορά είναι λανθασμένη είτε λόγω τυπογραφικού λάθους είτε εκ παραδρομής, ζητούμε συγνώμη και ελπίζομε ότι ο αναγνώστης θα μπορεί σύντομα να τη διορθώσει. Δεν μπορούμε να τις δώσομε όλες γιατί είναι πάρα πολλές και αφήνομε τον αναγνώστη να βρει και άλλες μόνος του. Στις *Πράξεις* και στις *Επιστολές* του ο ίδιος ο Παύλος μας το λέει ότι μεταξύ άλλων ήταν:

Φανατικός Εβραίος («ζηλωτής», *Πράξεις* κα': 20, κβ': 3, *Πρός Γαλάτας* α': 14, *Β' Πρός Κορινθίους* ια': 2, κλπ.) από την **Ταρσόν της Κιλικίας**, της Μικράς Ασίας (*Πράξεις* θ': 11, 30, ια': 25, κα': 39, κβ': 2-3).

«Φαρισαίος εκ φυλής Βενιαμίν» (*Πράξεις* ιγ': 1, κβ': 2-3, κγ': 6, κστ': 3-8, *Πρός Ρωμαίους* ια': 1, *Πρός Γαλάτας* α': 13-14, *Πρός Φιλιππησίους* γ': 5).

Στις *Πράξεις* ιη': 3 μόνο, εμφανίζεται ως **σκηνοποιός** κατά το επάγγελμα και παρά αυτά που γράφει στις *Πράξεις* 20: 33-34 και *Β' Πρός Θεσσαλονικείς* γ': 8-9, ζει από τις συνδρομές άλλων που τις ζητά παντού και πάντοτε όπως αναπτύσσομε στο σχετικό μέρος παρακάτω. (Προς το παρόν βλέπε: *Πράξεις* ια': 15, ιη': 7, *Α' Πρός Κορινθίους* θ': 14, *Β' Πρός Κορινθίους* ια': 8-9, *Πρός Φιλιππησίους* δ': 16, *Πρός Φιλήμονα* 22, κλπ.).

Διώκτης των Χριστιανών στην αρχή (*Πράξεις* ζ': 58-60, η': 3, θ': 1-2, 13, 21, 26, κβ': 4, 19-20, κστ': 9-11, *Α' Πρός Κορινθίους* ιε': 9, *Πρός Γαλάτας* α': 13-14, 23, *Πρός Φιλιππησίους* γ': 6, *Α' Πρός Τιμόθεον* α': 13, κλπ.).

Με πλήρη διδαχή της Εβραϊκής διδασκαλίας «παρά τους πόδας του Φαρισαίου (*Πράξεις* ε': 34) Γαμαλιήλ» (*Πράξεις* κβ': 3-4).

Πυροναής όπως και η θρησκεία του (*Πράξεις* 19: 19, *Α' Πρός Κορινθίους* 3: 15, *Πρός Εβραίους* 10: 27, όλη η *Καινή*, κλπ.)

Η **μεταστροφή του στον Χριστιανισμό** καθίσταται ύποπτη, διότι οι σχετικές αφηγήσεις που αναφέρονται σε τρία κεφάλαια των *Πράξεων* (θ': 1-7-19, 26-27, κβ':

3-9-21, κοτ': 9-14-20) και σε επιστολές του (ιδίως στην *Πρός Γαλάτας α'*: 13-24, όπου πήγε στην Αραβία και μετά πίσω στην Δαμασκό για τρία χρόνια) είναι πέρα για πέρα αντιφατικές. Ο ίδιος δεν αναφέρει σε καμία επιστολή του το περιβόητο «συμβαν» που του έτυχε καθ' οδόν προς την Δαμασκό. Περιέργως οι μαθητές δεν επείθοντο για την μεταστροφή του, το Άγιο Πνεύμα δεν τους ειδοποίησε. Τον δέχθηκαν στον κύκλο τους μόνο κατόπιν μεσολαβήσεως του Βαρνάβα, ο οποίος τους διηγήθηκε τα «συμβάντα» και τους καθησύχασε, *Πράξεις θ'*: 26-30. Ο ίδιος ο Παύλος, μεταξύ άλλων αντιφάσεων προς τα γραπτά των *Πράξεων*, μας πληροφορεί ότι ήταν «αγνοούμενος» από τους μαθητές, *Πρός Γαλάτας α'*: 22. Στην *Α' Πρός Κορινθίους ιε'*: 8, απλώς αναφέρει ότι αυτός ήταν ο έσχατος στον οποίον φανερώθηκε ο Χριστός. Τίποτα περισσότερο.

Αλλού πάλι λαμβάνει την θέση του **απολογουμένου** και τον βλέπομε να έχει άμεση ανάγκη να πείσει τους αμφιταλαντευόμενους οπαδούς του και να τους δικαιολογήσει ότι και αυτός είναι **γνήσιος και καλός απόστολος** του Χριστού αφού και σ' αυτόν αποκαλύφθηκε ο Χριστός, *Πρός Ρωμαίους α'*: 1, *Α' Πρός Κορινθίους α'*: 1, 8-9, 17, β': 4, θ': 1-7 «**Ουκ ειμί απόστολος; ουκ ειμί ελεύθερος; ουχί Ιησούν Χριστόν τον Κύριον ημών εώρακα; ου το έργον μου υμείς εστε εν Κυρίω; ει άλλοις ουκ ειμί απόστολος, αλλά γε υμίν ειμι· η γαρ σφραγίς της εμής αποστολής υμείς εστε εν Κυρίω. η εμή απολογία τοις εμέ ανακρίνουσιν αύτη εστί...»**, *Β' Πρός Κορινθίους ια'*: 5 «**λογίζομαι γαρ μηδέν υστερηκέναι των υπερλίαν αποστόλων. ει δε και ιδιώτης τω λόγω, αλλ' ου τη γνώσει, αλλ' εν παντί φανερωθέντες εν πάσιν εις υμάς.**», *Πρός Γαλάτας α'*: 1, 11-12, *Α' Πρός Τιμόθεον β'*: 7 και πλήθος άλλων αναφορών που μπορείτε μόνοι σας να εντοπίσετε με μια καλή μελέτη των επιστολών. Όλα αυτά παραείναι ύποπτα για να δεχθούμε την μεταστροφή του Παύλου ως αποτέλεσμα θεϊκής επεμβάσεως και μάλιστα τόσο επισοδειακής όπως την περιγράφουν αντιφατικά οι *Πράξεις* στα τρία σημεία που την αναφέρουν.

Ήξερε να μιλά Ελληνικά και άρα ήταν **Ελληνόφωνος**, *Πράξεις θ'*: 29, ιζ': 16-34, κα': 37 κλπ. Ίσως, αλλά όχι σίγουρα, να ήξερε και λατινικά ως **Ρωμαίος πολίτης**, δικαίωμα που όπως λέει κληρονόμησε από τον πατέρα του, *Πράξεις ιστ'*: 37-38, κβ': 25-29, κγ': 27, και που επιβεβαιώνεται και από τα κοτ': 32, κη': 16, 30. Τα Ελληνικά του δεν ήταν σπουδαία, απλώς μιλούσε την «κοινήν Ελληνικήν» γλώσσα για να συνεννοείται. (Την εποχή εκείνη η «κοινή» έπαιζε το ρόλο που παίζει η αγγλική σήμερα.). Τα γραπτά του δεν φανερώνουν κανένα σπουδαίο Ελληνιστή. Το λέει και ο ίδιος «...ούκ εν σοφία λόγου...» *Α' Πρός Κορινθίους α'*: 17 και «...ιδιώτης τώ λόγω...» *Β' Πρός Κορινθίους ια'*: 6. Μερικοί εξηγούν τον τελευταίο στίχο με το ότι ο Παύλος ήταν ψευδός, βραδύγλωσσος (σαν τον Μωυσή στην *Εξοδος δ'*: 10, αλλά που στην υπόλοιπη *Πεντάτευχον* όπως και στις *Πράξεις ζ'*: 22, εμφανίζεται ως δεινός ρήτωρ και τραγουδιστής...).

Ο παρακάτω στίχος των *Πράξεων ιη'*: 18, φανερώνει ότι ο Παύλος ήταν **προληπτικός και δεισιδαίμων**:

«Ο δε Παύλος έτι προσμείνας ημέρας ικανάς, τοις αδελφοίς αποταξάμενος εξέπλει εις την Συρίαν, και συν αυτώ Πρίσκιλλα και Ακύλας, **κειράμενος την κεφαλήν** εν Κεγχρεαίς· **είχε γαρ ευχήν.**».

Δηλαδή πιστεύει ότι με ένα κούρεμα αποδίδει κάποιο τάμα (ευχή). Περίεργο! Σε ποιο μέρος της χριστιανικής θεολογίας κατατάσσονται οι προλήψεις αυτού του

τύπου και αυτό εδώ το τάμα του Παύλου; Αλλά και στον επόμενο στίχο κάτι περίεργο συνέβη!

Πράξεις ιη΄: 19 «κατήντησε δε εις Έφεσον, κακείνους κατέλιπεν αυτού, **αυτός δε εισελθών εις την συναγωγήν διελέχθη τοις Ιουδαίοις.**»,

Ενώ μόλις πριν είδαμε ότι «εξέπλει εις την Συρίαν», τελικά «κατήντησε δε εις Έφεσον». Ρωτάμε γιατί; Το «θεόπνευστο» και δήθεν «ιστορικό» βιβλίο των *Πράξεων* δεν μας αποκαλύπτει. Αν ήταν ένα τίμιο ιστορικό βιβλίο έπρεπε να μας δώσει την εξήγηση. Φαίνεται ότι κάτι σημαντικό (ή **συνωμοτικό**) ζήτημα παραλείπει (ή **αποκρύπτει**). Έχομε ήδη δει μερικά στοιχεία μέσα στις *Πράξεις* και τις *Επιστολές* και υπάρχουν ακόμα περισσότερα, από τα οποία θα αναφέρουμε και άλλα παρακάτω, που μόνο διά της συνωμοσίας μπορούν να ερμηνευθούν και να κατανοηθούν!

Το Εβραϊκό όνομα του Παύλου ήταν **Σαούλ**, όνομα του πρώτου βασιλιά των Εβραίων. Το Ρωμαϊκό όνομά του ήταν Paulus (Πάουλος). Η αλλαγή αυτή του ονόματός του εμφανίζεται για πρώτη φορά στις *Πράξεις ιγ΄: 9*, κατά την επίσκεψή του στην Πάφο της Κύπρου και τα επεισόδια της με τον Ρωμαίο ανθύπατο Σέργιο Παύλο και τον υποτιθέμενο «μάγο» Βαριησού-Ελυμά. Ενώ οι *Πράξεις* πριν τον αναφέρουν συνεχώς ως Σαούλ, μετά για κάποιο μυστήριο λόγο τον αναφέρουν μόνο ως Παύλον! Στα Ελληνικά, το Saul απλώς μεταγλωττίστηκε σε **Σαύλος**, όπως το βλέπομε σε μερικές από τις παραπάνω αναφορές, και το Paulus σε **Παύλος**. Η αλλαγή του ονόματός του από Σαούλ σε Παύλο είναι ένα ερωτηματικό αναπάντητο. Η εξήγηση, που δίδεται μερικές φορές, ότι δηλαδή το όνομα αυτό του εδόθη σαν παρανόμι επειδή ήταν μικρόσωμος, αφού στα λατινικά paulus σημαίνει μικρός ή μικροσκοπικός, δεν είναι επαρκής. Όσοι αναπτύσσουν θεωρίες δίνουν τη μια ή την άλλη εξήγηση με τα επιχειρήματά τους. Πάντως είναι πολύ ύποπτο το ζήτημα να αλλάξεις όνομα εκείνη την εποχή και ιδιαίτερα από Εβραϊκό σε Ρωμαϊκό, όταν δηλώνεις φανατικός Εβραίος («ζηλωτής», *Πράξεις κβ΄: 3*, *Πρός Γαλάτας α΄: 14*, ίσως και «ναζαρίτης» *Πράξεις ιη΄: 18*, *κα΄: 23-24΄*, *κδ΄: 5*) και υπέρμαχος του Μωσαϊκού Νόμου. Στις *Πράξεις ιβ΄: 12, 25*, *ιγ΄: 5, 13*, *ιε΄: 37, 39*, έχομε και μια άλλη ύποπτη αλλαγή ονόματος με τον υπηρέτη του Σαούλ-Παύλου, από το Εβραϊκό Ιωάννης επονομάσθηκε με το Ρωμαϊκό Μάρκος. Ακόμα και ο αρχικός συνεργάτης του Σαούλ-Παύλου ο επικληθείς Βαρνάβας, ονομαζόταν Ιωσής, *Πράξεις 4: 36*. Είναι όντως περίεργες και ύποπτες οι αλλαγές τόσων ονομάτων. Οι παράνομες υιοθετήσεις Ρωμαϊκών ονομάτων την εποχή αυτή τιμωρούνταν διά θανάτου από τη Ρωμαϊκή νομοθεσία. Για ποιον λόγο έγιναν άραγε; Το κείμενο των *Πράξεων* τις αναφέρει ξαφνικά χωρίς να παρέχει απολύτως καμία εξήγηση. Άραγε, πρόκειται για συνωμοτικές ενέργειες;

Με το όνομα **Σαύλος** πρωτοπαρουσιάζεται ως κάποιος άγνωστος νέος παρών στην διά λιθοβολισμού θανατική εκτέλεση του διακόνου Στεφάνου, *Πράξεις ζ΄*. Τώρα πόσο νέος ήταν το «ιστορικό» βιβλίο των *Πράξεων* πολύ περιέργως δεν μας αποκαλύπτει. Ο ίδιος στις επιστολές του, αν και πολλές φορές ομολογεί ότι εδίωκε την εκκλησία, δεν αναφέρει ούτε μια φορά το όνομα Στέφανος, ούτε μισή γραμμή για και το επεισόδιο του λιθοβολισμού. Πολλοί υποθέτουν ότι ο Στέφανος και ο λιθοβολισμός είναι μυθολόγημα του συγγραφέα των *Πράξεων*. Διά το συμπέρασμα τούτο, εκτός από την σιωπή του Παύλου, διαθέτομε και την περιγραφή του θανάτου του Ιακώβου του Αδελφοθέου κατά τον Ηγήσιππο (2^{ος} αιώνας), όπως μας την

έχει μεταφέσει ο Ευσέβιος στην *Εκκλησιαστική Ιστορία* του (II, 23), η οποία έχει πολλές ύποπτες ομοιότητες με τον θάνατο του Στεφάνου στις *Πράξεις*. Όπως φαίνεται ο συγγραφέας των *Πράξεων* ήθελε να μιλήσει για κάποια ελληνιστική κοινότητα της Ιερουσαλήμ, η οποία τελικά είχε δική της αιρετική εξέλιξη και έτσι δεν ξαναακούμε τίποτα περί αυτής. Διά τούτο βλέπουμε σ' αυτή την ομάδα τον προσύλητο διάκονο Νικόλαο τον Αντιοχέα, *Πράξεις* στ': 1-7, να εγκαινιάζει την αίρεση των Νικολαϊτών εναντίον της οποίας ωρύεται ο Ιωάννης στην *Αποκάλυψιν* β': 1-7, 12-17. Εικάσετε ό,τι θέλετε!

Κατά την διάρκεια του λιθοβολισμού οι μάρτυρες-εκτελεστές άφησαν τα ρούχα τους κοντά στα πόδια του για να τους τα φυλάγει κατά τον χρόνο που αυτοί λιθοβολούσαν τον Στέφανο (*Πράξεις* ζ': 58). Ο Σαύλος ήταν σύμφωνος «συνευδοκών» με αυτή τη θανατική εκτέλεση (*Πράξεις* ζ': 60 — ο στίχος αυτός σε άλλες εκδόσεις της *Καινής Διαθήκης* αναφέρεται ως στίχος η': 1 — και κβ': 20). Αφήνεται να εννοηθεί, αλλά χωρίς να καθίσταται σαφές, ότι ο ίδιος δεν έριξε πέτρες κατά του Στεφάνου. Τουλάχιστον έτσι προπαγανδίζει η εκκλησία! Αμέσως μετά, δυο τρεις στίχους παρακάτω (*Πράξεις* η': 2, 3), όταν δηλαδή ενταφίαζαν τον Στέφανο, βλέπουμε έναν Σαύλο να λυμαινεται την εκκλησία και να παραδίδει για φυλάκιση άνδρες και γυναίκες.

Λίγο αργότερα (*Πράξεις* θ': 1-2) ο Σαύλος προσήλθε στον αρχιερέα για να λάβει εντάλματα να πάει στη Δαμασκό και να εύρει άνδρες και γυναίκες που ανήκαν στην αίρεση του Ιησού («της οδού») και να τους φέρει δεμένους στην Ιερουσαλήμ. Για την εποχή εκείνη η απόσταση Ιερουσαλήμ-Δαμασκού ήταν υπολογίσιμη. Όπως διαβάζουμε λοιπόν στα κεφάλαια των *Πράξεων* θ', κβ' και κστ' κατά το ταξίδι του στη Δαμασκό ο Σαύλος ήταν επικεφαλής ενός αποσπάσματος ανδρών. Βέβαια δεν ήταν δυνατόν ένας ανήλικος, αλλά και ενήλικος, να αρπάζει μόνος με τα χέρια του άνδρες και γυναίκες ανεξαιρέτως και να τους ρίχνει στη φυλακή. Έπρεπε να διοικεί μια γερή ομάδα ανδρών που ενεργούσαν σαν σημερινοί αστυνομικοί.

Επομένως συμπεραίνουμε ότι για να μπορεί να τα κάνει όλα αυτά ο κύριος Σαύλος δεν ήταν δυνατό να μην είναι σε νόμιμη ηλικία και άρα δεν ήταν πολύ νέος (π. χ. κάτω των 20-25 ετών). Ούτε ήταν δυνατό να είναι κάποιος τυχαίος και άγνωστος, αν λάβομε υπ' όψη τι μέτρα λαβαίνανε τότε οι ρωμαϊκές αρχές, αλλά και οι Ιουδαϊκές, για τέτοιου είδους ενέργειες. Θα ήταν εντελώς αδύνατο να ξεφύγει από τη Ρωμαϊκή αστυνομία. Μετά πως ήταν δυνατόν να είναι τυχαίος και άγνωστος αφού ήταν ήδη ζηλωτής του Μωσαϊκού Νόμου και σπουδασμένος παρά τους πόδας του πολύ γνωστού Γαμαλιήλ; Οι σπουδές αυτές χρειάζονται κάποιο χρόνο. Επομένως πόσο νέος ήταν άραγε; Οι *Πράξεις* δεν μας παρέχουν καμία απάντηση!

Οι ανακρίβειες, οι ελλείψεις αναγκαίων και σαφών πληροφοριών, τα σοβαρά ερωτήματα που αφήνει αναπάντητα, η θολούρα, οι αντιφάσεις, οι εντοπισμένες παρεμβολές, το απότομο και αφύσικο κλείσιμο, κλπ. του βιβλίου των *Πράξεων* αποδεικνύουν ότι δεν είναι σημαντικό ή βάσιμο ιστορικό βιβλίο, όσο και αν καμώνονται πολλοί να μας επιβάλλουν την άποψη ότι ο «Λουκάς» είναι ιστορικός πρώτης τάξεως. Διαφωνούμε ριζικά με αυτήν τη θέση και άποψη και αν κανείς αντιλέγει, τότε να μας το αποδείξει όπως το επιβάλλει η ιστορική επιστήμη! Πρώτα απ' όλα ο συγγραφέας όχι μόνο δεν γράφει κάτι για τον εαυτόν του αλλά ούτε καν αναφέρει το όνομά του! Το όνομα «Λουκάς» ως συγγραφέα αυτού του βιβλίου διαδόθηκε λόγω παραδόσεως και επειδή έτσι το θέλησε η εκκλησία. Δεν υπάρχει καμία αδιάσειστη απόδειξη για το ποιος είναι ο πραγματικός συγγραφέας,

όσες εσωτερικές παραδόσεις και να επικαλεστούν. Τότε δεν καταλαβαίνομε πως διάφοροι που κατέχουν και πολλά πτυχία θέλουν να κατατάξουν ένα τέτοιο κατασκευάσμα στα ιστορικά βιβλία πρώτης τάξεως! Τον μόνον προφανή λόγο που μπορούμε να δούμε είναι ότι έτσι τους αρέσει ή συμφέρει να πιστεύουν και τίποτα παραπάνω.

Αλλά τότε ως Εβραίος και δη φανατικός, νομίμου ηλικίας και συνευδοκών για τη μαρτυρική εκτέλεση του Στεφάνου όφειλε να συμμετέχει στον λιθοβολισμό σύμφωνα με τον Μωσαϊκό Νόμο (*Δευτερονόμιον* ιγ': 6, 8-10, ιζ': 2-7 κ. α.) που τόσο πολύ υπεραμυνόταν. Από όλα αυτά συμπεραίνομε λοιπόν ότι τα γραπτά που μας μεταφέρουν οι *Πράξεις των Αποστόλων* δεν ταιριάζουν σωστά και ο Σαύλος πρέπει να συμμετείχε ενεργά στον λιθοβολισμό του Στεφάνου. Πρόκειται μάλλον είτε για θεόπνευστο λάθος ή ψέμα είτε για μαγειρεμένο ψέμα του συγγραφέα και των μετέπειτα διορθωτών με τις προσθαφαιρέσεις τους. (Π. χ. χωρίς να επεκταθώ, για πολλούς σπουδαίους ερευνητές ο στίχος των *Πράξεων* ζ': 58 θεωρείται παρεμβολή και όπως φαίνεται από αυτά που αναπτύξαμε σ' αυτή την παράγραφο και από μια σωστή μελέτη των πριν και μετά στίχων έτσι πρέπει να είναι.). Η εκτέλεση του Στεφάνου έγινε κατά το έτος 36 Κ.Ε. (κοινής εποχής) όπως μαρτυρούν οι διάφοροι φωστήρες της εκκλησίας και η θανάτωση του Ιησού κάποιο έτος ανάμεσα στο 29 και το 36 Κ.Ε. (Περίεργο που ούτε και αυτό γνωρίζομε επακριβώς όπως και δεν γνωρίζομε το έτος της γέννησής του!). Τότε όμως ο Σαύλος πρέπει να ήταν ήδη ενήλικας και σε τέτοια περίπτωση είναι πάρα πολύ απίθανο να μην ήξερε ή να μην είχε ακούσει τίποτα για τον Ιησού ενόσω ήταν εν ζωή ή να μην τον είχε συναντήσει κατά κάποιον τρόπο, όπως έχει διαδώσει η εκκλησία και αφήνουν να εννοηθεί οι *Πράξεις* και οι *Επιστολές*.

Σημειώστε ότι στις *Πράξεις* υπάρχουν και μερικά άλλα θέματα, π. χ., ε': 36-37, ιβ': 20-23, ιγ': 1, κα': 38, κλπ., τα οποία αναφέρει ο Ιώσηπος Φλάβιος με πολύ διαφορετικό τρόπο. Έτσι δημιουργούνται σοβαρά προβλήματα για την ιστορική ακρίβεια και αλήθεια των *Πράξεων*. Τα θέματα αυτά και οι προσπάθειες να δικαιολογηθούν ή να γεφυρωθούν οι διαφορές μεταξύ *Πράξεων* και Ιωσήπου δεν είναι για την παρούσα εργασία. Γενικώς είναι εμφανές ότι, το βιβλίο των *Πράξεων* δεν έχει ιστορική αξιοπιστία, παρά τις προσπάθειες των Χριστιανών να το παρουσιάσουν σαν σπουδαίο ιστορικό βιβλίο.

Περί Επιστολών του Παύλου

Σύμφωνα με τον κανόνα της *Καινής Διαθήκης* και το δόγμα των χριστιανικών εκκλησιών ο Παύλος μας άφησε 14 *Επιστολές*, δικές του υποτίθεται, οι πιο πολλές γραμμένες από το χέρι άλλων (ένα ακόμη στοιχείο για την περιορισμένη ικανότητά του στη χρήση της κοινής Ελληνικής γλώσσας. Π. χ. *Πρός Ρωμαίους*, από τον Τέρτιο, ιστ': 22, κλπ.). Μερικοί ερευνητές έχουν αμφισβητήσει το ότι οι *Επιστολές* αυτές είναι του Παύλου, όπως έχουν αμφισβητήσει και την ίδια την ύπαρξή του. Άλλοι πάλι αμφισβητούν μερικές, όπως τις: *Πρός Εβραίους*, *Β' Πρός Θεσσαλονικείς*, *Α'* και *Β' Πρός Τιμόθεον*, *Πρός Τίτον* και μερικά κεφάλαια εδώ και 'κει εντός των υπολοίπων. Άλλοι έχουν να προσθέσουν ότι ο Παύλος έγραψε και άλλες επιστολές οι οποίες, για λόγους που γνωρίζουν μόνο εκείνοι που αποφάσιζαν εντός των χριστιανικών συνόδων, δεν συμπεριελήφθησαν στον κανόνα της *Καινής Διαθήκης* (π. χ. *Επιστολή Πρός Λαοδικείς*, κ. ά.). Ο Ιουδαίος ερευνητής Hayyim ben Yehoshua στην εργασία

του *The Myth of the Historical Jesus, Refuting Missionaries* (Ο Μύθος του Ιστορικού Ιησού, Απορρίπτοντας Ιεραποστόλους) κάνει μια καλή ιστορική ανασκόπηση επί των *Επιστολών* του Παύλου. Μελετείστε την.

Πρέπει να καταγγείλομε ότι οι *Επιστολές* που είναι γραμμένες προς: Ρωμαίους, Κορινθίους, Γαλάτας, Εφεσίους, Κολασσαείς, Φιλιπησίους και Θεσσαλονικείς φέρουν ψευδή και παραπλανητικό τίτλο. Οι *Επιστολές* αυτές δεν απευθύνονται σε καμία εθνική ομάδα ντόπιων Ρωμαίων, Κορινθίων, Γαλατών, Εφεσίων, Κολασσαίων, Φιλιπησίων και Θεσσαλονικέων που είχαν ασπασθεί τον Χριστιανισμό του Παύλου ή κάποιου άλλου, όπως ψευδώς προπαγανδίζουν οι χριστιανοί απολογητές. Αυτές απευθύνονται προς Εβραίους μετοίκους ή μετανάστες που ζούσαν τον καιρό εκείνο σ' αυτά τα μέρη και εσύχναζαν στις συναγωγές. Αυτό αναγράφεται σαφώς μέσα στις ίδιες τις *Επιστολές* και στις *Πράξεις*. Ο Παύλος λοιπόν απευθύνεται καθαρά στους πιστούς Εβραίους – Ιουδαίους των μερών αυτών και αυτούς προσπαθεί να πείσει ή να συγκρατήσει, άσχετα αν καμιά φορά μέσα στους προσηλύτους εμφανιζόταν και κάποιο μεμονωμένο άτομο άλλης εθνικότητας! Κατά τα έτη που υποτίθεται ότι εγράφησαν αυτές οι *Επιστολές* (+51 – 65 Κ. Ε.), ο Χριστιανισμός ήταν καθαρή αιρετική υπόθεση των Ιουδαίων και της συναγωγής των, όπως αυτό καθίσταται σαφές από τους Εβιωνίτες, τους Νοτζρίμ του Ταλμούδ, τις *Πράξεις* και τις *Επιστολές*. Το ψέμα αυτό που το εισήγαγε η εκκλησία ήδη από τους πρώτους αιώνες, το χρησιμοποιούν εσκεμμένα και συνεχώς οι χριστιανοί απολογητές μέχρι και σήμερα διότι διαφεύγει όλων των ανεξετάστων και αδαών πιστών.

Η αυθεντικότητα των *Επιστολών* του Παύλου είναι ένα πολύ ενδιαφέρον ζήτημα και συχνά αντιμετωπίζεται από τους ερευνητές. Πάντως, όλοι οι ειδικοί ερευνητές όλων των πολυαρίθμων χριστιανικών αιρέσεων αποφαινόνται ότι η *Πρός Εβραίους Επιστολή* δεν είναι του Παύλου. Αυτό το παραδέχεται και ο καθηγητής θεολόγος Παν. Τρεμπέλας, στην εισαγωγή που κάνει πριν την ερμηνεία της *Επιστολής*, ενώ ταυτοχρόνως προωθεί την άποψη ότι την επιστολή την έγραψε κάποιος ακόλουθος του Παύλου, ο οποίος μετά τον θάνατο του Παύλου καταγράφει από μνήμης μεν, πιστά και ελεύθερα δε, τις θέσεις του Παύλου, περί το +70. Δεν μας παρέχει όμως καμία δικαιολόγηση τής απόψεως ταύτης, παρ' όλον ότι ούτε η γλώσσα ούτε το περιεχόμενο της *Επιστολής* απαντάται σε οιαδήποτε άλλη *Επιστολή* του Παύλου. Ακόμα ο στίχος ιγ': 23 «*Γινώσκετε τον αδελφόν Τιμόθεον απολελυμένον, μεθ' ού, εάν τάχιον έρχηται, όψομαι υμάς.*» ανατρέπει την θέση αυτή πλήρως αφού ο Παύλος θα πάει μαζί με τον Τιμόθεο να τους δει και ο θάνατός του χρονολογείται περί το +66. Πώς δεν το είδε αυτό ο Τρεμπέλας,...; Εκτός από ορισμένες εντοπισμένες παρεμβολές από τον 2^{ov} αιώνα και μετά (όπως ιγ': 22-25) το κύριο και ιδιάζον θεολογικό μέρος τής επιστολής πρέπει να γράφτηκε πριν την καταστροφή του Ναού τον Σεπτέμβριο του +70, διότι από τα σχετικά θέματα περί της καθημερινής αιματηρής θυσίας του Ναού και της ουρανίας θυσίας του Χριστού που συγκρίνει θα έπρεπε να την είχε αναφέρει εν εναντία περιπτώσει. (Για περισσότερες λεπτομέρειες βλέπε: Earl Doherty, *Jesus: Neither God Nor Man - The Case for a Mythical Jesus*, Age of Reason Publications, First Edition, 2009, σελίδες 668-673.). Ο Ωριγένης περί του ποίος έγραψε την *Επιστολή*, μας λέγει ότι: «*Θεός είδε*». Όπως όμως διαφαίνεται την έγραψε κάποιος φανατικός που προσπαθεί να συγκρατήσει τους οπαδούς της δικής του απόκρυφης ομάδας. Οι παυλικοί παραχαράκτες έκαναν την παρεμβολή ιγ': 22-25 μετά το +150 (αφού ο Μαρκίων το +144 δεν την κατατάσσει μεταξύ των επιστολών του Παύλου), για να φανεί ότι η

Επιστολή ήταν του Παύλου και να την οικειοποιηθούν. Ήταν όμως πολύ βιαστικοί, απρόσεκτοι, αδέξιοι και καθυστερημένοι και εύκολα ανακαλύφθηκαν. Παρά ταύτα, όλες οι χριστιανικές εκκλησίες, μέχρι και σήμερα, αποδίδουν επισήμως την *Επιστολή* στον Παύλο και συνεπώς την αντιμετωπίζουμε και εμείς ενταύθα ως «θεόπνευστον *Επιστολήν* του Παύλου».

Αναφέραμε προηγουμένως ότι η αρχή της *Πρός Εφεσίους Επιστολής* φανερώνει ότι ο Παύλος γράφει σε ανθρώπους που δεν γνωρίζει προσωπικώς. Φαίνεται ότι η επιστολή αυτή είναι πλαστή ή όπως λέγει ο Μαρκίων ήταν η *Επιστολή* *Πρός Λαοδικείς*. Ακόμα στα παλαιότερα χειρόγραφα δεν υπάρχει η ονομασία «Έφεσος» στην πρώτη φράση: α΄: 1 «*Παύλος, απόστολος Ιησού Χριστού διά θελήματος Θεού, τοις αγίοις τοις ούσιν εν Εφέσω και πιστοίς εν Χριστώ Ιησού*».

Οι επιστολές αυτές όχι μόνο δεν πλησιάζουν τα έργα αρχαίων ή συγχρόνων του Ελλήνων και Ρωμαίων συγγραφέων, με δεκάδες τόμους βιβλίων μεγάλης φιλοσοφικής και επιστημονικής αξίας, αλλά γέμουν αντιφάσεων, στρεψοδικιών, κοινοτοπιών, ατιμιών, βλακειών, τετριμμένων, ανώμαλης θεολογίας, κλπ. Όπως είπαμε οι κυριότερες επιστολές του είναι γραμμένες για Εβραίους συναγωγών, διαφόρων πόλεων και περιοχών στις οποίες εκήρυξε ο Παύλος, μέσα στους οποίους εμφανιζόταν κάπου-κάπου και κάποιος εθνικός, Έλληνας, Ρωμαίος ή άλλης εθνικότητας. Διά τούτο είναι γεμάτες με Εβραϊκά στοιχεία και συνεχείς αναφορές στην *Παλαιά Διαθήκη*. Το δε χριστιανικό κίνημα στις αρχές ήταν καθαρή Ιουδαϊκή υπόθεση. Μία προσεκτική μελέτη των *Πράξεων* και των *Επιστολών* επιβεβαιώνει τα συμπεράσματα αυτά πέραν πάσης αμφιβολίας, καθώς το στοιχείο αυτό αναφέρεται και καθίσταται σαφές σε πολυάριθμα χωρία τους. (Π. χ. βλέπε: *Ματθαίος* ι΄: 5-6, ιε΄: 24, *Πράξεις* θ΄: 20-23, ια΄: 19, ιγ΄: 5, 15-23, 42, 46, ιδ΄: 1, ιζ΄: 1-5, 10, 17, ιη΄: 4, 7-8, 19, ιθ΄: 8, 19, κα΄: 20-21, *Πρός Γαλάτας* β΄: 15, *Πρός Εβραίους*, και πολλές άλλες αναφορές από τις *Πράξεις* και τις *Επιστολές* που μπορείτε να εντοπίσετε μόνοι σας αλλά παραλείπομε εδώ.).

Προκαταρκτική Γνωριμία με την Θεολογία του Παύλου και οι Αντιφάσεις του με τον Εαυτόν του και όλη την Βίβλο

Η ενδελεχής μελέτη των *Επιστολών* του Παύλου μας διδάσκει μια αλλοπρόσ-αλλη θεολογία που είναι ένα κράμα Ιουδαϊσμού - Γιαχβισμού αναμεμιγμένου με μια δική του περίεργη θεολογία περί Χριστιανισμού πολύ αντιφατική προς την θεολογία των *Ευαγγελίων* και μερικών άλλων επιστολών που γράφτηκαν μετά. Εδώ ο Χριστός αναφέρεται να κατάγεται μεν «εκ σπέρματος Δαυίδ κατά σάρκαν», (*Πρός Ρωμαίους* 1: 3 και *Β΄ Πρός Τιμόθεον* 2: 8), φέρεται δε και ως θεϊκός, ουράνιος, μυθικός, προαιώνιος, προορισμένος, απεσταλμένος. Π. χ., βλέπε, *Β΄ Πρός Τιμόθεον* 1: 9-10 «του σώσαντος ημάς και καλέσαντος κλήσει αγία, ου κατά τα έργα ημών, αλλά κατ' ιδίαν πρόθεσιν και χάριν, **την δοθείσαν ημίν εν Χριστω Ιησού προ χρόνων αιωνίων, φανερωθείσαν δε νυν διά της επιφανείας του σωτήρος ημών Ιησού Χριστού**, καταργήσαντος μεν τον θάνατον, φωτίσαντος δε ζωήν και αφθαρσίαν διά του ευαγγελίου», και *Πρός Κολασσαείς* α΄: 15-20, *Α΄ Πρός Κορινθίους* α΄: 24, η΄: 6, *Πρός Εβραίους* α΄: 2-3, κ. α.

Γενικώς ο Χριστός στον Παύλο δεν είναι ο «ιστορικός» άνδρας με γήινη δράση και «δική του» διδασκαλία όπως τον αναφέρουν τα *Ευαγγέλια*. Ο Παύλος δεν μας παραδίδει καμία διδασκαλία και δράση του Ιησού Χριστού όπως κάνουν τα *Ευ-*

αγγέλια παρά τις αντιφάσεις και τις ασυμφωνίες τους, αλλά κάνει μια δική του θεολογική ερμηνεία περί κάποιου σταυρωθέντος και αναστάντος Χριστού που ποτέ δεν είχε την τύχη να συναντήσει και να γνωρίσει εν ζωή και επί της γης.

Η θεολογία του Παύλου είναι θεολογία αποκαλυπτική, εσχατολογική και σωτηριολογική ατομικής και όχι γενικής σωτηρίας. Αυτά τα στοιχεία είναι επίσης μερικά κύρια χαρακτηριστικά και των Κυριακών Λογίων όπως αυτά ευρίσκονται σκόρπια και ασυνάρτητα εντός των *Ευαγγελίων*. Ο Παύλος αναφέρεται συνεχώς στην *Παλαιά Διαθήκη*. Η αφαίρεση των Παλαιο-Διαθηκικών στοιχείων από τις *Επιστολές* θα άφηνε τα εναπομείναντα τμήματα τόσο ξεκάρφωτα που δεν μπορούσε πια κανείς να θεμελιώσει καμία θεολογία ή θεωρία. Η θεολογία του είναι προεξοφλημένη από την *Παλαιά Διαθήκη*. Ήδη στην *Πρός Ρωμαίους* ιδ': 11 χρησιμοποιεί την αξιωματική ρήση που είχε προ πολλού ανακοινώσει ο *Ησαΐας* με': 23 στους Εβραίους και προεξοφλήσει για τον Εβραϊκό Θεό: «*γέγραπται γαρ· ζω εγώ, λέγει Κύριος (Γιαχβέχ), ότι εμοί κάμψει παν γόνυ, και πάσα γλώσσα εξομολογήσεται τω Θεώ.*». Ο Παύλος και πάλι εννοεί όλο τον κόσμο αλλά στην *Πρός Φιλιππησίους* β': 10-11 την προεξοφλεί για τον Ιησού Χριστό.

Θα αναπτύξομε αυτά τα στοιχεία εν συνεχεία σε παρακάτω τμήματα. Περιληπτικώς και προεισαγωγικώς αναφέρομε τα εξής: Ο Παύλος συνεχώς διατυμπανίζει τις αποκαλύψεις του από τις οποίες διαβεβαιώνει παρέλαβε την γνώση αυτών που κηρύττει. Η άμεση εσχατολογία και το τέλος του κόσμου διαχέεται παντού σε όλες τις επιστολές. Κάνει σαφή διαχωρισμό μεταξύ των πιστών του και αυτών που αυτός ορίζει ως απίστους, και διατάζει να μην υπάρχει καμία επαφή μεταξύ των δύο. Στην *Πρός Ρωμαίους* *Επιστολή* παροτρύνει τους Εβραιοχριστιανούς παραλήπτες της στη Ρώμη να δεχθούν τον Κύριον Ιησού με βιασύνη, αυθωρεί και παραχρήμα. Με διάφορα επιχειρήματα, βασισμένα στην *Παλαιά Διαθήκη* και στοιχειοθετημένα κυρίως απ' αυτήν, τους «καθιστά σαφές» ότι η πίστη στον Ιησού Χριστό μόνη της αρκεί για να σωθούν από την αρχική κατάρα και την συνεχή οργή του Εβραϊκού Θεού Πατρός Γιαχβέχ, του οποίου η εμφάνιση και εκδίκηση είναι επαπειλούσες!

Στην *Πρός Εβραίους* *Επιστολή*, τονίζει ότι όλα όσα αυτός τώρα κηρύττει είναι ανώτερα όλων των αντιστοιχών σημείων της πατρικής θρησκείας, του Εβραϊσμού δηλαδή, από την οποία απεσπάσθει ως η μόνη και αληθής αίρεση. Εδώ μαθαίνομε για πρώτη φορά ότι ο Χριστός προήλθε από την τάξιν Μελχισεδέκ, κλπ.

Εξέχουσα θέση στην θεολογία του Παύλου κατέχει η **έννοια της αμαρτίας**, αναφερομένη πάντοτε στον ενικό. Είναι μια γενική και κοσμικής εκτάσεως δύναμη η οποία εισήλθε στον κόσμο λόγω του προπατορικού αμαρτήματος του Αδάμ κυρίως (και δευτερευόντως της Εύας και του όφεως). Γι' αυτό και υπάρχει μια συνεχής αντιπαράθεση Χριστού και Αδάμ (π. χ. *Πρός Ρωμαίους* κεφάλαιο ε', ειδικά 12-14 «*Δια τούτο ωσπερ δι' ενός ανθρώπου η αμαρτία εις τον κόσμον εισήλθε και διά της αμαρτίας ο θάνατος, και ούτως εις πάντας ανθρώπους ο θάνατος διήλθεν, εφ' ω πάντες ήμαρτον-- άχρι γαρ νόμου αμαρτία ην εν κόσμω, αμαρτία δε ουκ ελλογείται μη όντος νόμου· αλλ' εβασίλευσεν ο θάνατος από Αδάμ μέχρι Μωϋσέως και επί τους μη αμαρτήσαντας επί τω ομοιώματι της παραβάσεως Αδάμ, ος έστι τύπος του μέλλοντος*», κεφάλαιο στ', ειδικά 23 «*τα γαρ οψώνια της αμαρτίας θάνατος, ...*» παρμένος από την *Γένεσιν* β': 17, Α' *Πρός Κορινθίους* ιε': 22, 45, Β' *Πρός Κορινθίους* ια': 3, Α' *Πρός Τιμόθεον* β': 13-14, κλπ.). Δεν είναι οι επί μέρους αμαρτίες των ατόμων «υπέρ των οποίων απέθανε» ο Χριστός, όπως γενικώς και ειδικώς τα *Ευ-*

αγγέλια μεταδίδουν, αλλά μια πολύ οξύτερη έννοια που κυριαρχεί στην ανθρωπότητα και την κρατά υπόδουλη. **Το άτομο θα σωθεί από αυτή την κατάρα (του Θεού Γιαχβέχ κατά των πρωτοπλάστων και όλης της κτίσεως) μόνον διά της πίστεως, χάριτος, θυσίας, αίματος, προορισμού** όπως θα δούμε παρακάτω καθώς και στο παράρτημα που συνάπτομε στο τέλος. (Π. χ. *Πρός Ρωμαίους* ε΄: 15 «*Αλλ' ουχ ως το παράπτωμα, ούτω και το χάρισμα. ει γαρ τω του ενός παραπτώματι οι πολλοί απέθανον, πολλω μάλλον η χάρις του Θεού και η δωρεά εν χάριτι τη του ενός ανθρώπου Ιησού Χριστού εις τους πολλούς επερίσσευσε.*», κλπ.).

Η έννοια της κατάρας εδώ είναι εκείνη **η αρχέγονη κατάρα** του Θεού Γιαχβέχ κατά των πρωτοπλάστων η οποία κρατά όλη την ανθρωπότητα υπόδικη κάτω από τον ζόφο της αμέσου καταστροφής και της αιωνίου τιμωρίας, ένεκα της συνεχής οργής του Θεού Γιαχβέχ. Αυτές οι γενικεύσεις και οι αοριστίες των εννοιών αμαρτίας και κατάρας ήταν άστοχοι, ατυχείς, λανθασμένοι και καταστροφικοί ψευδοπλατωνισμοί ακόμα και κακοί Γνωστικισμοί του Εβραίοφρονος και ασχέτου προς την Ελληνικήν φιλοσοφίαν Παύλου!

Ενώ στα επόμενα τμήματα θα αναπτύξομε πολύ περισσότερο τα κύρια μέρη της θεολογίας του Παύλου, εδώ αναφέρομε τα εξής επί μέρους ολίγα παραδείγματα αντιφατικότητας μεταξύ Παύλου και του εαυτού του, των *Ευαγγελίων*, των άλλων *Επιστολών* και της *Παλαιάς Διαθήκης*:

(1) **Παύλος: δεν χρειάζονται έργα, μόνο η πίστη ή η χάρη είναι ικανή να σε σώσει**, *Πράξεις* ιγ΄: 39, *Πρός Ρωμαίους* α΄: 16-17, γ΄: 20-24, 27-28, 30, δ΄: 4-5, 16, ε΄: 1-5, ι΄: 9-10, 13 και ια΄: 6, *Πρός Γαλάτας* β΄: 16, γ΄: 2, 5-14, *Πρός Εφεσίους* β΄: 8-9, *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* α΄: 10, β΄: 12, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* α΄: 16, *Β΄ Πρός Τιμόθεον* α΄: 9-10, γ΄: 15, *Πρός Τίτον* γ΄: 5. **Ιάκωβος: πίστη χωρίς έργα είναι μηδέν**, β΄: 14-26, αλλά και **Ματθαίος** ζ΄: 21, 26, ιβ΄: 49-50, ιθ΄: 16-21, κα΄: 30-31, κγ΄: 3, κε΄: 31-46 όπως και **Λουκάς** στ΄: 46, 49, ια΄: 28. Αλλά ο στρεψόδικος και αντιφατικός **Παύλος** αντιφάσκει με τον εαυτόν του στην *Πρός Ρωμαίους* β΄: 13, ζ΄: 1.

(2) Τα εδάφια **κατά των πλουσίων και του πλούτου** των *Ευαγγελίων* **Ματθαίος** στ΄: 19-21, ιγ΄: 22, ιθ΄: 22-24, **Μάρκος** δ΄: 19, ι΄: 23-25, **Λουκάς** α΄: 53, στ΄: 20-25, η΄: 14, ιβ΄: 16-21, ιστ΄: 19-31, ιη΄: 23-25, αλλά και του Παύλου *Α΄ Πρός Τιμόθεον* στ΄: 7-10, του **Ιακώβου** β΄: 2-7, ε΄: 1-6 και της **Αποκαλύψεως** γ΄: 17-18, αντιβαίνουν με την *Πρός* (τον πλούσιο Χριστιανό δουλοκτήτη) *Φιλήμονα* *Επιστολή*.

(3) Οι διατάξεις του Παύλου **περί διαζυγίου**, *Πρός Ρωμαίους* ζ΄: 2-3, *Α΄ Πρός Κορινθίους* ζ΄: 10-16, 39, σε ορισμένες περιπτώσεις δεν συμφωνούν με αυτές των *Ευαγγελίων*, **Ματθαίος** ε΄: 31-32, ιθ΄: 1-12, **Μάρκος** ι΄: 1-12 και **Λουκάς** ιστ΄: 18.

(4) Οι στίχοι **περί «αιρετικών»** του **Ιακώβου** ε΄: 19-20 αντιβαίνουν με τον στίχο *Πρός Τίτον* γ΄: 10.

Σ' αυτό το σημείο αναγράφομε ένα **μερικό κατάλογο προφανών αντιφάσεων**, δηλαδή αντιφάσεων που δεν χρειάζονται πολλή σκέψη για να τις διαπιστώσομε. Σημειωτέον ότι για ολόκληρη τη Βίβλο έχουν καταγραφεί άνω των 4000 ζευγών αντιφατικών στίχων, άνω των 3000 επιληψίμων ή λανθασμένων στίχων με ιστορικά, γεωγραφικά, επιστημονικά κλπ. λάθη, τεράστιος αριθμός θηριωδιών, απειλών,

κατάρων, βλακειών, παραλογισμών κλπ. Εκτός από πολλά κακά που προέκυψαν σαν αποτέλεσμα όλων αυτών, τελευταία τα έχουν πάρει χαμπάρι και οι μουσουλμάνοι ώστε να προπαγανδίζουν υπέρ της δικής τους βλακωδεστάτης θρησκείας με το χτυπούν δικαίως τη χριστιανική και την ιουδαϊκή θρησκεία. Έχομε λοιπόν να αντιμετωπίσομε και αυτόν τον κίνδυνο σαν αποτέλεσμα. Παρ' όλο που στην Α' Προς Κορινθίους ιδ': 33 ο Παύλος μας λέει ότι δεν έχομε να κάνομε με Θεό αταξίας αλλά με Θεό ειρήνης, όλα αυτά και οι ολίγες αντιφάσεις (όχι όλες) που έπονται και τα θέματα που αναπτύσομε στη συνέχεια μας πείθουν για το αντίθετο. Πέραν των δύο παρακάτω καταλόγων αναφέρομε και άλλες αντιφάσεις μέσα σε επί μέρους παραγράφους. Σημειώσετε και ελέγξτε τις προσεκτικά

- 1) Πίστη και χάρη ικανή, πίστη όχι ικανή, για σωτηρία: (Πράξεις ιγ': 39, Προς Ρωμαίους α': 16-17, γ': 20-24, 27-28, 30, δ': 1-7, 16, ε': 1-5, ια': 6, Προς Γαλάτας β': 16, γ': 2, 6-14, Προς Εφεσίους β': 8-9, Α' Προς Τιμόθεον α': 16, Β' Προς Τιμόθεον γ': 15, Προς Τίτον γ': 5) <=> (Προς Ρωμαίους β': 13, ζ': 1, Ιακώβου β': 14-26, Ματθαίος ζ': 21, ιβ': 49-50, ιθ': 16-21, κα': 30-31, κγ': 3, κε': 31-46, Λουκάς στ': 46, 49, ια': 28)
- 2) Όχι στον Νόμο, ναι στον Νόμο: (Πράξεις ιγ': 39, Προς Ρωμαίους α': 17, γ': 20-21, 27-28, δ': 1-7, ζ': 1-6, ι': 4-5, ια': 6, Προς Γαλάτας β': 16, 21, γ': 6-14, 25, Β' Προς Κορινθίους γ': 13, Προς Εφεσίους β': 8-9, 15, Προς Φιλιπησίους γ': 2-3, Προς Κολασσαείς β': 14-16, Λουκάς ιστ': 16) <=> (Πράξεις κδ': 14, Προς Ρωμαίους β': 13, ζ': 1, 12, γ': 31, Ματθαίος ε': 17-19, Λουκάς ιστ': 17, Ιακώβου β': 10, Λευιτικόν κστ': 46, Αριθμοί λστ': 13, Ψαλμοί Οβ' ιη': 8-11 ή Μασ. ιθ': 7-10.)
- 3) Πράξεις θ': 4-8 <=> Πράξεις κβ': 19
- 4) (Πράξεις θ': 18, κστ': 20) <=> Προς Γαλάτας α': 17-18
- 5) Πράξεις θ': 19-20 <=> (Προς Γαλάτας α': 17-19, β')
- 6) Πράξεις θ': 23-25 <=> Β' Προς Κορινθίους ια': 32-33
- 7) (Πράξεις ιε': 20, Λευιτικόν ιζ') <=> Α' Προς Κορινθίους α': 15-17
- 8) Πράξεις ιστ': 3 <=> Προς Γαλάτας ε': 2
- 9) Πράξεις ιθ': 5 <=> Α' Προς Κορινθίους ι': 25
- 10) Πράξεις ιθ': 10 <=> Πράξεις κ': 31 (2 έτη <=> 3 έτη)
- 11) Πράξεις ιη': 6 <=> Πράξεις ιη': 7
- 12) Πράξεις ιη': 8 <=> Α' Προς Κορινθίους α': 16
- 13) Πράξεις κβ': 3-4 <=> Πράξεις κγ': 1-5
- 14) Πράξεις κγ': 1 <=> Α' Προς Τιμόθεον α': 13
- 15) (Πράξεις κγ': 2-3, Προς Ρωμαίους θ': 13-16, Α' Προς Τιμόθεον α': 20, Β' Προς Τιμόθεον δ': 14, Ιωάννης ιη': 19-23) <=> (Προς Ρωμαίους ιβ': 14, 17-21, Ματθαίος ε': 39, 44, Λουκάς στ': 27-28, 35)
- 16) Πράξεις κστ': 23 <=> (θυγάτηρ του Ιαείρου, Ματθαίος θ': 18-26, Μάρκος ε': 22-43, Λουκάς η': 38-46, διάφοροι νεκροί ανεστήθηκαν όταν ο Ιησούς εξέπνευσε στον σταυρό Ματθαίος κζ': 52-53, υιός της χήρας της Ναϊν, Λουκάς ζ': 11-17, Λάζαρος, Ιωάννης ια': 1-44, υιός χήρας αναστηθείς υπό Ηλιού, Γ' Βασιλειών ιζ': 8-24, υιός «στείρας» αναστηθείς υπό Ελισαίου, Δ' Βασιλειών δ': 8-37, νεκρός ανεστήθη όταν κατά λάθος το σώμα του άγγιξε τα κόκαλα του προ πολλού αποθανόντος Ελισαίου Δ' Βασιλειών ιγ': 21)
- 17) Πράξεις κζ': 10 <=> Πράξεις κζ': 22

- 18) (Πράξεις κη': 28, Προς Ρωμαίους α': 16, Προς Εφεσίους β': 17, Προς Κολασσαείς α': 23) <=> Ματθαίος ι': 5-6, ιε': 24
- 19) (Προς Ρωμαίους α': 3-4, Β' Προς Τιμόθεον β': 8) <=> (Ματθαίος α': 18, 20, Λουκάς α': 34-35)
- 20) Προς Ρωμαίους α': 12 <=> (Ιώβ ια': 7, Ησαΐας μ': 28)
- 21) Προς Ρωμαίους β': 11 <=> (Προς Ρωμαίους θ': 11-13, Ματθαίος ιγ': 2, Γένεσις θ': 25, Έξοδος κ': 5)
- 22) Προς Ρωμαίους β': 6 <=> Προς Ρωμαίους β': 13
- 23) Προς Ρωμαίους γ': 10 <=> Α' Ιωάννου γ': 9
- 24) Προς Ρωμαίους δ': 1-3 <=> Ιακώβου β': 21-22
- 25) (Προς Ρωμαίους ζ': 2-3, Α' Προς Κορινθίους ζ': 10-16, 39) <=> (Ματθαίος ε': 31-32, ιθ': 1-12, Μάρκος ι': 1-12, Λουκάς ιστ': 18)
- 26) (Προς Ρωμαίους ζ': 6, Προς Εφεσίους β': 15) <=> Ματθαίος ε': 17-19
- 27) Προς Ρωμαίους ζ': 7-25, στίχοι αντιφατικοί μεταξύ τους
- 28) Προς Ρωμαίους η': 32 <=> Μάρκος ιδ': 14
- 29) Προς Ρωμαίους θ': 13-15 <=> Α' Προς Κορινθίους ιγ': 1-13 (ο γνωστός ύμνος της αγάπης)
- 30) Προς Ρωμαίους θ': 13-16 <=> (Ματθαίος ιγ': 44-45, Λουκάς στ': 27-29)
- 31) (Προς Ρωμαίους θ': 22, 27) <=> Α' Προς Τιμόθεον β': 4
- 32) Προς Ρωμαίους ι': 6 <=> (Β' Προς Κορινθίους ιβ': 1-5, Α' Προς Τιμόθεον στ': 16)
- 33) Προς Ρωμαίους ι': 13 <=> Μιχαίας γ': 4
- 34) Προς Ρωμαίους ια': 5 <=> Προς Τίτον β': 11
- 35) Προς Ρωμαίους ια': 25-26 <=> Α' Προς Θεσσαλονικείς β': 14-16
- 36) Προς Ρωμαίους ια': 26-27 <=> Πράξεις ιγ': 46-48
- 37) Προς Ρωμαίους ιβ': 17, 19, ιδ': 4, 10 <=> Προς Ρωμαίους ιγ': 4
- 38) (Προς Ρωμαίους ιγ': 1-7, Α' Προς Τιμόθεον β': 1-2, Προς Τίτον γ': 1, Α' Πέτρου β': 13-17) <=> (Α' Προς Κορινθίους α': 27, στ': 1-11)
- 39) Προς Ρωμαίους ιδ': 14 <=> (Μάρκος ζ': 14-23, Μωσαϊκός Νόμος)
- 40) (Προς Ρωμαίους ιε': 1-2, Προς Γαλάτας στ': 1-2) <=> Προς Ρωμαίους ιστ': 17 (κατασκόπευση και αποστροφή), Προς Γαλάτας α': 8, γ': 1-3, Β' Προς Θεσσαλονικείς γ': 6, 14 (εδώ σαν να πρόκειται για φακέλωμα «...τούτον σημειούσθε...»)
- 41) (Προς Ρωμαίους ιε': 15, 33, ιστ': 20, Α' Προς Κορινθίους ιδ': 33) <=> (Έξοδος ιε': 3, Ησαΐας να': 15, Ματθαίος ι': 34-36, Λουκάς ιβ': 49, 51-52)
- 42) (Προς Ρωμαίους ιστ': 1, Προς Γαλάτας γ': 28 κλπ.) <=> (Α' Προς Κορινθίους ιδ': 34-35, Α' Προς Τιμόθεον β': 12 κλπ.)
- 43) Α' Προς Κορινθίους α': 17 <=> Πράξεις ιη': 8
- 44) Α' Προς Κορινθίους β': 6-8 <=> Α' Προς Θεσσαλονικείς β': 14-16
- 45) Α' Προς Κορινθίους ζ': 1-8, 29, 32-35, 40 <=> Προς Εβραίους ιγ': 4
- 46) Α' Προς Κορινθίους ζ': 1, 8, 25-40 <=> (Α' Προς Τιμόθεον β': 15, γ': 2, 12, Προς Τίτον α': 5-6, Προς Εβραίους ιγ': 4)
- 47) (Α' Προς Κορινθίους ζ': 6, 12, 25, Β' Προς Κορινθίους ια': 17) <=> Β' Προς Τιμόθεον γ': 16
- 48) (Α' Προς Κορινθίους ζ': 19, Προς Γαλάτας δ': 21-31, ε': 1-12, στ': 15) <=> (Μωσαϊκός Νόμος)

- 49) (Α΄ Προς Κορινθίους ζ΄: 32, Β΄ Προς Τιμόθεον β΄: 4) <=> (Α΄ Προς Τιμόθεον γ΄: 2, 12, Προς Τίτον α΄: 5-6, Προς Εβραίους ιγ΄: 4)
- 50) Α΄ Προς Κορινθίους ι΄: 35 <=> Προς Γαλάτας α΄: 10
- 51) Α΄ Προς Κορινθίους ια΄: 14 <=> Αριθμοί 6: 5
- 52) Α΄ Προς Κορινθίους ιε΄: 3-5 <=> Προς Γαλάτας α΄: 11-12
- 53) Α΄ Προς Κορινθίους ιε΄: 5-7 <=> (ήταν 11 και όχι 12, όπως μας λέει ο Παύλος, αφού ο Ιούδας είχε θανατωθεί, Ματθαίος κη΄: 16-20, Μάρκος ιστ΄: 9-14, Λουκάς κδ΄: 13-19, Ιωάννης κ΄, κα΄)
- 54) (Α΄ Προς Κορινθίους ιε΄: 35-58, Α΄ Προς Θεσσαλονικείς δ΄: 13-18) <=> Αποκάλυψις κ΄, κα΄ (περί δευτέρας παρουσίας)
- 55) (Α΄ Προς Κορινθίους ιε΄: 36, Προς Γαλάτας γ΄: 1, 3) <=> Ματθαίος ε΄: 22
- 56) (Β΄ Προς Κορινθίους γ΄: 6, Προς Γαλάτας δ΄: 24) <=> Β΄ Πέτρου α΄: 20-21
- 57) Β΄ Προς Κορινθίους γ΄, στ΄, ζ΄: 8-10 στίχοι αντιφατικοί μεταξύ τους
- 58) Β΄ Προς Κορινθίους ιβ΄: 1-5 <=> (Έξοδος λγ΄: 20, Ιωάννης α΄: 18, γ΄: 13, ε΄: 37, Προς Ρωμαίους ι΄: 6, Α΄ Τιμόθεον 6: 16, Α΄ Ιωάννου δ΄: 12)
- 59) Β΄ Προς Κορινθίους ιβ΄: 8-9 <=> (Ματθαίος ζ΄: 7-11, κα΄: 22, Λουκάς ια΄: 9-13, Ιωάννης ια΄: 22, ιδ΄: 13, ιε΄: 7, 16)
- 60) Προς Γαλάτας β΄ <=> Πράξεις ιε΄: 1-35
- 61) Προς Γαλάτας ε΄: 2 <=> Γένεσις ιζ΄: 10-12
- 62) Προς Εφεσίους δ΄: 26 <=> (Εκκλησιαστής ζ΄: 9, Παροιμίες κβ΄: 24, Ιακώβου α΄: 20)
- 63) Προς Εφεσίους ε΄: 2, 25 <=> Μάρκος ιδ΄: 21
- 64) Προς Κολασσαείς γ΄: 13 <=> (Β΄ Προς Θεσσαλονικείς γ΄: 13-14, Προς Τίτον γ΄: 10-11)
- 65) (Α΄ Προς Θεσσαλονικείς β΄: 4, Προς Εβραίους β΄: 18) <=> Ιακώβου α΄: 13
- 66) (Β΄ Προς Θεσσαλονικείς β΄: 11-12, Γ΄ Βασιλειών κβ΄: 23, Ιεζεκιήλ ιδ΄: 9) <=> (Προς Εβραίους στ΄: 18, Ιακώβου α΄: 13)
- 67) Β΄ Προς Θεσσαλονικείς γ΄: 6 <=> Ματθαίος ιη΄: 21-22
- 68) Β΄ Προς Θεσσαλονικείς γ΄: 15 <=> Προς Τίτον γ΄: 10-11
- 69) Β΄ Προς Τιμόθεον β΄: 8 <=> Ματθαίος α΄: 18
- 70) Β΄ Προς Τιμόθεον β΄: 25-26 <=> Προς Τίτον γ΄: 9-10
- 71) Προς Τίτον γ΄: 9-10 <=> Ιακώβου ε΄: 19-20
- 72) Προς Φιλήμονα <=> (Ματθαίος στ΄: 19-21, ιγ΄: 22, ιθ΄: 22-24, Μάρκος δ΄: 19, ι΄: 23-25, Λουκάς α΄: 53, στ΄: 24, η΄: 14, ιβ΄: 16-21, ιστ΄: 19-31, ιη΄: 23-25, Α΄ Προς Τιμόθεον στ΄: 7-10, Ιακώβου β΄: 2-7, ε΄: 1-6, Αποκάλυψις γ΄: 17-18)
- 73) Προς Εβραίους η΄: 6-7 <=> (Ματθαίος ε΄: 17-19, Ψαλμοί ιη΄ ή ιθ΄: 7 ή 8)
- 74) Προς Εβραίους ι΄: 4 <=> Αριθμοί κθ΄: 5
- 75) Προς Εβραίους ια΄: 27 <=> Έξοδος β΄: 14-23, δ΄: 19
- 76) Προς Εβραίους ιβ΄: 6 <=> (Παροιμίες ιβ΄: 21, Α΄ Πέτρου γ΄: 13)

Συνεχίζουμε με ένα **μερικό κατάλογο όχι απόλυτα προφανών αντιφάσεων**, δηλαδή αντιφάσεων για τις οποίες χρειάζεται κάποια σκέψη και συλλογισμός για να διαπιστωθούν και να καταδειχθούν. Αυτό δεν σημαίνει ότι ετούτες οι αντιφάσεις είναι ήσσονος σημασίας από τις προηγούμενες. Τονίζουμε και πάλι ότι και εσείς σύντομα θα μπορείτε να προσθέσετε και άλλες.

- 1) (Πράξεις ε': 30, ι': 39, Πρός Γαλάτας γ': 13) <=> (Α' Προς Κορινθίους α': 23, β': 2, Προς Γαλάτας γ': 3) (επί ξύλου <=> επί σταυρού).
- 2) Πράξεις θ': 7 <=> Πράξεις κβ': 19 <=> Πράξεις κστ': 14
- 3) (Πράξεις θ': 3-19, κβ': 5-21, κστ': 12-16) <=> Προς Γαλάτας α': 15-24
- 4) Πράξεις θ': 4 <=> Πράξεις κβ': 17-20
- 5) Πράξεις θ': 26 <=> (Άγιο Πνεύμα δεν ειδοποίησε τους κανονικούς αποστόλους!)
- 6) Πράξεις η': 3 <=> Πράξεις κβ': 3 (αν δεχθούμε Πράξεις ε': 34-40 και κβ': 3-4)
- 7) Πράξεις ιγ': 29 (δεν μας λέει τίποτα για τον Ιωσήφ και τον Νικόδημο) <=> (Ματθαίος κζ': 57-60, Μάρκος ιε': 42-46, Λουκάς κγ': 50-53, Ιωάννης ιθ': 38-39)
- 8) Πράξεις ιγ': 46-48 <=> Προς Ρωμαίους ια': 26-27
- 9) Πράξεις ιε': 4-29 <=> Προς Γαλάτας β': 1-17
- 10) Πράξεις ιε': 34 <=> Πράξεις ιε': 40
- 11) (Πράξεις ιστ': 3, Προς Γαλάτας β': 3) <=> (Προς Γαλάτας γ': 23-25, ε': 1-12. Τότε διατί περιέτεμνεν αυτόν, τον Τίτον;)
- 12) Πράξεις ιη': 3 <=> Β' Προς Κορινθίους ια': 8-9
- 13) Πράξεις ιη': 8 <=> Πράξεις ιη': 17
- 14) Πράξεις ιη': 8, κβ': 16 <=> Α' Προς Κορινθίους α': 17
- 15) Πράξεις ιη': 18 <=> Πράξεις ιη': 19
- 16) Πράξεις ιθ': 2-3 <=> (Ιωάννης α': 31-43. Πώς είναι δυνατόν οι οπαδοί του Ιωάννου του Βαπτιστού να αγνοούν τα περί Αγίου Πνεύματος;)
- 17) Πράξεις κ': 18 <=> Προς Εφεσίους α': 15
- 18) Πράξεις κα': 11 <=> Πράξεις κα': 31-36
- 19) Πράξεις κα': 17-24 <=> Πράξεις ιε': 22-35
- 20) Πράξεις κγ': 3-5 <=> (Πράξεις κβ': 3. Είναι αδύνατον το ότι δεν εγνώριζε τον αρχιερέα καθώς ισχυρίζεται, ως φανατικός Φαρισαίος που ήταν και εντός των πραγμάτων όπως τον είδαμε στις Πράξεις θ': 1-2 κλπ.)
- 21) (Πράξεις κη': 30-31, Προς Ρωμαίους α': 11-13) <=> Προς Ρωμαίους ιε': 20
- 22) Προς Ρωμαίους α': 4-5 <=> Μάρκος γ': 11-12
- 23) (Προς Ρωμαίους γ': 23, ε': 12-14, 19, στ': 23, Α' Προς Κορινθίους ε': 21) <=> (Προς Ρωμαίους ζ': 7, 12, η': 7, Προς Γαλάτας ε': 3) <=> (Προς Ρωμαίους η': 8, 12-13) <=> (Προς Ρωμαίους ιγ': 9-10)
- 24) Προς Ρωμαίους ε': 10 <=> Ιωάννης ι': 11, ιε': 13
- 25) (Προς Ρωμαίους ε': 18, Α' Προς Κορινθίους ιε': 22) <=> Προς Ρωμαίους θ': 16-23 <=> Προς Ρωμαίους ι': 9
- 26) Προς Ρωμαίους θ': 6-33 <=> Α' Προς Κορινθίους ιγ': 1-13
- 27) Προς Ρωμαίους ιδ': 20 <=> με τις διαιτητικές διατάξεις της Παλαιάς Διαθήκης
- 28) (Α' Προς Κορινθίους α': 13, Προς Γαλάτας γ': 27) <=> Α' Προς Κορινθίους α': 16-17
- 29) Α' Προς Κορινθίους ε': 32 <=> Προς Εφεσίους στ': 12
- 30) Α' Προς Κορινθίους ιγ': 11 <=> (Ματθαίος ιη': 3, ιθ': 14, Μάρκος θ': 36-37, Λουκάς θ': 48, ιη': 17, Α' Πέτρου β': 1-3)
- 31) Α' Προς Κορινθίους ιε': 3 <=> Προς Γαλάτας α': 11-12
- 32) Α' Προς Κορινθίους ιε': 50 <=> (Με την εν σαρκί ανάστασιν)

- 33) (Α΄ Προς Κορινθίους ιε΄: 51-53, Α΄ Προς Θεσσαλονικείς δ΄: 15-17) <=> Αποκάλυψις κ΄: 11-15
- 34) Β΄ Προς Κορινθίους ε΄: 10 <=> Παροιμιαί ια΄: 31
- 35) Β΄ Προς Κορινθίους ια΄: 5, 23 <=> (Α΄ Προς Θεσσαλονικείς β΄: 7, Α΄ Πέτρου β΄: 1-3 και την τόσο πολύ επαινεθείσα από τους Χριστιανούς ταπεινοφροσύνη)
- 36) Β΄ Προς Κορινθίους ια΄: 14-15 <=> Ματθαίος ιβ΄: 23-27
- 37) (Προς Γαλάτας γ΄: 19, Προς Εβραίους η΄: 6-7) <=> (Πανσοφία, Παντοδυναμία, Τελειότητα του Θεού)
- 38) (Προς Φιλιπησίους β΄: 6, Ιωάννης ι΄: 30) <=> (Ματθαίος κδ΄: 36, Ιωάννης ιδ΄: 28)
- 39) Α΄ Προς Τιμόθεον δ΄: 16 <=> Προς Τίτον γ΄: 10
- 40) Α΄ Προς Τιμόθεον β΄: 8 <=> Ματθαίος στ΄: 5-8 (πως να προσευχόμαστε)
- 41) Β΄ Προς Τιμόθεον α΄: 11 <=> (Ματθαίος κη΄: 19, Μάρκος ιστ΄: 15, για τους 11 μόνο)
- 42) (Β΄ Προς Τιμόθεον γ΄: 12, Προς Εβραίους ιβ΄: 6, 8) <=> Ματθαίος ια΄: 28-30
- 43) Προς Εβραίους ι΄: 26-31 <=> (Β΄ Προς Κορινθίους ε΄: 17-21, εξομολόγηση, συγχώρηση και συμφιλίωση που παρέχει ο Χριστιανισμός γενικά)
- 44) Προς Εβραίους ιγ΄: 8 <=> (Όλα τα ιστορικά πεπραγμένα εντεύθεν)

Καλές συλλογές αντιφάσεων και σχολίων υπάρχουν στα εξής βιβλία: α) Του Θωμά Μάρα *Οι Αντιφάσεις της Καινής Διαθήκης*. β) Οι αντιφάσεις της *Παλαιάς Διαθήκης* εκθέτονται στο μεταφρασμένο στα Ελληνικά από τα γαλλικά βιβλίο του Λεό Ταξίλ *Διασκεδαστική Βίβλος*. γ) Στα βιβλία του Joseph Wheless καθώς και σε όλα τα άλλα βιβλία που αναφέρομε σε 'τούτη την εργασία και σε πολλά που δεν αναφέρομε. Είναι αδύνατο να ασχοληθεί κανείς με θέματα χριστιανικοϊστορικού περιεχομένου και να μην αναφέρει μερικές αντιφάσεις, έστω τις πιο κτυπητές, από τον τεράστιο αριθμό αντιφάσεων, παραλογισμών και λαθών που όλα τα θεόπνευστα γραπτά και έργα περιέχουν.

Νεοπλατωνικά και Γνωστικιστικά Στοιχεία στον Παύλο

Οι *Επιστολές* του Παύλου περιέχουν αρκετά σαφή ή εννοούμενα **στοιχεία Νεοπλατωνισμού και Γνωστικισμού**:

Προς Ρωμαίους ε΄: 12-21, η΄: 3 (... εν ομοιώματι σαρκός ...), 7, 12-17, *Α΄ Προς Κορινθίους* α΄: 12-15, 24, β΄: 1-5, 7, γ΄: 2, ζ΄: 28, η΄: 6, ιε΄: 12-20, 44-51, *Β΄ Προς Κορινθίους* γ΄: 5-11, ε΄: 1, 4, 17-20 (... καινή κτίσις ...), *Προς Γαλάτας* στ΄: 16-17 (... καινή κτίσις ...), *Προς Εφεσίους* α΄: 10, γ΄: 9-11, στ΄: 12, *Προς Κολασσαείς* α΄: 15-20, β΄: 3, *Προς Φιλιπησίους* β΄: 6-11, *Α΄ Προς Τιμόθεον* α΄: 16, *Β΄ Προς Τιμόθεον* α΄: 9-10, *Προς Εβραίους* α΄: 2-3, ε΄, η΄ (ειδικά παρατηρήσετε τον στίχο 7), θ΄, ι΄.

Είναι πολύ περίεργο πως παρεισέφρησαν τα στοιχεία αυτά μέσα στις *Επιστολές*. Ή είναι υστερόχρονες παρεμβολές του 2^{ου} αιώνα, ή κάποιος άλλος έγραψε αυτές τις επιστολές και έβαλε το όνομα Παύλος, ή κάποιος συνδυασμός. Τέτοια στοιχεία απαντώνται συχνά και στο *Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιον* α΄: 1-5, 13-14, 18, κ.

α., όπου ο Χριστός έγινε «ο Λόγος». «Ο Λόγος» (ο μεσάζων μεταξύ θείου και ανθρωπίνου) είναι η χαρακτηριστική έννοια των Γνωστικιστών, πολλών Νεοπλατωνιστών ακόμα και του Ιουδαίου Φίλωνος του Αλεξανδρινού (1^{ος} αιώνας Π. Κ. Ε. και Κ.Ε.). Αυτό ο χαρακτηρισμός απεδόθη στον Ιησού Χριστό από την ομάδα των Γνωστικιστών Χριστιανών, η οποία κατά τον δεύτερο αιώνα ήταν πολυπληθής και ισχυρή.

Άρα τέτοιες ιδέες κυκλοφορούσαν ήδη τον πρώτο αιώνα Κ. Ε. και καθόλου απίθανο να ήταν γνωστές σ' αυτούς που αντιπροσωπεύουν τα ονόματα Παύλος και Ιωάννης και αυτοί να τις ενέκριναν βολικές και αποδοτικές.

Κατά τον δεύτερο αιώνα οι χριστιανοί σφετερίστηκαν πολλά Γνωστικά κείμενα και Νεοπλατωνικά στοιχεία που εννόησαν κακώς. Ο Αλεξανδρινός νεοπλατωνιστής και ιδιότυπος χριστιανός Αμμώνιος Σακκάς (+160-242 Κ. Ε.) ανάμειξε τον Χριστιανισμό με τον Νεοπλατωνισμό. Στην σχολή της Αλεξανδρείας edίδαξε την ιδέα του Λόγου και ότι όλες οι θρησκείες, Παγανιστικές και Χριστιανισμός, μπορούν να εξηγηθούν ομού διά των αρχών της συμπαντικής φιλοσοφίας.

Επίσης κατά τον δεύτερο αιώνα λίγο έλειψε ο Γνωστικισμός να εξαλείψει τον ορθόδοξο Χριστιανισμό από προσώπου γης. Έτσι στα κείμενα του Παύλου και στο *Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο* απαντάμε πολλά γνωστικιστικά και διαστρεμμένα Νεοπλατωνικά στοιχεία. Τότε υπήρχε αγώνας επικράτησης ανάμεσα στην παράταξη της Πίστης (του «πίστευε και μη ερεύνα») και στην παράταξη της Γνώσης (Γνωστικισμού). Τελικά για λόγους που δεν θα αναπτύξουμε εδώ επεκράτησε η νοθευμένη Πίστη.

Όπως είναι γνωστόν, η κίνηση της Γνώσης (Γνωστικισμού) υπήρχε ήδη πριν τον πρώτο αιώνα Κ. Ε. στην Αίγυπτο. Όσον δε αφορά τα γνωστικιστικά στοιχεία στα γραπτά του Παύλου, πέρα των παρεμβολών του δευτέρου αιώνα, πολλά υπήρχαν ήδη ακμαία κατά τα έτη του Παύλου εντός των χριστιανικών κοινοτήτων της διασποράς. Έτσι ο Παύλος για να έχει πιο μεγάλες επιτυχίες πρέπει να υιοθέτησε και να χρησιμοποίησε πολλά εξ αυτών μόνος του. Το αποτέλεσμα ήταν ένα αντιφατικό μείγμα!

Αυτά τα κοινά στοιχεία και όσα άλλα εξετάσαμε παρακάτω δεν προσδίδουν καμία ιδιαιτερότητα τον Παύλο και δεν τον κάνουν γίγαντα φιλόσοφο, ή επαναστάτη, όπως προσπαθούν καλά και σώνει μερικοί φαντασιόπληκτοι να τον παρουσιάσουν. Μάλιστα δε στην *Α' Προς Κορινθίους γ': 2*, ο Παύλος θεωρεί τους οπαδούς του ανίκανους πνευματικά! Ακόμα Μην ξεχνάτε ότι η αρχή της καύσης Ελληνικών βιβλίων έγινε κατ' εντολήν του Παύλου στην Έφεσο, γιατί δήθεν τα βρήκαν μαγικά ή του διαβόλου (*Πράξεις ιθ': 19*). Στις επιστολές του μας λέει και ξαναλέει να αποφεύγουμε τους φιλοσόφους και ότι η σοφία του Θεού παρουσιάστηκε στα μωρά παιδιά και στους αδαείς (π. χ. *Α' Προς Κορινθίους α': 25, 27, γ': 19-20*, βλέπε και όλες τις αναφορές περί μισαλλοδοξίας παρακάτω.). Εδώ βλέπουμε ότι πρόκειται για μεθοδευμένη αποβλάκωση του πλήθους και όχι για γιγαντισμό, ή φιλοσοφία, ή επανάσταση.

Αιρέσεις ως Συνέπειες της Διδασκαλίας του Παύλου

Αν και ο Χριστιανισμός είναι η «μόνη και μοναδική αληθινή θρησκεία που εφανερώθη στους ανθρώπους κατόπιν επεμβάσεως του Παντοδυνάμου»

εντοσούτω διαθέτει τα πρωτεία στον αριθμό αιρέσεων και σχισμάτων. Ήδη από τον πρώτο αιώνα εμφανίζονται πολλές αιρέσεις. Με το τέλος του δευτέρου αιώνα οι αιρέσεις ανέρχονται περί τις 200. Σήμερα διαθέτει περί τις 33 000! Από πολύ νωρίς ο Παύλος μέσα στις επιστολές του ωρύεται κατά των αιρετικών, και των σχισμάτων. Π. χ.,

Α΄ Προς Κορινθίους 1: 11-13 «εδηλώθη γαρ μοι περί υμών, αδελφοί μου, υπό των χλόης ότι έριδες εν υμίν εισι. λέγω δε τούτο, ότι έκαστος υμών λέγει· εγώ μεν ειμι Παύλου, εγώ δε Απολλώ, εγώ δε Κηφά, εγώ δε Χριστού. μεμέρισται ο Χριστός; μη Παύλος εσταυρώθη υπέρ υμών; ή εις το όνομα Παύλου εβαπτίσθητε;».

Α΄ Προς Κορινθίους 11: 19 «δεί γαρ και αιρέσεις εν υμίν είναι, ίνα οι δόκιμοι φανεροί γένωνται εν υμίν.»,

Προς Κολασσαείς β΄: 20-23, κλπ.

Τέτοια πράγματα βλέπομε και σε πολλά άλλα σημεία των επιστολών του Παύλου (*Β΄ Προς Κορινθίους, Α΄, Β΄ Προς Θεσσαλονικείς*, κλπ.)

Αργότερα, η **διακήρυξη της πίστης χωρίς έργα** (όπως είδαμε σε πολλές αναφορές παραπάνω) και η προσήλωση σ΄ αυτήν είχε μίαν άλλη μοιραία συνέπεια. Έγινε πολλές φορές η αιτία να δημιουργηθούν αιρέσεις και σχίσματα. Η αίρεση των Μαρκιωνιτών κατά τον 2^ο αιώνα, Παυλιανιστών (ή Παυλικιανών) κατά τον 3^ο αιώνα και εντεύθεν και πολύ αργότερα οι Προτεστάντες 1500+ Κ.Ε., από αντίδραση έναντι της μίας αγίας αποστολικής (Ρωμαιο-)Καθολικής (Ορθοδόξου) Εκκλησίας, όρισαν, πάντα με την καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος, θεμελιωτή των Εκκλησιών τους τον Παύλο. Βλέπετε, η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία είχε τον Πέτρο, ενώ η Ανατολική Ορθόδοξη εκκλησία όρισε ιδικόν της θεμελιωτή τον Ανδρέα. Ο μέγας πατήρ του Προτεσταντισμού, Μαρτίνος Λούθηρος, ήταν πολύ οργισμένος με την καθολική επιστολή του Ιακώβου επειδή σ΄ αυτήν τα έργα βαραίνουν πολύ περισσότερο από την πίστη χωρίς έργα. Ήθελε μάλιστα να την θέσει εκτός του κανόνος της *Καινής Διαθήκης*.

Οι Μαρκιωνίτες δεν είχαν πολλή ζωή και οι Παυλιανιστές εξοντώθηκαν πλήρως από τους Ορθοδόξους / Καθολικούς μέχρι τον 10^ο αιώνα. Η φαγωμάρα των αιρέσεων με τους ορθοδόξους ήταν ένας πολύ σοβαρός λόγος μεταξύ πολλών άλλων (π. χ. η δυσβάστακτη φορολογία) που τα ανατολικά τμήματα της Ρωμαιο-Βυζαντινής αυτοκρατορίας έπεσαν αμαχητί στα χέρια των νεοφωτίστων μουσουλμάνων του Αλλάχ. Εν συνεχεία ο Προτεσταντισμός με βάση τον Παύλο ανέπτυξε τέτοια δράση, κοινωνική συμπεριφορά και ψυχολογία που μεταξύ διαφόρων καλών και κακών μας παρέσχε και τον καπιταλισμό ως κοινωνικο-οικονομικό σύστημα (βλέπε το μεταφρασμένο στα Ελληνικά βιβλίο του καθηγητή Max Weber *Η Προτεσταντική Ηθική και το Πνεύμα του Καπιταλισμού* και το βιβλίο του ομοϊδεάτη, με τον Weber, καθηγητή R. H. Tawney *Religion and the Rise of Capitalism* (Θρησκεία και η Άνοδος του Καπιταλισμού)). Τώρα να δούμε πού θα μας βγάλει αυτό το σύστημα, το οποίο ουσιαστικά έρχεται σε μεγάλη αντίφαση με πολλά τμήματα των Ευαγγελίων (βλέπε όλες τις αναφορές εναντίον των πλουσίων και του πλούτου που γράψαμε παραπάνω) και τη γενική ιδέα που δίνει ο Χριστιανισμός περί πλουτισμού και συγκεντρώσεως χρημάτων, κερδοσκοπίας, δανεισμού, τοκισμού κλπ. (*Εκκλησιαστικής α΄: 1-11, β΄: 1-11, Ματθαίος ε΄: 40, 42, στ΄: 19-34, ιθ΄: 21-24, Μάρκος ι΄: 20-25, Λουκάς στ΄: 20-*

24, 30, ιβ': 21-23, 34, ιστ': 1-13, ιη': 25, ιθ': 22-24, *Ιωάννης* στ': 27, *Πράξεις* δ': 32, *Α' Προς Τιμόθεον* στ': 8, *Ιακώβου* β': 2-7, ε': 1-6.). Αλλά έχουμε και μερικές αναφορές που συμφωνούν με τον καπιταλισμό (*Ματθαίος* κέ': 20-29, *Λουκάς* ιβ': 48, ιστ': 1-9, ιθ': 21-26, *Προς Ρωμαίους* ιγ': 6-7. Ο τοκισμός κατά των αλλοφύλων είχε νομοθετηθεί από τον Γιαχβέχ Πατέρα Θεό στο *Ο(β)' Δευτερονόμιον* κγ': 20-21, αλλά όχι κατά των ιδίων των *εκλεκτών* ως δικαιοτάτος Θεός που ήταν (και είναι! και θα είναι!...). Έχουμε επίσης σαν παροιμιώδες το παράδειγμα του υπερβολικού, παράνομου και ανηθικότητας πλουτισμού του πανάγιου προπάτορα Αβραάμ με τη βοήθεια του Θεού Γιαχβέχ (αυτό θα πει δίκαιος Θεός!), *Γένεσις* ιβ' - κ'. Είναι παροιμιώδης η φράση «...σου ευχόμαστε να αποκτήσεις όλα τα πλούτη και τα καλά του Αβραάμ...!». Έχουμε και το παράδειγμα του *Ιώβ* κβ': 23-24, μβ': 12, και τις παροιμίες *Παροιμίες* ι': 15, και ιδ': 10, που αντιφάσκουν με τις παροιμίες *Παροιμίες* λ': 8-9, κλπ.). Αλλά υπάρχει τίποτα περισσότερο από αντιφάσεις και αιρέσεις στον Εβραϊο-Χριστιανισμό και την ιστορία του!;

Ας σταθούμε λοιπόν λιγάκι στο παράδειγμα της αιρέσεως του Παυλιανισμού ή Παυλικιανισμού. Η **αίρεση των Παυλιανιστών** ή **Παυλικιανών** δημιουργήθηκε από τον επίσκοπο Αντιοχείας της Συρίας Παύλο τον Σαμοσατέα (γύρω στο 269 Κ.Ε.). Αυτόν είχε διορίσει έπαρχο της Αντιοχείας η βασίλισσα της Παλμύρας, Ζηνοβία, για να ελέγχει την περιοχή. Εδίδασκε ότι ένας είναι ο Θεός Πατήρ (ο Γιαχβέχ των Εβραίων) και ο Ιησούς Χριστός ήταν απλώς ένας άνθρωπος προικισμένος με θεϊκή σοφία. Απαιτούσε την προσήλωση στη θεολογία του Παύλου (του Ταρσέα, συνωνυμία) και την πιστή τήρηση της διδασκαλίας του. Η πρώτη οικουμενική σύνοδος της Νικαίας το + 325 Κ.Ε. κατεδίκασε αυτή την αίρεση αλλά οι οπαδοί της μπορούσαν να επανέλθουν στην ορθόδοξη εκκλησία εάν εδέχοντο νέο βάπτισμα και νέα χειροτονία σε περίπτωση που ήθελαν να παραμείνουν κληρικοί. Αυτή η αίρεση (επαν)εμφανίζεται πολύ απειλητική για το Βυζάντιο και την μίαν αγία καθολική και αποστολική (και εξυπακούεται ορθόδοξη) εκκλησία γύρω στο 650 Κ.Ε. Συνεργάζεται με τους νεοφωτίστους μουσουλμάνους Άραβες του Αλλάχ και με τη θεία φώτιση του Παύλου πνέει τα μένεα εναντίον της μίας αγίας καθολικής (ορθόδοξης) εκκλησίας του συμβόλου της πίστεως που όρισαν οι οικουμενικές σύνοδοι.

Βεβαίως οι χριστιανικές αιρέσεις σε όλη την ιστορική πορεία του Χριστιανισμού ανέρχονται, με τη βοήθεια του Αγίου Πνεύματος, σε μερικές χιλιάδες. Οι Παυλιανιστές (Παυλικιανοί) ήθελαν πιστή εφαρμογή της θεολογίας και διδασκαλίας του Παύλου και πιστή προσήλωση σ' αυτήν. Οι Καθολικοί / Ορθόδοξοι είχαν ήδη μαγειρέψει μία αχώνευτη σούπα *Ευαγγελίων* και Παύλου. Αν και υπάρχουν ομοιότητες σε ολίγα σημεία (μερικά τα αναφέρομε στις αναφορές), οι διαφορές είναι σοβαρότατες και αγεφύρωτες. Π. χ. οι Παυλιανιστές δεν παραδέχονταν τις διάφορες τελετουργίες και ζητούσαν την κατάργηση των εικόνων (έφεραν την εικονομαχία) και τον επαναπροσδιορισμό των μυστηρίων του βαπτίσματος και της θείας ευχαριστίας (*Α' Προς Κορινθίους* ια': 23-26). Από τους στίχους *Προς Ρωμαίους* στ': 3-8 και *Α' Προς Κορινθίους* α': 13-17, ι': 2, *Προς Κολασσαείς* β': 12, *Προς Τίτον* γ': 5, κλπ, βλέπουμε ότι ο Παύλος έδινε άλλη σημασία στο βάπτισμα από αυτή που δίνανε οι ορθόδοξοι. Ακόμα και ο Χριστός του Παύλου είναι πλησιέστερος με τον παράξενο υλικό-άυλο Χριστό των Γνωστικών (που ομοιάζει με τον Χριστό των μουσουλμάνων) παρά με τον Χριστό των γεγονότων των Ευαγγελιστών και ιδίως των τριών πρώτων συνοπτικών. Ο φανατισμός ήταν τόσο ισχυρός που οι Παυλιανιστές εξοντώθηκαν πλήρως μέχρι και τον δέκατον αιώνα από τους Καθολικούς / Ορθοδόξους. (Μέχρι τότε

ήταν **μία** Εκκλησία. Το θεόπνευστο σχίσμα υπογράφηκε οριστικά το 1054 Κ. Ε.). Εδώ πρέπει να καταγγείλομε ότι το πειστικότερο επιχείρημα του Χριστιανισμού αλλά και των περισσοτέρων θρησκειών και αιρέσεων (αλλά όχι όλων) ήταν η βία, ο φόνος, τα φρικτά βασανιστήρια και τέλος η εξόντωση.

Ερώτημα: Οφείλεται στον Παύλο η Επιβίωση του Χριστιανισμού;

Η αντίληψη ότι **στον Παύλο οφείλεται** ουσιαστικά η ίδρυση, και κυριολεκτικά η εξάπλωση και η επιβίωση του Χριστιανισμού έχει προσβληθεί από πολλούς ερευνητές. Όπως προαναφέραμε, ο Χριστιανισμός είχε κηρυχθεί στη Ρώμη πριν πάει ο Παύλος εκεί καθώς και σε άλλα μέρη (π. χ. Ιουδαία και τα πέριξ μέρη). Ως γνωστόν, η αίρεση των Νοτζρίμ υπήρχε από τον δεύτερο αιώνα Π. Κ. Ε. Ακόμα, ο πενιχρός Εβρωνιτικός Χριστιανισμός των πτωχών του πρώτου αιώνας Κ. Ε. ήταν καθαρή Ιουδαϊκή υπόθεση. Απ' αυτόν όχι μόνο απεκόπει ο Παύλος αλλά και εστράφη προς τα έθνη καταργώντας πολλές διατάξεις του Μωσαϊκού Νόμου και τα τυπικά της Ιουδαϊκής λατρείας. Διά τούτα οι ορθόδοξοι Ιουδαίοι και οι Εβωνίτες μισούσαν θανάσιμα τον Παύλον.

Παρά την θανάσιμη αντίθεση του Εβρωνιτικού Χριστιανισμού, όπως φαίνεται για τα πριν του +70 χρόνια ο Παύλος (ότι και αν αντιπροσωπεύει το όνομα αυτό) έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην διαμόρφωση, θεολογία, εξάπλωση και διατήρηση του Χριστιανισμού που επικολούθησε μετά απ' αυτήν την εξαιρετικά αντίξοχη εποχή. Χωρίς τον Παύλο ο Χριστιανισμός θα είχε μάλλον αποθάνει ήδη τον πρώτον αιώνα. Την εποχή του τα *Ευαγγέλια*, κανονικά και μη κανονικά που γνωρίζομε, δεν υπήρχαν. Υπήρχαν οι Εβραϊκές μυθολογικές παραδόσεις, ιδέες και ακαθόριστες αντιλήψεις περί Μεσσίαχ, ίσως κάποιο άγνωστο πρόχειρο *Ευαγγέλιο* που είχε ο Παύλος στα χέρια του και το πολυσυζητημένο *Q*. Απ' ό,τι διαθέτομε και γνωρίζομε, συμπεραίνομε ότι αυτά τα στοιχεία ήταν εντελώς διαφορετικά από όλα όσα έχουν φθάσει στα δικά μας χέρια.

Ο Παύλος λοιπόν για να δώσει νέα ώθηση, νέα ζωή και να γλιτώσει τον Χριστιανισμό από την εξαφάνιση που τον περίμενε εντός της Ιουδαίας κατά τον 1^ο αιώνα Κ. Ε., αλλά πιθανότατα και για δικούς τους προσωπικούς λόγους, για πρώτη φορά συλλαμβάνει την ιδέα να μετατρέψει τον Ιησού Χριστό από τον προσδοκώμενο απόγονο τού Δαυίδ και άνθρωπο άξιον τού Εβραίου Θεού Γιαχβέχ που θα εχρίετο Μεσσίαχ βασιλεύς των Εβραίων και θα αναδημιουργούσε το χαμένο κράτος του μυθικού βασιλιά Δαυίδ, στον μυθικό και θεωρητικό Ιησού Χριστό Σωτήρα, Υιόν του Εβραίου Θεού Πατρός Γιαχβέχ, που θα έσωζε, όπως υποθέτει, όλους τους ανθρώπους από την κατάρα και την οργή του Γιαχβέχ. Έτσι εγκαινίασε μια νέα θρησκεία εξέλιξη της προηγούμενης χριστιανικής αντιλήψεως. Ας μην ξεχνάμε ότι στις *Πράξεις* θ': 2, ιθ': 9, 23, κδ': 5, 14, 22, κστ': 5, κλπ., οι ομοεθνείς τού Παύλου αποκαλούν την θρησκεία του με την λέξη «*αίρεσιν*» ή «*οδόν*» για την οποία στον στίχο κη': 22 λέγουν: «*αξιούμεν δε παρά σου ακούσαι ά φρονείς· περί μεν γαρ της αιρέσεως ταύτης γνωστόν εστιν ημίν ότι πανταχού αντιλέγεται.*»! Αυτή η ενέργεια του Παύλου ήταν η πρώτη καθοριστική καμπή του αρχικού και αρχέγονου Χριστιανισμού.

Έκτοτε οι θεολογικές, δογματικές, απολογητικές και θεωρητικές βάσεις που έθεσε διατηρήθηκαν και έπαιξαν σημαντικό ρόλο σ' όλα τα επί μέρους ζητήματα της Εβραιγνωστικοπαυλικής δοξασίας στα επίσης εξαιρετικά δύσκολα έτη +70 - 140.

Άρα, τουλάχιστον εν μέρει, ο Παύλος έπαιξε πολύ σημαντικό ρόλο στην επιβίωση της Εβραιοχριστιανικής δοξασίας. Ο Παύλος κατά το δεύτερον ήμισυ της ζωής του, για τους λόγους του που δεν είναι καθαροί (η αποτυχία τού παντρολογίου του όπως μας λένε οι Εβωνίτες που τον μισούσαν, οι πιθανότατες συνωμοτικές κινήσεις του κατά της Ρώμης, η ανώμαλη σχιζοειδής φύση και ο κομπλεξισμός του, η υστεροφημία του, η άμεση εσχατολογική μανία και διαστροφή του, κλπ.), επάσχιζε με όλα τα θεμιτά και αθέμιτα μέσα να διαδώσει και να διασώσει την τότε Εβραιοχριστιανική κίνηση που με τις τότε προκύψασες γεωπολιτικές, θρησκευτικές, οικονομικές και κοινωνικές καταστάσεις είχε πλέον περιέλθει σε απόγνωση και απηλείτο από άμεση εξαφάνιση. Μέχρι λίγο πριν +70 τα ψιλοκατάφερε. Αλλά, **«μόνο με τον Παύλο θα επιβίωνε ο Χριστιανισμός και μετά τον πρώτον αιώνα»**. Αυτό είναι ένα σημαντικό ερώτημα το οποίο ερευνάται.

Μόνο με τον Παυλισμό ο Χριστιανισμός θα είχε αποθάνει κατά το τέλος του πρώτου αιώνας. Αυτή τη θέση υποστηρίζει μαζί με άλλους ο σπουδαίος Καναδός ερευνητής Earl Doherty στα λίαν ενδιαφέροντα βιβλία του *The Jesus Puzzle* (Ο Γρίφος του Ιησού) και *Jesus neither God nor Man* (Ιησούς ούτε Θεός ούτε Άνθρωπος). Ο ερευνητής Doherty αποδίδει την επιβίωση του Χριστιανισμού σ' αυτόν που έγραψε το *Κατά Μάρκον Ευαγγέλιον* το οποίο από όλες τις πρόσφατες έρευνες θεωρείται το πρώτο, παρ' όλον ότι οι ορθόδοξοι και οι καθολικοί θεωρούν ως πρώτο του Ματθαίου. Οι γνώμες δίστανται λόγω ελλείψεως επαρκών στοιχείων. Κατόπιν όμως εκτεταμένων ερευνών και κριτικών, κατά τη σύγχρονη επικρατέστερη γνώμη, πρώτο *Ευαγγέλιο* θεωρείται το *Κατά Μάρκον Ευαγγέλιον*.

Κατά τον Doherty και άλλους ερευνητές το *Κατά Μάρκον Ευαγγέλιο* είχε την μεγαλύτερη επιρροή στον Χριστιανισμό και γράφτηκε όπως και όλα τα κανονικά *Ευαγγέλια* μετά τον θάνατο του Παύλου. Αυτό έπαιξε τον κυριότερο ρόλο για την τελική διαμόρφωση και διατήρηση τού Χριστιανισμού από τον πρώτο αιώνα και μετά. Αυτό έκανε μόδα την συγγραφή *Ευαγγελίων* κατά συρροή και σ' αυτό στηρίχθηκαν τα *Ευαγγέλια* του *Ματθαίου* και του *Λουκά* και ολίγον του *Ιωάννου*. Βεβαίως, παρά τις κολοσσιαίες διαφορές μεταξύ Παύλου και *Ευαγγελίων*, και των *Ευαγγελίων* μεταξύ των, μέσα σ' όλα τα *Ευαγγέλια* διακρίνεται και μια σχετική επιρροή των *Επιστολών* του Παύλου. Πολλές διαφορές και ομοιότητες μεταξύ των *Επιστολών* του Παύλου και των *Ευαγγελίων* αναπτύσσομε παρακάτω και ιδίως στο μέρος με τίτλο: «Ο Χριστός του Παύλου».

Την παραπάνω άποψη είχε υποστηρίξει πρωτύτερα και ο W. R. Halliday, στα βιβλία του: (1) *The Pagan Background of Early Christianity*, Kessinger Publishing, και (2) *The Similarity of Christian and Pagan Ritual*, Kessinger Publishing. Από τις μελέτες και έρευνες που έχω ήδη κάνει έρχομαι να συμφωνήσω με τους διαφόρους ερευνητές στο ότι ο Χριστιανισμός τελικά επιβίωσε και έλαβε την οριστική διαμόρφωση του λόγω της συγγραφής των *Ευαγγελίων*, ανεξάρτητα από το ποιο *Ευαγγέλιο* γράφτηκε πρώτο και ποιο τελευταίο.

Κατά εποχές έχουν προταθεί πολλές σειρές συγγραφής των *Ευαγγελίων*. Αλλά εν προκειμένω αυτές δεν έχουν καμία σημασία. Ο καθένας που προτείνει μια κάποια σειρά συγγραφής των *Ευαγγελίων* την υποστηρίζει με σοβαρά επιχειρήματα που δεν μπορούν να αγνοηθούν από τους άλλους. Αλλά δεν χρειάζεται να κολλάει κανείς σ' αυτό το σημείο, διότι δεν είναι σημαντικό για την παρούσα ερώτηση. Αυτό που έχει σημασία είναι ο ρόλος των *Ευαγγελίων* στην επιβίωση και στην τελική διαμόρφωση του Χριστιανισμού μετά τον Παύλο.

Τα Νεοπλατωνικά στοιχεία που περιέχει ο Παύλος είχαν προϋπάρξει και του υποτιθέμενου Χριστού. Βλέπομε ήδη αρκετά στα έργα του Αλεξανδρινού Ιουδαίου Φίλωνος. Τα Γνωστικιστικά στοιχεία διείσδυσαν και πάλι από τον δεύτερο αιώνα και μετά που τότε είχαν γίνει πολύ της μόδας (βλέπε *Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο*, κλπ.). Αλλά μόνο με αυτά τα θεωρητικά στοιχεία, τις άμεσα εσχατολογικές προρρήσεις και έναν παράξενο Ιησού Χριστό, όχι γήινο αλλά μυθικό, ουράνιο επισκέπτη και αντιφατικά απόγονο τού Δαβίδ κατά σάρκα(:), πράγμα που ο Παύλος εισηγήθηκε στις *Επιστολές* και στα κηρύγματά του, και την παταγωδώς αποτυχημένη εβραιογνωστικοχριστιανική εσχατολογία, θα ήταν αδύνατο με το πέρασμα πια του χρόνου να πιστέψουν αυτές τις σαχλαμάρες ακόμα και εκείνες οι μικρές παράξενες και περιθωριακές κοινωνικές ομάδες στις οποίες απευθύνθηκε. Οι ομάδες αυτές αρχικώς ήταν Ιουδαϊκές κυρίως και ολίγα άτομα άλλων εθνοτήτων, τα οποία για τους ιδιαίτερους λόγους των προσεχώρησαν στον τότε Χριστιανισμό. Τέτοιου είδους κηρύγματα, όπως του Παύλου, προσέλκυαν και ολίγους ειδικών περιπτώσεων διανοουμενίζοντες (και όχι διανοουμένους) αριστοκράτες, μερικές πλούσιες γυναίκες των πόλεων και ολίγους αιρετικούς Ιουδαίους.

Έτσι χωρίς ορισμένα εδάφια περί ηθικής και κοινωνικής συμπεριφοράς των *Ευαγγελίων*, η άμεσα εσχατολογική αερολογία, η απαξιωτική ηθική και οι καταστροφικές ηθικές και κοινωνικές προτροπές του Παύλου, μόνες τους, θα ήταν ανεπαρκείς και εντελώς ανίκανες να ικανοποιήσουν τον κοσμάκη από τα μέσα του δεύτερου αιώνα και μετά. Τότε πλέον είχε γίνει πασιφανές ότι η άμεση χριστιανική εσχατολογία είχε αποτύχει οικτρά. Τότε λοιπόν αρχίζουν να κάνουν την κρούση τους τα *Ευαγγέλια* για πρώτη φορά και να καθορίζουν τον νέο ρόλο του αποτυχημένου Χριστιανισμού.

Η προσκόλληση στα τέσσερα κανονικά *Ευαγγέλια*, η πλήρης καταδίκη και η σκληρή εξόντωση των αιρέσεων που βασιζόνταν μόνο στην αυστηρή τήρηση της θεολογίας του Παύλου (π. χ. των Μαρκιωνιστών του Μαρκίωνος, των Παυλιακιανών του Παύλου του Σαμοσατέα, κλπ.) είναι μια ισχυρή ένδειξη που υποστηρίζει το συμπέρασμα αυτό. Ο γνωστικιστής Μαρκίων ήταν σκληρός οπαδός του Παύλου και εξεδιώχθη από τους κόλπους της εκκλησίας το +143. Στην πρώτη οικουμενική σύνοδο εσυζητήθη η αίρεση των Παυλιακιανών του Παύλου του Σαμοσατέα και απεφασίσθη ότι οι οπαδοί της μπορούσαν να γίνουν δεκτοί στην ορθοδοξία αν μετανοούσαν και εδέχοντο νέο βάπτισμα. Οι υπόλοιποι εξοντώθηκαν πλήρως μέχρι τον 8-9^ο αιώνα.

Εκείνο που είναι μάλλον αληθές και το υποστηρίζουν πολλοί αμερόληπτοι ερευνητές είναι το ότι, ο μεν Παύλος, πέραν της *Παλαιάς Διαθήκης* και των Ιουδαϊκών Παραδόσεων, έγραψε επί τη βάση ορισμένων προηγούμενων γραπτών και ευαγγελίων που συνεχώς επικαλείται αλλά δεν είχαμε την τύχη να πιάσουμε στα χέρια μας, τα δε τέσσερα κανονικά *Ευαγγέλια* όσο και αν διαφοροποιούνται από τον Παύλο κατά το δεύτερο ήμισυ του δεύτερου αιώνα Κ. Ε. έλαβαν το έναυσμα τους από τις *Επιστολές* του Παύλου. Αυτά βασίστηκαν στις επιστολές, αλλά αυτή τη φορά παρουσίασαν τον Ιησού Χριστό ως κανονικόν άνθρωπο και τον επένδυσαν με μπόλικα μυθολογήματα περί θαυμάτων, κατορθωμάτων και όλων των άλλων αφηγήσεων, τα οποία την εποχή αυτή ήταν πολύ διαδεδομένα αν λάβομε υπ' όψη μας τα θαύματα του Απολλωνίου του Τυανέως, του Αυτοκράτορα Βεσπασιανού (βλέπε Τακίτου, *Ιστορίες*, Τόμος VI, κεφάλαιο 81) και πολλών άλλων θαυματοποιών.

Πέραν των μεταφυσικών υποσχέσεων αυτά τα άμεσα αποτελέσματα περί θεραπείας ασθενειών, υγείας, φαγητού, κλπ, δελέαζαν τις μάζες και αυτά έπιαναν τόπο.

Είναι ολοφάνερο, από μια καλή μελέτη του βιβλίου των *Πράξεων* (π. χ. ιγ': 15-50, κλπ.) και των *Επιστολών*, ότι ο Παύλος κήρυττε στις πόλεις, στις συναγωγές, σε κάποια αριστοκρατική μερίδα, σε διανοουμενίζοντες (όχι διανοουμένους) κοσμοπολίτες και είχε ιδιαίτερη αδυναμία να κηρύττει σε γυναίκες, ειδικά πλούσιες (π. χ. *Πράξεις* ιστ': 13-15, ιζ': 4, κλπ.). Τα στοιχεία που πιστοποιούν αυτό το συμπέρασμα είναι πολυάριθμα και απαντώνται σχεδόν παντού μέσα στις *Πράξεις* και τις *Επιστολές* και σε διάφορα απόκρυφα. Διαβάστε προσεκτικά αυτά τα βιβλία σημειώνοντας όλα τα στοιχεία περί συναγωγών και πόλεων που ο Παύλος επισκέφτηκε καθώς και τα πρόσωπα που αναφέρονται και θα το διαπιστώσετε μόνοι σας...

Όπως όμως καθίσταται εμφανές από τις *Πράξεις*, τις *Επιστολές*, πολλά άλλα κείμενα και έρευνα, το Εβραιοχριστιανικό κήρυγμα και κίνημα στην αρχή του ήταν υπόθεση καθαρά Ιουδαϊκή και Εβωνιτική. Εφ' όσον όμως μεταξύ όλων των Ιουδαίων είχε πολύ πενιχρή απήχηση, εστράφη προς τα άλλα έθνη, πράγμα που μαρτυρείται σαφώς στις *Πράξεις* ιβ': 19, ιγ': 5, 16, 42, 46, ιζ': 10, ιη': 6-8, κλπ. και τις *Επιστολές* του Παύλου. Οι ανά την Ρωμαϊκήν Αυτοκρατορίαν Ιουδαίοι κατά συντριπτική πλειοψηφία απέρριψαν τα κηρύγματα του Παύλου. Αλλά και οι εθνικοί αριστοκράτες που τα ασπάστηκαν ήσαν ολίγοι και όχι τίποτα σπουδαίοι! Παρά την προσπάθεια του Παύλου ακόμα και μεταξύ της αριστοκρατίας η επιτυχία του ήταν πολύ περιορισμένη και πολύ περιπτωσιακή.

Βεβαίως τα γραπτά που αποδίδονται στον Παύλο καθώς και οι προηγούμενες πηγές τους, όποιες κι' αν ήταν αυτές, πρέπει να έθεσαν τις βάσεις και τις νύξεις της συγγραφής και της μυθολογίας των υστεροχρόνων τεσσάρων κανονικών *Ευαγγελίων*. Μετά τον πλήρη διαχωρισμό Ιουδαίων και Χριστιανών (+135 Κ. Ε.) και την οικτρή αποτυχία της εσχατολογίας των τελευταίων, οι νέες καταστάσεις που προέκυψαν απαιτούσαν νέα κείμενα διαφορετικά απ' αυτά του Παύλου και προπάντων ιστορικοποιούντα για την δικαιολόγηση και επιβίωση της Εβραιοχριστιανικής αιρέσεως! Αυτή η αναγκαιότητα επεβάλετο όχι μόνο για την συγκράτηση των οπαδών εντός της αιρέσεως αλλά και από την επιχειρηματολογία εναντίον της τόσο των Ιουδαίων όσο και των Εθνικών! Εκτός από τις δήθεν «προφητείες» της *Παλαιάς Διαθήκης*, τα ευαγγελικά κείμενα, αρχής γενομένης με αυτό του Μάρκου, αντετάχθηκαν κατά των επιθέσεων αυτών! Ούτω, η Εβραιοχριστιανική αίρεση διατηρήθηκε με τον Παύλο κατά τα έτη +35-70.

Μετά ταύτα ο Παύλος απέτυχε παταγωδώς. Οι αποκαλύψεις, φαντασιώσεις και εσχατολογίες του ουδέποτε πραγματοποιήθηκαν. Χωρίς ιστορική επιβεβαίωση, η αντιφατική και ελλιπής θεολογία του δεν έπειθε πλέον. Η Εβραιοχριστιανική αίρεση βρέθηκε σε μια ερμαφρόδιτη κατάσταση κατά το μεσοδιάστημα +70-135. Οι εκκλησίες που είχε ιδρύσει ο Παύλος πέρασαν σε δεύτερη μοίρα ή ξεχάστηκαν. Στην *Αποκάλυψιν του Ιωάννου* δεν υπάρχουν. Μετά τον πλήρη διαχωρισμό του από τον επίσημο Ιουδαϊκό Φαρισαϊσμό ο Εβραιοχριστιανισμός τα κατάφερε να επιβιώσει με τα *Ευαγγέλια* και γνωστικιστικά στοιχεία ως Εβραιογνωστικοχριστιανισμός! Οι ευαγγελιστές, όποιοι και αν ήταν αυτοί, ανέλαβαν την περαιτέρω επιβίωση αυτής της δοξασίας. Στο μεσοδιάστημα +70-135, ανέτρεξαν στην *Παλαιά Διαθήκη* για να βρουν δήθεν προφητείες για τον δικό τους Μεσσίαχ και έτσι να παρουσιάσουν θεολογική δικαίωση. Συνέχισαν και το παραμύθι ότι όπου να 'ναι θα επανέλθει κατά την Δευτέραν Παρουσία του. Μετά προσπάθησαν να θέσουν όλες τις μέχρι

των ημερών τους κυκλοφορούσες παραδόσεις και στοιχεία περί της αιρέσεως και του δικού τους Μεσσίαχ εντός ιστορικού πλαισίου για να γίνουν πιστευτοί. Γράφοντας σε διαφορετικά μέρη και από μνήμης και έχοντας άλλες παραδόσεις ο καθένας, τα έκαναν σαλάτα. Παρά τα κοινά σημεία και τις κοινές παραδόσεις που περιέχουν δεν συμφωνούν μεταξύ των σε έναν μεγάλο αριθμό στοιχείων και σημείων. Έτσι έφτιαξαν μια τόσο αντιφατική ακαταστασία που εύκολα ανακαλύπτεται και αναιρείται. Αυτές οι ενέργειές των όμως ήταν δεύτερη καθοριστική καμπή του Χριστιανισμού, ο οποίος μέχρι τις αρχές του 4^{ου} αιώνας ετελούσε φύρδην μείγδην και στα περιθώρια της κοινωνίας, με εκατοντάδες αιρέσεις, τάσεις, ασάφειες και συγχωνεύσεις με κατά τόπους παγανιστικά στοιχεία, χωρίς έτσι να έχουμε μια αρκετά πλήρη και σαφή εικόνα του.

Η τρίτη και μεγαλύτερη καμπή του Χριστιανισμού που επέφερε τον σύγχρονο Χριστιανισμό, ετελέστηκε και καθορίστηκε από τον διαταραγμένο αυτοκράτορα Κωνσταντίνο και το επιτελείο του με πρώτον και καλλίτερο μεσ' το επιτελείο αυτό τον αρχιεπίσκοπο Ευσέβιο Καισαρείας. Αυτοί κατασκεύασαν το χαρμάνι: Παύλου, *Ευαγγελίων*, των άλλων *Επιστολών*, *Αποκαλύψεως*, γνωστικιστικών και παγανιστικών στοιχείων, οργανωμένης κρατικής εκκλησίας, τελικών δογμάτων, κανόνων βιβλίων, κλπ., που έχει φτάσει μέχρις ημών. Με την πάροδο του χρόνου κατά εποχές και κατά τόπους το χαρμάνι αυτό υπέστη πολλές μεταβολές και όπως γνωρίζουμε απέφερε τους διαφόρους συγχρόνους Χριστιανισμούς. Ως προς την αρχική των βάση όμως παραμένουν ίδιοι.

Οι Απανταχού Συνδρομές που Ζητούσε ο Παύλος

Ο Παύλος στην επιστολή του *Πρός Εβραίους* ιγ': 7, 17 διατάζει τα μέλη της **οργάνωσής του** να θυμούνται πάντοτε το παράδειγμα των αρχηγών και προεστών (ηγουμένων) της οργάνωσης, καθώς και να πείθονται και να υποτάσσονται τελείως σ' αυτούς. Δίνει βεβαίως και την αιτιολόγηση γιατί πρέπει να εκτελούν αυτή την επαναστατική ντιρεκτίβα της τυφλής υποταγής, αλλά εμάς δεν μας ενδιαφέρει διότι δεν είμαστε μέλη τέτοιων οργανώσεων. Αν στα μέλη αρέσει, εμάς μας περισσεύει. Αλλά τα μέλη ας γνωρίσουν πλήρως το καταστατικό της οργάνωσής τους και μετά ας αποφασίσουν με πλήρη επίγνωση. Μετά ο Παύλος διατάζει και μερικές φορές ευχαριστεί τα μέλη της οργάνωσής του, να παρέχουν **συνδρομές** (εισφορές, «λογίαι») για να ζουν αυτοί που κηρύττουν το Ευαγγέλιο, γιατί αυτό γίνεται κατά διαταγήν του Θεού (Κυρίου) και για να βοηθούν τα πτωχά μέλη της οργάνωσης. Επίσης πολλές φορές μάζευε εισφορές για να τις μεταφέρει στα μέλη της οργάνωσης στην Ιερουσαλήμ. Δηλαδή επιβάρυνε τους πιστούς του σε όλα τα μέρη που επισκεπτόταν, άσχετους με την Ιερουσαλήμ, για να δώσει τα εμβάσματά τους στην ιερουσαλημική οργάνωση (των «στηλών» όπως την αποκάλεσε στην *Πρός Γαλάτας Επιστολήν* β': 7-10). Βλέπε:

Πρός Ρωμαίους ιε': 25-28, ιστ': 1-2, Α' *Πρός Κορινθίους* θ': 4-14-23, ιστ': 1-4, Β' *Πρός Κορινθίους*: στ': 10, η', θ', ια': 8-9, *Πρός Γαλάτας* β': 1-10, στ': 6, *Πρός Φιλιπησίους* δ': 10-19, Β' *Πρός Θεσσαλονικείς* γ': 9, Α' *Πρός Τιμόθεον* ε': 17 και *Πρός Φιλήμονα* 22

Επίσης στην Β΄ Προς Θεσσαλονικείς γ΄: 9 (όπως και Α΄ Προς Κορινθίους θ΄: 12, 15) μεταξύ των υπολοίπων δηλώνει ότι έχουν (αυτός ο Παύλος και η παρέα του) δικαίωμα («ούχ ότι ούκ έχομεν εξουσίαν...») για τις συνδρομές (άσχετα αν σ΄ αυτήν ειδικά την περίπτωση δεν το εξάσκησαν, όπως λένε...). Στις Πράξεις δ΄: 34-37 είχαμε ήδη τις δωρεές που «ετίθεντο παρά τους πόδας των Αποστόλων» και στο ε΄: 1-11 περιγράφεται το φοβερό πάθημα του Ανανίου και της Σαπφείρης που αξίζει πολύ να μελετηθεί με κριτική.

Ο Εβραϊοσπουδασμένος Παύλος προφανώς εγνώριζε το «**Κάρπωμα του Κυρίου**» ή τα τεράστια πλούτη του Λευιτικού Ιερατείου (π. χ. *Δευτερονόμιον* ιη΄: 11-14, κλπ.), που διατάζει Κύριος ο Γιαχβέχ, διά του Μωσαϊκού νόμου εκτρώματος, τον πτωχό και καταταλαιπωρημένο λαό των Εβραίων να παρέχουν στο Ιερατείο, εκτός από τον **Νόμον της Δεκάτης ή του Δεκατισμού**, *Λευιτικόν* κζ΄: 30-32, *Αριθμοί* ιη΄: 21-24 και *Δευτερονόμιον* ιβ΄: 17, ιδ΄: 22-29, κστ΄: 12- 19. Στα τέσσερα τελευταία βιβλία της Πεντατεύχου, δηλαδή στα βιβλία που περιέχεται αυτός ο απάνθρωπος, σκληρότατος και πάρα πολλές φορές ανόητος Νόμος του Μωυσή (του ανθρώπου που είδε μερικές φορές τον Θεό με τα μάτια του όπως μας λέει σε μερικά σημεία η *Πεντάτευχος*, *Έξοδος* κδ΄: 10-11, λγ΄: 11 κλπ., κατ΄ αντίθεση προς τον *Ιωάννη* α΄: 18 και Α΄ *Ιωάννου* δ΄: 12 που μας δηλώνει «Θεόν ουδείς εώρακε πώποτε» και προς την *Έξοδον* λγ΄: 20) περιγράφονται και διατάσσονται όλα όσα εκτός της Δεκάτης όφειλε ο πτωχός και καταταλαιπωρημένος λαός της ερήμου να προσφέρει στη Λευιτική Μάστιγα. Τα τάματα, οι θυσίες, οι προσφορές οφειλημάτων παντός είδους (μπόλικά είδη) μαζί με πολλές άλλες υποχρεώσεις, τα άμφια των ιερέων, τα σκεύη και τόσα άλλα αντικείμενα πέραν του Νόμου του Δεκατισμού αποτελούσαν πλέον όχι τον Νόμο του Δεκατισμού αλλά τον Νόμο του Αποδεκατισμού! Κάθε Λευίτης ιερέας έπρεπε να έχει τέσσερα στομάχια και άλλα τόσα θησαυροφυλάκια για να μπορεί να στοιβάξει όλα αυτά. Ένας μερικός κατάλογος απ΄ αυτές τις φοβερές θεϊκές επιβαρύνσεις, παρμένος μέσα από την ίδια την *Βίβλο*, αναπτύσσεται στο βιβλίο του Μιχάλη Καλόπουλου *Βιβλική Θρησκεία, ο Ένοπλος Δόλος*, Κεφάλαιο Β΄ σελ. 62-69. Αξίζει να μελετηθεί αυτό το βιβλίο καθώς επίσης και το βιβλίο του Joseph Wheless *Debunking the Laws of Moses* (Απογύμνωση των Νόμων του Μωυσέως). Καλλίτερα όμως διαβάστε ολόκληρη τη θεόπνευστη *Πεντάτευχο*. Θα διδαχθείτε κάτι και θα «ευφρανθείτε σοφίαν πνευματικήν» (στομαχικήν, σεξουαλικήν, διαστροφικήν, φιλαργυρικήν, κλπ.).

Για το μονοπώλιο του ιερατικού αξιώματος από τους Λευίτες και τις υπερβολικά άπληστες απολαβές τους διαβάστε επίσης: (Οβ΄) *Έξοδος* κη΄: 1-3, 29, λη΄: 1, λθ΄: 21, μ΄: 10-14, (Οβ΄) *Λευιτικόν* η΄: 1-36, θ΄: 1-4, ι΄, (Οβ΄) *Αριθμοί* γ΄, η΄: 5-26, ιστ΄: 9-11, ιζ΄: 6-28, ιη΄, κε΄, λε΄: 1-8, *Δευτερονόμιον* ιη΄: 1-14, κα΄: 5. Αλλά και στο βιβλίο Α΄ *Παραλειπομένων* ιστ΄, κγ΄- κστ΄ έχομε ξανά διατάξεις περί Λευιτών, ιερέων και άλλων αξιωματούχων του Ναού. Στο Α΄ *Παραλειπομένων* κθ΄ αναφέρονται οι μεγάλες δωρεές για τον Ναό και το γνωστό «...τα σα εκ των σων...» προέρχεται από τον στίχο 14. Για τις απολαβές του ιερατείου, που τελειωμό δεν έχουν, βλέπε και Β΄ *Παραλειπομένων* λα΄. (Στην Εβραϊκή *Μασσόρα Τανάχ* μερικές αναφορές είναι ίδιες και άλλες είναι διαφορετικές.).

Σήμερα ζούμε την ίδια κατάσταση. Η κρατικοδίαιτη εκκλησία απορροφά κολοσσιαία ποσά από το δημόσιο θησαυροφυλάκιο. Είναι άμεση και απόλυτη ανάγκη να επιβάλει το κράτος **πλήρη διαχωρισμό Κράτους και Εκκλησιών!** Όσοι γουστάρουν να πιστεύουν αυτές τις «ιστοριούλες» ας αναλάβουν αποκλειστικά και τη δια-

τροφή του ιερατείου τους και τη συντήρηση των ναών τους. Δεν οφείλει ο άπιστος ή ο αλλόθρησκος ή ο αιρετικός να πληρώνει με τους φόρους του και τα χρήματά του σωματεία και οργανώσεις στα οποία δεν είναι μέλος και δεν συμφωνεί μαζί τους. **Η πίστη και οι θρησκείες δεν είναι μέλημα του κράτους και του κρατικού προϋπολογισμού, αλλά των πιστών τους.** Πρέπει λοιπόν να εφαρμοστούν οι διαταγές του γίγαντα Παύλου – για τις υποχρεωτικές συνεισφορές και δοσίσματα των Χριστιανών – (όπως και ο θεόδοτος Μωσαϊκός Νόμος της Δεκάτης όπως τον εφαρμόζουν οι προτεσταντικές εκκλησίες) και να σταματήσει το κράτος να έχει ως υπαλλήλους του τους κληρικούς κάθε είδους και όλες τις σχετικές επιβαρύνσεις τους. Ας τα βρουν μόνοι τους και ας εφαρμόσουν τις θεόπνευστες εντολές της πίστεώς τους, όπως έκαναν π. χ. η Λυδία, η Φοίβη, η Πρίσκιλλα και ο Ακύλας (*Πρός Ρωμαίους* ιστ΄: 1-4) και πολλοί άλλοι συνεργοί του Παύλου τους οποίους αναφέρει στις *Επιστολές* και στις *Πράξεις*.

Εδώ επί πλέον προσθέτομε ότι, μεταξύ των συνεργατών του Παύλου φέρεται να ήταν και ο «αριστοκράτης(:)» Έραστος, που αναφέρεται ως ο οικονόμος της πόλεως της Κορίνθου στην *Πρός Ρωμαίους* ιστ΄: 22. Στις *Πράξεις* ιθ΄: 22, παίρνει διαταγές από τον Παύλο να πάει στην Μακεδονία και αναφέρεται ως διάκονός του. Τέλος υπάρχει άλλη μια αναφορά στην *Β΄ Πρός Τιμόθεον* δ΄: 20, ότι παρέμεινε στην Κόρινθο. Στα αρχαία ερείπια της Κορίνθου έχει βρεθεί το όνομα αυτό, πράγμα που μερικοί ευημεριστές ερευνητές το χρησιμοποιούν ως επιχείρημα για να υποστηρίξουν τις θεωρίες τους περί «αριστοκράτου». Όπως όμως φαίνεται, ο Έραστος των *Επιστολών* ήταν ο διαχειριστής των οικονομικών της ομάδας του Παύλου στην πόλη της Κορίνθου και όχι ο Ρωμαίος αξιωματούχος των οικονομικών της πόλεως. Σ' αυτό το συμπέρασμα συνηγορούν τα περιεχόμενα των αναφορών και το γεγονός ότι το όνομα Έραστος δεν είναι Ρωμαϊκό και δεν υπάρχει πουθενά στην Ελληνική γραμματεία! Πρέπει να ήταν παρανόμι και στις ομάδες του Παύλου τα παρανόμια και οι αλλαγές ονομάτων ήταν συχνά φαινόμενα. Επί πλέον, ένας υψηλόβαθμος αξιωματούχος Ρωμαίος, την εποχή εκείνη, ήταν αδύνατο να παίρνει διαταγές και παραγγελίες από έναν Ιουδαίο Παύλο, για το που να πάει, που να τρέξει, που να παραμείνει και να ήταν διάκονός του όπως μαρτυρούν οι ανωτέρω αναφορές. Μάλιστα δε, λόγω των καθηκόντων που του επεβάλλοντο από την Ρωμαϊκή αρχή έπρεπε να παραμένει σχεδόν όλο τον καιρό στην Κόρινθο.

Παύλος και Γυναίκες

Για την **αντιμετώπιση και την θέση της γυναίκας** στον Παύλο και κατ' επέκταση σε όλο τον Χριστιανισμό δεν χρειάζεται τίποτα άλλο παρά να μελετήσομε τις παρακάτω αναφορές. Γυναίκες μελετήσετε τους παρακάτω στίχους μόνες σας ελεύθερα και απολαύστε:

Α΄ Πρός Κορινθίους ζ΄: 1-4, ζ΄: 25-40. (Ενώ εδώ, στην *Α΄ Πρός Κορινθίους* κεφάλαιο ζ΄, βλέπομε τον Παύλο να εκδηλώνεται σαφέστατα κατά των φυσιολογικών σχέσεων με τις γυναίκες, να είναι κατά του γάμου, εκτός πια και η πύρωση είναι πέραν ελέγχου στον στίχο ζ΄: 9, και να παροτρύνει όλους προς διατήρηση της παρθενίας, μετά όμως έρχεται ο ίδιος στην *Α΄ Πρός Τιμόθεον* δ΄: 3 να φωνάζει εναντίον εκείνων που εμποδίζουν τον γάμο. Αυτό τί λέτε, είναι ή δεν είναι αντιφατικό κλπ.). *ια΄*: 1-16 (Η γυναίκα οφείλει να έχει

την κεφαλή της καλυμμένη κατά τις διάφορες εκδηλώσεις λατρείας και από την ανάλυση των στίχων 5- 6 βλέπουμε ότι ουσιαστικά απαγορεύει το κούρεμα και το ξύρισμα για τις γυναίκες. Μετά στον στίχο 10 βλέπουμε ότι η γυναίκα οφείλει να προσέχει το πως παρουσιάζει την κεφαλή της για να μην σκανδαλίζονται οι άγγελοι... Στον στίχο 14 απαγορεύει στους άνδρες να έχουν μακριά μαλλιά.). ιδ': 34-35. *Πρός Εφεσίους* ε': 22-33. *Πρός Κολασσαείς* γ': 18-19. *Α' Πρός Τιμόθεον* β': 9-15 (στον στίχος 15 η γυναίκα θα σωθεί με το να γεννάει παιδιά), γ': 11, ε': 5-16 (**αυτό ειδικότερα για τις χήρες που «θα χαρούν πάρα πολύ όταν το διαβάσουν!»**), *Β' Πρός Τιμόθεον* γ': 6-7, *Πρός Τίτον* β': 3, 5. Στο θέμα αυτό της γυναίκας και ο συνάδελφός του Πέτρος δεν πάει πίσω, *Α' Πέτρου* γ': 1-7.

Ιδού τι διεστραμμένα πράγματα παραγγέλλει ο Παύλος στο ζήτημα της παντρείας και των χηρών. Στην *Α' Πρός Κορινθίους* ζ': 8-9 γράφει: **«Λέγω δε τοις αγάμοις και ταις χήραις, καλόν αυτοίς εστιν εάν μείνωσιν ως καγώ. ει δε ουκ εγκρατεύονται, γαμησάτωσαν· κρείσσον γαρ εστι γαμήσαι ή πυρούσθαι.»**, παρά τα μετέωρα λόγια τού σταθερά αντιφατικού Παύλου στην *Πρός Ρωμαίους* ζ': 2-3 «η γαρ ύπανδρος γυνή τω ζώντι ανδρί δέδεταί νόμω· εάν δε αποθάνη ο ανήρ, κατήρηται από του νόμου του ανδρός. άρα ουν ζώντος του ανδρός μοιχαλίσ χρηματίσει εάν γένηται ανδρί ετέρω· εάν δε αποθάνη ο ανήρ, ελευθέρα εστιν από του νόμου, του μη είναι αυτήν μοιχαλίδα γενομένην ανδρί ετέρω·». Στην *Πρός Ρωμαίους* δηλαδή αναφέρει μια διάταξη χωρίς να συστήνει καμιά εντολή, δική του ή θεϊκή, για το μετά επί του πρακτέου όπως κάνει στην *Α' Πρός Κορινθίους*. Όλο το κεφάλαιο ζ' της *Α' Πρός Κορινθίους* είναι χάρμα διαστροφής, συμπλεγματοσμού και καταστροφικότητας! Οφείλομε να ομολογήσομε ότι ο Παύλος, «προς τιμήν του...», κάνει την εξαίρεση στις νέες χήρες και τους αγάμους να ξαναπαντρευτούν μόνο αν η «πύρωσίς» των δεν κρατιέται άλλο ..., σαν δεν ντρεπόμαστε λιγάκι! Αν όμως η «πύρωσίς» των ελέγχεται κατά κάποιον τρόπο..., τότε καλόν είναι να μείνουν όπως και αυτός ..., δηλαδή άγαμοι, ... κλπ. Επαναλαμβάνει το ίδιο και χειρότερο πνεύμα στην *Α' Πρός Τιμόθεον* ε': 5-16 και θα χαρείτε πάρα πολύ τον τρόπο με τον οποίο στολίζει τις νέες χήρες και τους όρους που τους βάζει. Μελετήσετε αυτό το χωρίο προσεκτικά και αναλύσετέ το. (Ακόμα για δεύτερη παντρεία, χήρες και ζωντοχήρες διαβάστε και κρίνετε αντικειμενικά!: *Ματθαίος* ιθ': 9-10, *Μάρκος* ι': 11-12, *Λουκάς* ιστ': 18.).

Η αντιμετώπιση της γυναίκας η γενική στάση του Παύλου κατά του γάμου καθώς και η υπεροχή της παρθενίας (*Α' Πρός Κορινθίους* ζ': 1-4, ζ': 25-40), όπως περιγράφονται στον Παύλο (και εις την *Αποκάλυψιν του Ιωάννου*, π. χ. ιδ': 4), είχε ως αποτέλεσμα και την καταδίκη του ερωτικού στοιχείου είτε ως αμοιβαία συναισθηματική έλξη είτε ως σεξουαλική απόλαυση είτε ως τεκνοποίηση. Η καταδίκη αυτή αρχίζει από την *Γένεσιν* β', γ' με τον μύθο της δημιουργίας, της εξαπάτησης και της κατάρτας κατά της Εύας και όλη την *Πεντάτευχο*, συνεχίζεται με τον Παύλο και την *Αποκάλυψιν* και μετά με τους Αγίους, Θεοφόρους Πατέρες. Διαβάστε, για παράδειγμα, το οικτρότατο βιβλίο *Το Χάρισμα της Παρθενίας* του Εβραιοχριστιανού Ιωάννου Χρυσοστόμου, όπως και Τερτυλλιανό, Αυγουστίνo, κ. α. και κρίνετε. Με τους απίθανους συμπλεγματοσμούς και παραλογισμούς των ανωτέρω η καταδίκη αυτή έγινε οριστική και ολοκληρωτική. Έτσι έχομε τις αφύσικες ακρότητες του αυτοευνουχισμού και τον ακούσιο ευνουχισμό άλλων, την αποστροφή προς το θήλυ

στοιχείο, το γυμνό, τον έρωτα και την ερωτική ικανοποίηση με όλα τα ψυχοσωματικά παρεπόμενα, προβλήματα και ανωμαλίες. Αυτή η καταδίκη εξαφάνισε τη γυναικεία φύση ως παράγοντα στην κοινωνία και κατέστησε τη γυναίκα απλώς βρεφομηχανή. Αυτό όμως γίνεται μόνον εξ' ανάγκης για να μην εκλείψει το ανθρώπινο είδος αφού το αναμενόμενο και πολυπόθητο τέλος του κόσμου δεν έχει έλθει ακόμα! «Κατ' οικονομίαν» όπως λογίως αρέσει στους Χριστιανούς να λένε. Παρά τη θυσία του Χριστού που ο Παύλος διδάσκει, και παρά την υπεροχή και την ανώτερη θέση της παρθενίας που εγκωμιάζει εδώ, και παρά την προτροπή του «για τους άνδρες είναι καλλίτερα να μην αγγίζουν γυναίκες», Α' Προς Κορινθίους ζ': 1., η γυναίκα θα σωθεί με το να γεννάει παιδιά (Α' Προς Τιμόθεον β': 15). Άλλη μια περιεργη αντίφαση, μαζί και με αυτά που μας λέει στην Προς Εβραίους ιγ': 4. Τί έχει συμβεί άραγε;

Η εκκλησία όμως θεωρεί ακόμα και την τεκνοποιία ως αμαρτία για να εξάρει την παρθενία. Κατά τον Ψαλμόν ν' (να'): 7 (5) «... Ιδού γάρ εν ανομίαις συνελήφθην και εν αμαρτίαις εκίσσησέ με η μήτηρ μου...». Η λεχώ είναι μισασμένη και πρέπει να υποστεί ιδική ιεροπραξία για να καθαριστεί από την «αμαρτία» της! Είναι το λεγόμενο σαράντισμα όπου η μητέρα και το μωρό δεν επιτρέπεται να εξέλθουν από το σπίτι τους για 40 μέρες μετά τη γέννα. Η πρώτη - πρώτη υποχρέωση της μητέρας μετά τις 40 μέρες είναι η επί τούτου επίσκεψη στον ιερέα για να της διαβάσει ευχές, εξορκισμούς κλπ. για να εξιλεώσει την «αμαρτία» της. Αυτά βασίζονται και σε διάφορες διατάξεις του Μωσαϊκού Νόμου (π. χ. Λευιτικόν ιβ': 1-8). Η γυναίκα εξαιρείται ιδιαιτέρως όταν πάψει να είναι γυναίκα! Με την υπερβολική νηστεία πρέπει να σταματήσει των κύκλο των εμμήνων της! Τα γυναικεία έμμηνα αντί να θεωρούνται ως το αίμα της ζωής, ανανέωσης και αναγέννησης θεωρούνται μίσημα και ταμπού στον Θεόδοτο Μωσαϊκό Νόμο (π. χ. Λευιτικόν ιε': 1-33, ιη': 19, κ': 18, κλπ.). Η γυναίκα πρέπει να απομονώνεται κατά την περιόδό της και κανείς να μην αγγίζει ακόμα και τα ενδύματα και τα αντικείμενά της. Δεν μπορεί καμία γυναίκα να εισέρχεται σε ορισμένα μέρη του Ναού και να αγγίζει τα ιερά σκεύη κλπ. Τελικά με τον πουριτανισμό του Προτεσταντισμού και τον ανταγωνισμό του με την αντιμεταρρύθμιση των καθολικών φτάσαμε στην αστική καπιταλιστική κοινωνία, η οποία κατά τους δύο-τρεις τελευταίους αιώνες κατόρθωσε να μετατρέψει τη γυναίκα σε δευτερεύοντα άνδρα. Έτσι τώρα η γυναίκα από τη μια προσπαθεί να μιμείται τον άνδρα, ενώ από την άλλη τον εκδικείται. Οι νευρώσεις, σχιζοειδείς παθήσεις και ψυχοσωματικές διαταραχές έφτασαν στο ζενίθ τους.

Ο Παύλος φαίνεται να παρακινεί τους άνδρες να αγαπούν τις συζύγους τους στους στίχους Προς Εφεσίους ε': 25, 33, Προς Κολασσαείς γ': 19. Αλλά αυτοί είναι μόνο δύο στίχοι μέσα σε 50 άλλους. Για το ολικό συμπέρασμα πρέπει να μελετήσουμε όλους τους στίχους που αναφέρονται στις γυναίκες. Μετά μόνον σας βγάλετε συμπέρασμα. Θέλομε να μας πει ο οιοσδήποτε θεόπνευστος κληρικός τί είδους αποτέλεσμα θα προέκυπτε, αν εφαρμόζαμε τον παράλογο στίχο ζ': 1 της Α' Προς Κορινθίους; **Αν για τη βασιλεία των ουρανών δεν άγγιζε κανείς γυναίκα αλλά άνδρες και γυναίκες πηγαίναμε όλοι στα μοναστήρια, τότε ποιο θα ήταν το αποτέλεσμα αυτής της εντολής;** Τί άλλο να περιμένει κανείς από εσχατολόγους αυτής της αισχίστης νοοτροπίας που περίμεναν το τέλος του κόσμου ενόσω αυτοί ζούσαν; (Ξαναδιαβάστε Α' Προς Κορινθίους ζ': 24-40 κλπ. για να πεισθείτε.). Αμέσως μετά στον στίχο ζ': 2 ο Παύλος μάς παραχωρεί το δικαίωμα να έχουμε μόνο μία γυναίκα επειδή υπάρχει και η πορνεία. Τί σοφός λόγος αλήθεια που είναι αυτός για να έχεις

μία γυναίκα;! Μόνον αυτόν τον υβριστικό και υποτιμητικό λόγο βρήκε ο «μέγας κομπλεξάρας» Παύλος; Δυστυχώς!

(**Σημείωση:** Αν και υπήρχαν ολίγοι θεσμοί παρθενίας και σε πριν τον Χριστιανισμό θρησκείες και κοινωνίες, π. χ. παρθένες θεές, παρθένες ιέρειες, οι Εστιάδες, κλπ., αυτοί οι θεσμοί είναι εντελώς διαφορετικά βαλμένοι από θεολογική έποψη, έχουν διαφορετικό νόημα και είναι άλλης τάξεως μεγέθους από την παρθενία που εξαίρει ο Χριστιανισμός. Η χριστιανική παρθενία ουσιαστικά είναι ολική και άρα καταστροφική! Γι' αυτό δεν υπάρχει αγία Αφροδίτη και άγιος Έρωσ ή Διόνυσος στον Χριστιανισμό αλλά η ψυχοπαθολογική εμμονή «μη μολυνθείς μετά γυναικών». Όσο για την αγία Ήρα, η γυναίκα τεκνοποιεί μόνον «κατ' οικονομίαν» και η λεχώνα ως αμαρτωλή και μiasμένη πρέπει να εξιλεωθεί από την αμαρτία της με ειδική ιεροπραξία όπως ήδη αναφέραμε. Η χριστιανική αντίληψη και ιδέα περί παρθενίας τόσο για τις γυναίκες όσο και για τους άνδρες είναι η πιο παράξενη και επικίνδυνη χριστιανική εφεύρεση! Όπως φαίνεται πολλοί λόγοι θα συνετέλεσαν σ' αυτή την αθλιότητα: ο Μωσαϊκός Νόμος, το ταμπού για το γυμνό, τη γυναικεία φύση και τον έρωτα, ο Παύλος, η απόρριψη των εγκοσμίων, η άμεση εσχολογία κλπ. Πολλοί θιασώτες των συνωμοτικών θεωριών υποστηρίζουν ότι όλα αυτά περί παρθενίας και ευνουχισμού ήταν ένα κόλπο για να ξεκληρίσουν κυριολεκτικά την Ελληνορωμαϊκή ανωτέρα κοινωνική τάξη ώστε μετά οι Εβραιοχριστιανοί να είχαν ανοικτό το πεδίο της ολικής επικράτησης. Ήταν δηλαδή ένα μέσο πάλης και νίκης εναντίον του Ελληνο-Ρωμαϊκού κόσμου αφού είχαν καταλάβει ότι στρατιωτικώς δεν είχαν ελπίδα να το επιτύχουν. Ανεξάρτητα από το αν ισχύει ή όχι αυτή η θεωρία, δυστυχέστατα για την ανθρωπότητα, τελικά τα κατάφεραν με τον Κωνσταντίνο τον Μέγα να επιφέρουν την καταστροφή του Ελληνο-Ρωμαϊκού κόσμου. Δεν θα αναπτύξουμε περισσότερες επεξηγήσεις περί της χριστιανικής και μη χριστιανικής παρθενίας εδώ, αλλά για περισσότερες λεπτομέρειες διαβάσετε δύο σχετικά άρθρα στο περιοδικό *Ελληνικόν Πάνθηον*, τεύχη 17 και 19. – Επίσης σήμερα, πολύ δυστυχώς, οι μουσουλμάνοι αντιμετωπίζουν τη γυναίκα και την παρθενία της κατά απάνθρωπο, κτηνώδη και υποβιβαστικό τρόπο. Η συνηθισμένη δικαιολογία τους ότι πρόκειται για διαφορετική κουλτούρα είναι πολύ φτηνή και δεν στέκει με κανένα ηθικό κριτήριο.)

Αυτά ήταν μόνο μικρά ψήγματα από το βιβλίο 800 σελίδων μεγέθους σελίδας Α4, του Ιωάννη Ρούσσου.

ΜΟΝΟ αγοράζοντάς το αποκτά ΥΠΑΡΞΗ και ΥΠΟΣΤΑΣΗ και μπορεί να μελετηθεί από κάθε είδους ερευνητές. Κατεβάζοντάς το από το διαδίκτυο, όχι μόνον δεν θα βρείτε μέσα αρκετά κεφάλαια που λείπουν (γύρω στις 234 σελίδες Α4) ή που έχουν διορθωθεί διότι περιείχαν ασάφειες, αλλά εάν σε κάτι δεν του δώσετε ύπαρξη, δεν θα μπορείτε να το χρησιμοποιήσετε, δεν θα μπορείτε να το πιάσετε στα χέρια σας, δεν θα μπορέσει να βρεθεί σε καμία βιβλιοθήκη και οι «Απολογητές» που καιροφυλακτούν θα σας έχουν πιάσει αδιάβαστους.

**ΜΟΝΟ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΜΕΝΟΥΝ.
ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΕΙΝΑΙ ΠΟΥ ΜΑΣ ΘΥΜΙΣΑΝ ΠΟΙΟΙ ΕΙΜΑΣΤΕ
ΚΑΙ ΑΠΟ ΠΟΙΟΥΣ ΚΑΤΑΓΟΜΑΣΤΕ.**

ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ, ΠΡΑΞΕΤΕ ΣΑΝ ΕΛΛΗΝΕΣ.